Dan Doboș

Gheorghe un om special

antologie de proză scurtă

SciFiScop

Dan Doboş

Gheorghe, un om special

antologie de proză SF&F

Editura Media-Tech
2007

© Media-Tech 2007

www.dandobos.ro

ISBN eBOOK: 978-973-8364-21-3

ISBN: 973-8364-24-8

Ilustraţia coperţii: © Chris Moore

Editor: Loredana Doboş

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Mulţumiri

Întîi de toate vreau să mulţumesc şefilor şi colegilor mei de la ziarul *Evenimentul regional al Moldovei*, Vasile, Cătălin, Maura, Robert, Cezar, Daniel şi Cătălina, care mai închid ochii şi-mi acordă timpul necesar profesiunii istovitoare de scriitor.

Mulţumesc de asemenea familiilor Anghel, Bucos, Barbu, Dascălu, Andreica, care în toţi anii în care s-au scris aceste povestiri m-au fericit cu prietenia lor, încărcând în acest fel soiul acela de baterii fără de care nici un scriitor nu poate să funcţioneze.

Mulţumesc în final persoanei fără de care niciuna din cărţile mele nu au fi existat, soţiei mele, Lolly.

Cuvînt înainte

Multă vreme nu am putut da o importanţă prea mare povestirilor mele. Motive? În primul rînd cele care ţin de traumele de tinereţe provocate de *Jurnalul SF* care mi-a desfiinţat nişte texte fără să aibă vreun argument sau vreo noimă. Al doilea e ancorat în concepţia mea aproape ţărănească a caracterului inevitabil al trudei. Pur şi simplu am considerat că o muncă de o săptămînă nu e de ajuns pentru a o oferi lumii. În al treilea rînd multe dintre povestirile mele conţin idei şi personaje dezvoltate deja în Abaţia sau care îşi vor găsi locul în viitorul meu proiect SF.

Şi ce s-a întîmplat? De ce apare o carte în care sînt adunate totuşi povestirile mele? Motivul rezidă în destul de numeroasele reproşuri legate de efemeritatea publicaţiilor în care au apărut iniţial o parte din textele din carte. Mulţi vizitatori mi-au reproşat că am abandonat hîrtia în folosul Internetului şi că timpul ăsta nu a venit încă. Alţii mi-au scris că sînt curioşi să vadă şi ideile disparate pe care le-au găsit în trilogia mea.

Volumul *Gheorghe, un om special* conţine variante revăzute şi adăugite ale celor mai reuşite povestiri pe care le-am scris în cei aproape douăzeci de ani de cînd am decis că vreau să fiu autor SF. Volumul este o îmbinare între proiecte dragi mie, dar fără prea mare succes, cum este capitolul *anti-proverbelor*, şi proze relativ cunoscute precum *Pletele Sfîntului Augustin*. Odată cu *Gheorghe, un om special*, se întregeşte o trilogie a sfinţilor (Augustin, Toma, Francisc), dar se pune şi punct scrierii povestirii care prefigurează evenimentele din *Blestemul Abaţiei* şi din *Abaţia infinită*. *Iartă-mi furia, iubite!* este un text pe care l-am scris preţ de şaptesprezece ani în vreo şase variante şi pe care nu am avut curaj să-l

includ în *Blestem*... Sper ca el să fie o surpriză plăcută pentru toţi fanii trilogiei.

Îngeri, ieşiţi din morminte prefigurează o nouă serie de romane dintre care primul, *DemNet*, sper să vi-l pot oferi chiar în acest an.

Povestirea care dă titlu cărţii e o parabolă care mă reprezintă perfect şi de aceea o consider ruşinos de autobiografică. Nu ştiu dacă e SF sau nu, nu ştiu dacă e prăfuită sau nu, nu ştiu dacă e distractivă. Faptul că am ales-o însă să fie titlu spune multe.

Dan Doboş
15 martie 2007

Pletele Sfîntului Augustin

1.

Fraţii-ostaşi nici măcar nu încercau să-şi disimuleze nemulţumirea. De cînd Abatele hotărîse să pronunţe consacrări numai în afara Fortăreţei, paznicii nu încetaseră să protesteze, spunînd că o asemenea schimbare nu numai că nu avea precedent în istoria de 47 de generaţii a Abaţiei, dar reprezenta şi o invitaţie la violenţă pentru hoardele de barbari care bîntuiau cîmpiile arse ale vechii Terre.

— Nu mai există credinţă, Isidor! Fiecare dintre noi e convins că poate hotărî pentru propria persoană, că în nimicnicia lui, poate schimba cumva cuvîntul lui Dumnezeu, vorbi cu blîndeţe Abatele, privind cu indulgenţă spre candidat.

Stareţul era un bărbat în putere, cu faţa acoperită de o barbă imensă, peste care trona un nas proeminent, ce ţîşnea parcă dintre doi ochi cenuşii, de culoarea unui cer de toamnă rece.

— Uită-te la fraţii care ne însoţesc şi spune-mi ce vezi?

Tînărul privi înapoi, tulburat de situaţia delicată în care îl punea Stareţul. Nu avea cum să nu supere pe cineva... Ştia că Abatele aştepta un răspuns în defavoarea fraţilor-ostaşi, renumiţi pentru ritualurile care erau însă sadice de iniţiere a candidaţilor.

Suntem sub Dumnezeu!

Isidor zîmbi unui gînd tainic şi rosti, măsurîndu-şi cu atenţie vorbele:

— Nu par convinşi că Domnul nostru veghează asupră-ne şi că nu va lăsa să ni se întîmple nimic rău. Iar cînd Dumnezeu prăvale furtuna peste stîncă, o face doar pentru a-i încerca tăria!

Abatele zîmbi. Barba sa impunătoare abia dacă se mişcă, ascunzîndu-i mulţumirea, atunci cînd răspunse.

— Puţini dintre predecesorii mei au avut parte de rugăciuni şi lumînare la căpătîi. Majoritatea au împărtăşit morţi violente, îl recompensă Abatele pe tînăr.

Bucuros că Stareţul îi dăduse ocazia să citeze din Texte şi chinuindu-se să-şi aducă aminte despre vreun novice care să mai fi avut şansa asta, tînărul rosti repede:

— Dar lucrarea Lui a dăinuit; printre zidurile Abaţiei încă nu vîjîie timpul.

Ochii Abatelui se întunecară. Printre novici se spunea că un citat din Texte, strecurat în timpul consacrării, era sinonim cu reuşita. Tocmai de aceea Abatele nu obişnuia prea des să dea tinerilor prilejul de a cita din Revelaţiile Sfîntului Augustin. Iar în rarele momente în care oferea această ocazie, spera tainic că ucenicul va ignora acest avantaj, spunînd că un text e doar un text, o înşiruire de cuvinte, sipet aurit pentru o credinţă adevărata, a cărei esenţă rămîne însă inexprimabilă.

— Sîrguinţa, băiete, stă la baza tuturor lucrurilor. Amestecată cu tot atîta smerenie, ea formează lutul cel bun din care sînt plămădiţi cei mai aleşi fraţi ai noştri, rosti Abatele de parcă ar fi fost o maşină de dictat, încercînd să-l facă pe candidat să înţeleagă că victoria îi era încă departe.

Nici măcar Dumnezeu nu e un cu adevărat sîrguincios continuă în gînd Abatele. *Se prea poate ca acum să privească în cu totul altă parte şi pe noi să ne ucidă vreo hoardă de barbari. Şi care ar fi învăţătura Lui pentru sufletele noastre? Să nu fim trufaşi, desigur...*

— Spune-mi ce crezi despre Augustin Întemeietorul.

Candidatul începu să recite pe un ton egal un text pe care, cu multe decenii în urmă, şi Abatele îl

rostise într-o ceremonie similară.

— Augustin, Întemeietorul şi Întîi Făcătorul de Dumnezeu, a pornit lucrarea sfîntă a Abaţiei acum patruzeci şi şapte de generaţii. Străbătînd deşertul vechii Europe, din praful Pannoniei i s-a arătat Dumnezeu, care luase chipul unui hoinar încălecat pe o ticăloasă maşinărie. «De ce te temi, Augustine?» a întrebat Domnul. «De mînia ta, Doamne!» «Ba nu Augustine», i-a răspuns atunci Domnul, «te temi de suferinţa pe care ştii că o poţi îndura în numele Meu. Ţi-e frică de încercările prin care Eu îţi arăt drumul. Dar oare, Augustine, te-ai gîndit vreodată cît de mici sînt fricile tale pe lîngă spaima Mea?...

Eu sînt Domnul Dumnezeu tău şi mi-e frică numai de propria-mi nemărginire murmură în gînd Abatele, dimpreună cu Isidor.

— «... iar faptul că te cheamă Augustin, ca pe un discipol drag, e Întîia Mea lucrare. A doua să fie o Abaţie pe care să o clădeşti chiar în acest loc!» a grăit Domnul.

Şi, în timp ce novicele depăna cu voce egală **Întemeierea**, primul capitol al **Revelaţiilor**, Abatele îşi îngădui să mediteze la această istorie. În anii care trecuseră de la moartea Sfîntului Augustin, Abaţia devenise un pilon important al Regatului Celor o Mie de Stele. Cele mai eficiente Lumi Agricole funcţionau numai datorită religiilor distilate de Abaţie. Deşi serviciile călugărilor terrani nu erau deloc ieftine, nici o familie care se respecta nu mai apela la vechile mijloace de socio-terraformare. Credinţele importate din Abaţie erau recunoscute ca fiind cel mai sigur mod de echilibrare durabilă a comunităţilor rurale de clone, singura populaţie acceptată pe Lumile Agricole.

Fără îndoială că însuşi Dumnezeu ne-a dat putere asupra fiilor săi, de vreme ce îndeplinim cu toţii lucrarea Lui.

Abatele privi spre cerul înalt, de vară. Fulgii unei zăpezi timide îi intrară în ochi. Usturime. Căută apoi spre tînărul care nu mai termina de recitat. Îl întrerupse cu un gest şi întrebă pe un ton bolovănos:

— De ce crezi că se teme Dumnezeu, băiete? Că îşi va atinge nemărginirea sau că nu-şi va afla niciodată limitele?

Năucit, novicele îl privi deznădăjduit pe Abate. **Dogmele** se învăţau abia la zece ani de la consacrare şi nu puteau fi nicidecum subiectul unei conversaţii şcolăreşti. Pentru cîteva clipe, Isidor speră că Stareţul încercase o glumă pe seama lui. Ochii stăpînului său străluceau reci şi întrebători.

— Să nu îndrăzneşti să-mi răspunzi că Domnului îi este frică de ambele extreme!

Tînărul înghiţi în sec, mişcîndu-şi spasmodic mărul lui Adam.

— Cred că Dumnezeu e mai mult decît cuvinte şi noi trebuie să ne judecăm cu smerenie locul. Natura sentimentelor Lui nu poate fi nicicum confundată cu trăirile noastre. Domnului îi este frică pentru lucrarea Lui ultimă, pentru Omul căruia i-a jertfit atîţia fii.

Stareţul îşi îngustă privirea, cugetînd la cuvintele pronunţate cu o stranie însufleţire:

— Adevărata semnificaţie a cuvintelor Domnului către Augustin, Întîi Făuritorul de Dumnezeu, este aceea că, El va fi prezent în tot ceea ce va realiza şi oriunde se va duce Omul. Şi tocmai de cărările întortocheate ale devenirii şi ale minţii omeneşti îi este frică lui Dumnezeu! Îi e teamă că îl vom căuta în locuri în care nu vrea să ajungă şi că îl vom ignora pînă şi în bisericile Sale cele mai falnice!

Dintr-un motiv obscur, Isidor îl neliniştea pe Abate. Perspectiva pe care o aruncase asupra **Revelaţiilor** era, fireşte, falsă, naivă, dar nu se potrivea nicicum cu ceea ce îi spuseseră fraţii arhivari despre el. Ceva era strîmb...

— Vorbele tale sună ca o erezie creştină! Fii atent, băiete! Nu m-am omorît niciodată după religia asta, îl preveni Stareţul pe novice.

Tînărul puse capul în pămînt şi se cufundă în muţenie. Stareţului îi displăcu tăcerea care se lăsase peste micul lor grup. Îi accentua o stare de nelinişte care izvora de undeva de dincolo de conştienţă şi de logică.

— Spune-mi ce ştii despre economia Abaţiei.

Isidor începu să vorbească repede:

— În ultimii zece ani, rata de rentabilitate a programelor noastre s-a îmbunătăţit cu 62 la sută, mai ales pe seama scăderii cu două generaţii a timpului minim de construcţie a templelor. Pe Marish V şi Dilin III au apărut temple chiar după trei generaţii de la Însămînţare, ceea ce a redus...

Novicele ştia carte. Dar consacrarea avea legile ei clare, pe care nici măcar Stareţul nu putea să le eludeze. Isidor trebuia să recite. Abatele se cufundă din nou în gîndurile sale. Citise undeva că primii agricultori însămînţau aruncînd pe ogor seminţe în nişte brazde scrijelite cu pluguri primitive. De fiecare dată cînd se gîndea la similitudinea dintre munca fraţilor săi şi aceea a primilor agricultori, Abatele era cuprins de un respect vecin cu duioşia.

E singurul timp în care sînt sigur de esenţa mea profund religioasă. Şi noi însămînţăm cu viruşii noştri. Prin voia Domnului, eu arunc seminţele... Şi dintr-o gloată replicată sinistru în maternităţile familiilor, clonele se transformă în oameni, ridicînd dintre ei Mîntuitorul. Mereu acelaşi, mereu jertfit, mereu făuritor al Căii spre Dumnezeu. Şi devin credincioşi, religioşi, muncitori, mulţumiţi de statutul lor, fără ambiţie, fără veleitarism, fără talente... În lipsa lor, Regatul Celor o Mie de Stele ar muri de foame. Iar clonele îl slăvesc pe Dumnezeul nostru, care întunecă vederea Familiilor, nedesluşindu-le Lucrarea Lui:

numai un om poate fi religios! Restul e Armaghedon.

Novicele terminase de cîtăva vreme şi aştepta cuviincios ca Stareţul să-şi reia întrebările:

— O să fii un frate bun, Isidor. Te vom primi printre noi şi fi-vei oştean al Sfîntului Augustin, Întîi Făcătorul de Dumnezeu.

Băiatul strînse tare din pumni şi zîmbi larg, lăsînd pentru o clipă impresia că va începe să ţopăie de bucurie precum un copil.

— Îţi voi pune însă o ultimă întrebare, deja ca între fraţi. Dacă vrei, poţi să nu-mi răspunzi... Starostele făcu o pauză lungă, de parcă şi-ar fi luat avînt pentru un salt. De ce crezi că există Abaţia? întrebă el, arătînd spre zidurile întunecate ale Fortăreţei.

Băiatul căzu pe gînduri, dădu să plece dar apoi îşi luă inima în dinţi.

Ciudat, ciudat...

— Misiunea noastră este să-L sădim pe Dumnezeu acolo unde nu există, să luminăm mintea celor care nu-L vor fi aflat încă...

Stareţul clătină din cap, ignorîndu-şi cu greu presimţirea dureroasă a unui pericol iminent.

— Nu, nu, nu... Noi nu facem decît să îi găsim pe fiii lui Dumnezeu, care se jertfesc în numele Lui, care pun iertarea şi umilinţa mai presus de fiinţa lor. Asta facem noi aici, băiete. Căutăm într-un sac de seminţe pentru a o alege pe aceea din care va creşte floarea cea mai frumoasă, aceea care va arăta întregii grădini splendoarea unică a Dumnezeirii. Asta facem! Nu mi-ai răspuns la întrebare!

Zîmbind larg tînărul rosti cu credinţă:

— Pentru că Dumnezeu nu se teme decît de propria-i nemărginire!

— Pe sandalele Sfîntului Augustin, ce vrei să spui?

— Fără Abaţie, religiile vechii Terre...

Religiile?!

–... ar fi doar amintire. Fumul de tămîie al templelor care au ridicat Omul din animal s-a risipit în nimicul negru dintre cele o mie de stele! Cît de nemărginit ar fi Omul fără Dumnezeul său?

... şi cît de speriat ar fi Domnul nostru atunci.

— Foloseşti vorbe cu mult dincolo de puterea ta de înţelegere.

— Domnul e deasupra mea şi lumina Lui mă călăuzeşte în tot cea ce spun.

— Nu trebuie să te joci cu blasfemia! Domnul nostru nu e nicicum hainul zeu creştin. El e în orice piatră pe care o atingem, e în tăişul sabiei cu care îi măcelărim pe necredincioşi, e în navele cu care străbatem nimicul negru spre planetele de Însămînţat. Dumnezeu nu e numai în oameni ci în tot ceea ce ating ei cu mîinile sau cu mintea!

Un muşchi de pe faţa novicelui tresări necontrolat:

Nu putea fi! Nu vor îndrăzni!

— Să fie oare Dumnezeu şi în zidurile Abaţiei atunci?

Violenţă?

— Cu siguranţă!

Tînărul scoase un hohot de rîs gutural şi porni o mişcare fluidă, de luptător încercat. Se feri de halebardele celor doi fraţi-ostaşi din spate, împlîntînd mici săgeţi de lemn în grumazurile celor doi din faţă. Călugării se prăbuşiră înainte de a realiza ce li se întîmplă. Isidor se răsuci cu iuţeală la atacatori şi rupse dintr-o lovitură ambele picioare ale unuia din ei, numai pentru a se folosi de greutatea naturală a omului ca să ajungă cu degetele sale ascuţite a nişte cängi, pe sub bărbie, direct în creierul nefericitului frate-ostaş. Ultimul dintre călugări încercă să-şi folosească transmiţătorul subvocal, dar dispozitivul rămase brusc fără curentul generat de bateria din spatele urechii... Capul fusese despărţit de trup cu o sabie subţire cît o peliculă de film pe care Isidor o smulsese de sub pielea braţului stîng, care atîrna

acum sinistru, însîngerată, ca un afiş vechi, cojit de pe zid.

Abatele înghiţi în sec şi îşi ridică ochii spre cer, aşteptînd lovitura. Însă, în loc de suferinţă, Stareţul primi în obraz vorbele batjocoritoare ale lui Isidor

— Popo, dacă Dumnezeu e pitit între zidurile mănăstirii, ar fi trebuit să-ţi fi spus demult cine ţi-a călcat pragul...

Isidor îşi scoase de pe faţă o mască...

Dumnezeule, au domesticit un simbiont lipunian!

...şi se prezentă scurt:

— Căpitan de rang înalt Rimio de Vassur, corpul întîi al armatei maiestăţii sale. Sunt aici din ordinul...

— Ştii prea bine că ne vor omorî pe amîndoi dacă vor bănui că reprezentăm chiar şi cea mai mică ameninţare la adresa Abaţiei. Suntem dincolo de ziduri şi...

Rimio schiţă un gest de nepăsare:

— Asta o să vedem.

Scoase un strigăt inuman de ascuţit şi, din ascunzători subpămîntene, năvăliră spre ei zece soldaţi echipaţi de luptă. Se apucară cu frenezie să monteze ceva ce semăna izbitor cu un laser de mare putere...

— Sfîntul Tratat din Eridani garantează inviolabilitatea Cetăţii noastre. Toate familiile din Adunarea Planetelor ne vor sări în ajutor...

Cu un gest scurt, militarul comandă foc. Chiuind de bucurie, soldaţii lui pulverizară zidul Fortăreţei.

Stareţul mai găsi doar forţa de a ridica ochii spre cer:

Armatele tale Doamne nasc Apocalipsa. Îmbrăca-voi armura Armaghedonului şi strivi-voi pe necredincioşi! Nu-Ţi fie teamă!

2.

Ultimele două zile nu fuseseră prea fericite pentru Abate. Era convins că secretul atît de bine păzit al felului în care replicau religiile se va afla şi se va răspîndi în toate colţurile regatului. Chiar dacă ei aveau să scape cu viaţă, Abaţia era pierdută.

Sperase totuşi că Vassur e un fel de ariergardă. Se aşteptase la zeci de savanţi bărboşi şi cu ochelari de modă veche, care să scotocească prin cele mai întunecate tainiţe ale Cetăţii. Gîndise că, în faţa miilor de tomuri în care erau descrise procedeele de clonare şi de selectare a materialului genetic, spionii regelui se vor sparge în mici formaţiuni care vor sfîrşi prin a se urî reciproc şi, în final, nu vor mai comunica şi nu vor afla niciodată esenţa divină a sfintei Însămînţări.

Nu fusese însă aşa. După ce cei zece soldaţi ai lui Vassur intraseră în Abaţie, şi executaseră pe loc pe oricine purta o armă, în interiorul Cetăţii, pe terenul de lîngă piersicul înflorit aterizase o navetă simplă, din care coborîse un grup restrîns de oameni. Toţi aveau un mers milităros în afara celui care stătea în mijlocul lor. Era un bărbat mic de statură, care păşea hotărît dar degajat, ca un om obişnuit să comande. Mişcările îi erau amplificate de faldurile mantiei largi, care flutura pe lîngă uniforma regală, strînsă pe corp. În cele două zile scurse de la începutul agresiunii, şeful năvălitorilor nu dorise să îi vorbească. Acum însă Abatele îl aştepta în sala de consiliu, pentru ceea ce părea a fi o întîlnire decisivă. Şi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, era liniştit fiindcă ştia că numai un singur motiv ar fi putut cauţiona o asemenea purtare brutală din partea Curţii Regale. Mascarada trebuia însă jucată pînă la capăt.

— Slăvit fie Dumnezeu tău, Abate! Sunt Diribal de Carant, consilier regal şef pe probleme ştiinţifice...

— Ştiu cine eşti, îi tăie Stareţul cuvintele. Şi mai ştiu că nu faci decît să încalci vreo trei tratate

şi, dacă asta mai înseamnă ceva pentru uniforma regală, legile curtoaziei şi ale politeţii. Eu şi fraţii mei...

— Sunteţi de-a dreptul depăşiţi de situaţie! Tratatele pe care le invoci conţin, ştii bine, un amendament general...

Clipa Armaghedonului sticleşte dintre stele...

Abatele clipi de cîteva ori, calculînd cu frenezie implicaţiile insinuării lui Diribal. Încercă să tragă de timp deşi ştia că e zadarnic.

— Nu am auzit ca omul să fi avut vreun contact cu vreo civilizaţie extraterestră, cu vreun semen inteligent.

Diribal se ridică şi începu să se plimbe repede în jurul mesei din sala de consiliu a Abaţiei.

— Nu e vina nimănui că v-aţi izolat aici, la marginea civilizaţiei. La curte se ştie de mai bine de două săptămîni că am descoperit o rasă inteligentă, undeva lîngă Noua Andromedă. Sunt fiinţe inteligente, cu toate că dezvoltarea lor tehnologică e mult inferioară...

Abatele se ridică de pe scaun şi izbi cu pumnii în masă.

— Asta tot nu justifică agresiunea regală! Suntem un aşezămînt sfînt, un templu al creaţiei. Fără noi, lumea aşa cum o cunoaştem nu ar mai avea nici un sens. Deja pierderile pe care ni le-aţi pricinuit pun în pericol...

După un schimb scurt de priviri cu Diribal, Vassur zvîcni fulgerător din braţul stîng. O săgeată din lemn de succu se înfipse în mîna abatelui ţintuind-o de masă. Imediat, călugărul simţi în rană arsura cruntă a seminţelor care îi pătrundeau în carne.

Diribal rînji amuzat:

— Nu te îngrijora! Nu sînt seminţe ci doar unul dintre viruşii prietenoşi, de casă, ai regelui nostru. O să doară fix o sută de ore. Obişnuim să pedepsim cu el nevestele infidele. Li-l

administrăm într-un gingaş act sexual... Nu găseşti, popo, că şi tu ne eşti cumva infidel?

Smulgîndu-şi mîna rănită, Stareţul se aşeză pe scaun. Folosirea fără rezerve a violenţei asupra lui era semnul spaimei de început de lume care cuprinsese curtea regală.

Pericolul nu e iminent, dar e clar că se simt ameninţaţi. Iar natura acestei provocări e atît de străină de orice altceva au întîlnit vreodată încît riscă orice. Ştiu că dacă ne omoară, Lumile Agricole nu vor mai însemna nimic. Şi totuşi riscă! Sfinte Augustine, păstrător al tainelor, fie-ţi milă de noi şi călăuzeşte-ne!

— Să revenim, popo, susură calm Diribal. Acum două săptămîni, o expediţie pe care regele o credea deja pierdută s-a întors cu cîteva imagini absolut tulburătoare: planeta Z. I-am spus aşa pentru că pur şi simplu ne e teamă să-i dăm vreun nume. E locuită de fiinţe cu metabolism carbonic, în mare măsură apropiat de al nostru. Ne întrec însă cam de trei ori ca talie, rezistă la temperaturi cuprinse între –100 şi +150 de grade Celsius, nu respiră dar pot zbura şi, mai ales sînt extrem de rezistente la radiaţii.

— Slăvit fie Domnul şi creaţiile lui! rosti Abatele împreunîndu-şi mîinile cu o grimasă de durere.

— Cam aşa am zis şi noi... Ne gîndeam chiar că am făcut rost de lucrători perfecţi pentru cel puţin o duzină de noi feluri de Lumi Agricole. Zeţii pot trăi practic oriunde, sînt mult mai puternici, mult mai harnici decît clonele standard, nu mănîncă aproape nimic... Şi vă veneam şi vouă de hac, eliminînd dependenţa lumii civilizate de aroganţa cu care o trataţi de generaţii! Apoi am descoperit ceva ciudat... Se pare că zeţii sînt condiţionaţi din naştere întru îmbrăţişarea unei religii.

Minunat, Doamne! Căile tale mă umplu de smerenie!

— Citesc pe faţa ta, popo, o satisfacţie inexplicabilă. Dumnezeu şi sfîntul ăla al vostru...

— Augustin...

— Mă rog! Nu v-au învăţat ei oare căile pe care le poate lua religia? Aţi uitat exemplul istoric al **Sfintei sîrguinţe a învăţăturilor materiale**, cartea de căpătîi a primilor exploratori? Preoţii scientişti proslăveau creaţia pură...

Din spatele stăpînului său, Vassur izbucni în rîs şi completă ironic.

— Asta cînd nu măcelareau creştini şi mahomedani...

— Cam asta este şi credinţa zeţilor. Cu o regularitate înfricoşătoare, fiecare al şaizeci şi treilea copil e un fel de Mesia, un ales al sorţii. Sau poate al sorţilor? Încă de mic el ştie că la vîrsta maturităţii se va transforma într-un creier imens, învăluit de un cocon roz, o masă cornoasă care începe să-i crească încă din primii ani de viaţă. Planeta Z e plină de astfel de coconi, din care zeţii care s-au jertfit gîndesc şi comunică rezultatele celor de-afară. Iar prostimea îi venerează ca pe nişte învăţători. Nu e greu de imaginat pentru tine, popo, cui se închină ei...

— Primului cocon?

— Eşti periculos de deştept, popo! zîmbi Diribal. Ce să mai vorbim? În esenţă, zeţii proslăvesc cunoaşterea pură. Primele proiecţii arată că ne vor depăşi din punct de vedere ştiinţific în numai trei generaţii, din punct de vedere tehnologic în maximum cinci, iar economic în cel mult zece generaţii. Pur şi simplu, blegul ăla de Dumnezeu al tău i-a făcut mai deştepţi şi mai rezistenţi decît noi!

Dumnezeul meu nu greşeşte niciodată! Stînca ştie asta.

Abatele încercă să mediteze la implicaţiile celor dezvăluite de slugile regelui. Dacă nu era minţit, lucrurile erau cu adevărat extrem de grave. Agresiunea asupra Abaţiei putea fi considerată o

măsură disperată, justificată de ameninţarea stingerii umanităţii, iar fraţii săi ucişi cu sînge rece erau doar pierderi de război. Tratatele pe care se sprijinea Regatul aveau fără excepţie un codicil care menţiona trei situaţii în care regele căpăta puteri absolute. Contactul cu o civilizaţie neumană era una din ele.

— Şi ce-am putea face noi? Şi mai ales acum cînd ne-aţi distrus mai toate laboratoarele şi consistoriile?

Diribal se apropie atît de mult încît Stareţul putu să-i simtă respiraţia grea.

— Va trebui, popo, să ne înveţi cum să fabricăm o sectă pentru lumea asta. Şi fiindcă niciodată nu am avut încredere în metodele voastre, o voi face personal, cu oamenii mei. Voi veţi fi... ăăă... doar consultanţi.

— Dar vom face toată treaba...

— Vezi că ne înţelegem!? O să începem prin a ne explica exact cum obţineţi zeama aia cu care infectaţi...

— E păcat să vorbeşti aşa despre sfînta taină a Însămînţării...

Diribal zîmbi strîmb:

— Îţi place să te auzi, popo, dar mie mi se pare că nici măcar tu nu crezi în ceea ce spui. Întîi o să-mi arăţi cum funcţionează tehnica în cazul Lumilor Agricole şi apoi o să încercăm să punem la cale o religie pentru zeţi.

Abatele încercă să protesteze:

— Dar nu ştim nimic despre ei! Cum am putea să găsim...

— Am să-ţi explic pe înţelesul tău, popo. E sădit în genomul oricărui bărbat să caute perpetuu să se acupleze cu cît mai multe femei. Eşti de acord?

— Da, dar asta...

— Cu toate acestea, continuă calm Diribal, există şi monahi, aşa ca voi. Aţi făcut legămînt de castitate pentru că sînteţi convinşi ca Dumnezeu v-o cere. O asemenea anomalie motivată religios

aşteaptă cele o mie de stele de la voi: să inventaţi un Dumnezeu pe care zeţii să-l urmeze în bezna unor dogme care să dureze măcar o sută de generaţii.

— Bine, dar de ce nu pîrjoliţi pur şi simplu planeta Anticristului. Transformaţi-o în deşert radioactiv, ca aici pe Terra...

Diribal îşi ciocăni scurt zarul tatuat în palma dreaptă, blazonul casei regale.

— Ne place să jucăm, popo! Chiar şi un om desprins de cele lumeşti îşi poate da extrem de lesne seama cît de preţioasă ar fi o populaţie de zeţi uşor controlabilă... Ce muncitori minunaţi ar fi! Şi numai pentru noi!

Fu rîndul Abatelui să zîmbească:

— Nu vă pot ajuta nicicum!

— Înseamnă că ai să mori încercînd, popo! rîse scurt Vassur.

Grăuntele de nisip nu ştie că în căderea lui cerne vremurile. La rîndul ei, clepsidra nu e conştientă decît de propria goliciune. Cea care descătuşează cu adevărat timpul este mîna care întoarce clepsidra. Aşa înţeleg eu divinitatea.

3.

Satul clonelor era construit pe un gorgan care acoperea întreaga aripă de vest a Abaţiei. Privit de departe, părea un fel de meterez din care răzbăteau cînd şi cînd zgomote enigmatice.

— Clone, repetă a treia oară Diribal, abia potolindu-şi rîsul. Vrei să spui ca Dumnezeii pe care îi creezi...

— Mesia... Dumnezeu e numai unul...

— Mă rog, cum spui... Sunt cu toţii clone?

Abatele îşi îngustă ochii. Ceremonia de consacrare a fiecărui Stareţ, avea ca miez exact ceea ce trebuia el să facă acum. Din motive care abia acum i se desluşeau, fusese pus, spre marea lui surpriză, să fie ghid al unui ipotetic turist prin Abaţie. „Va trebui să-mi spui destule ca să fie

interesant dar mai puţine decît îmi trebuie ca să înţeleg întregul", enunţase predecesorul sau încercarea. Reuşise cu brio, minunîndu-se însă atunci de inutilitatea unui asemenea test. Începu să vorbească cu voce joasă, egală:

— Noi credem în învăţăturile sfîntului Augustin.

— Da, ştiu, vagabondul care a întemeiat Abaţia.

— Nu, nu, de data asta mă refeream la un creştin, Augustin. Nu sîntem însă nicicum creştini, se grăbi să precizeze Abatele la vederea dezaprobării din ochii lui Vassur.

— Te joci cu focul, popo!?

— După Augustin, care a trăit acum mai bine de cinci mii de ani, creştinismul nu a mai cunoscut decît o singură figură importantă, Sf. Toma. El a trăit...

— Lasă prostiile! Zi-mi de clone!

— Sfîntul Augustin spunea că Dumnezeu a creat lumea într-o determinare absolută. Încă de cînd a început să clădească, ştia exact cîţi sfinţi va avea, ba chiar îi şi alesese pentru Lucrarea Lui. De aceea, întîiul nostru Stareţ, care se numea prin minunata Lucrare divină tot Augustin, a înţeles că putem să ne imaginăm oricînd orice religie, dar sfinţii nu-i vom putea multiplica niciodată pe căi dumnezeieşti. Cu atît mai puţin pe copiii lui Dumnezeu, profeţii care duc învăţătura Lui pe Lumile Agricole. Geniul Întîi Făcătorului nostru de Dumnezeu a constat tocmai în înţelegerea misiunii sale şi a cuvîntului Domnului, relevat lui în cîmpia Pannoniei... Dumnezeu nu mai are sfinţi pentru noi, dar îi putem oricînd replica pe cei vechi. Dar cum moaştele nici unui profet nu conţineau vreo urmă de material genetic, aveam o mare problemă...

— N-am înţeles nimic, se plînse Vassur. Şi mi-am stricat capul şase ani în găoaza asta de Abaţie!

Stareţul îl fulgeră cu privirea:

— Nu înţelegi pentru că nu e nimic de înţeles încă. Cea mai însemnată revelaţie a Fratelui

Augustin a fost aceea că omenirea a epuizat sfinţii şi profeţii pe linia frustă a existenţei liniare. Dar oare o populaţie de clone crescute departe de civilizaţia modernă, în condiţii identice acelora din Asia Mică de la începutul erei creştine, nu va sfîrşi ea oare prin a-şi produce un nou sfînt, un nou Mesia, dacă îi este dat să retrăiască experienţele de la începutul religiilor? Nu ne mai trebuiau moaştele sfinţilor adevăraţi...

Diribal îşi frecă bărbia cu un gest nervos, În mintea lui începuse să bîzîie de cîtva timp un sentiment ciudat, dar pe care îl putea defini. Avea senzaţia că este păcălit cu neruşinare, dus de nas într-o manieră insidioasă, subtilă şi extrem de periculoasă.

— Pe părul blond al maică-mii! O erezie perfectă! îşi plesni mîinile Diribal. Ştiam eu că nu sînteţi decît nişte poponari făţarnici!

— Huleşti din ignoranţă, spuse calm Abatele. Dumnezeu a prevăzut încă înainte de facerea lumii toate acţiunile noastre. Nimic din ceea ce facem nu iese din ordinea Lui. De aceea ne şi deosebim de creştini. Noi credem în răzbunare, în moarte ca învăţătură, acceptăm relaţiile homosexuale, credem că dacă ai reuşit să furi un lucru atunci tot universul a convers spre soluţia unică de a-ţi oferi acel lucru... Atîta doar că unii sîntem sortiţi a împărtăşi adevărata cunoaştere, să devenim sfinţi, iar alţii, cei mai mulţi dintre noi, purtăm sădit în fiinţa noastră păcatul originar şi nu vom ajunge niciodată să-i stăm Domnului alături... E dumnezeiesc de simplu.

Vassur interveni surescitat în conversaţie, în ciuda privirii ucigătoare pe care i-o aruncă superiorul lui:

— Vrei să spui că voi, pur şi simplu, adunaţi aici oameni care au mai existat şi îi puneţi să trăiască împreună sperînd că societatea asta o să... o să... secrete la un moment dat un Mesia?

— Ai fi fost un frate bun, Isidor, încuviinţă Abatele. Şi folosim clone pentru simplul fapt că originalele, oamenii care au purtat genele celor din sat, nu mai aveau cum să degaje un sfînt, fiindcă, sfinţii lor s-au terminat. S-au epuizat precum apa dintr-o ploscă.

Abatele a continuat o vreme fără să fie întrerupt. Diribal şi Vassur ascultau fascinaţi detaliile facerii de Dumnezeu.

— Imediat ce se manifestă şi sîntem siguri de vocaţia lui, Mesia este prins într-un păienjeniş de situaţii şi de experienţe care îl modelează după trebuinţele Lumii Agricole pe care o va însămînţa. În general, el corespunde cumva cu modelul creştin: încurajează supunerea şi munca, condamnă crima, incestul şi hoţia, are grijă de semenii săi şi mai ales este gata să-şi dea viaţa întru mîntuirea lor de un păcat pe care tot el îl defineşte. Imediat ce s-a cristalizat personalitatea mesianică, îi manipulăm existenţa în aşa fel încît el intră de bunăvoie în rezonatoarele noastre, unde structura sa mentală este replicată fidel într-o matriţă organică de ordin cinci. Ea este implantată apoi unui virus purtător clasic, de tipul celor folosite în Capitală pentru vaccinurile aeriene anuale, căruia i s-a exacerbat însă selectivitatea la maximum, aşa încît va infecta numai un individ, cel mai apropiat ca structură mentală de aceea a Mîntuitorului pregătit de noi. De obicei, transformarea durează între trei şi cinci ani. După aceea, clona noastră şi cu cea infectată ajung să gîndească perfect identic. Simplu, elegant... E lucrarea lui Dumnezeu.

— E eretic, e total împotriva legilor regatului şi e profund imoral. Poate că n-oi fi fiind eu o persoana prea religioasă dar nu cred că Dumnezeul creştin ar fi aprobat clonarea şi manipularea religiei sale...

— Noi nu sîntem creştini! Apreciem doar ca valabile concluziile sfîntului Augustin... şi parţial pe acelea ale sfîntului Toma. Dar în rest... Singura

noastră credinţă este aceea că Dumnezeu se teme doar de propria nemărginire, care va rămîne veşnic neexplorată. Niciodată nu se vor fi născut toţi copiii Lui, nici chiar atunci cînd vestea despre Lucrarea Lui de aici se va fi răspîndit. Pur şi simplu, infinitatea lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată egalată de noi...

— Sunteţi făţarnici, lacomi...

— Nu mai mult decît familiile care creează clonele din Lumile Agricole, combinînd puterea politică şi pe aceea religioasă în cea mai cruntă formă de sclavie cunoscută vreodată.

— Familiile nu au pretenţia de a fi morale. Ele caută doar să trăiască din ce în ce mai bine. Dogma asta poate fi la fel de valabilă ca oricare alta, zîmbi Diribal.

— Şi atunci de ce crezi că noi avem obligaţia de a fi morali? Îţi repet, în ciuda impresiei generale, nu sîntem creştini.

— Dar religiile pe care le fabricaţi? întrebă Vassur.

— Poate că se apropie de proto-creştinism. Dar cum altfel ar fi putut fi religia Lumilor Agricole decît una pseudo-creştină? Crezi că scormonim de bună voie în scursorile istoriei? Nu trebuie să fii cine ştie ce argat spilcuit de la Curtea regală ca să fii liber cugetător, în pas cu vremurile! Ajunge să te uiţi în jur, spuse Abatele făcînd un gest larg, de parcă ar fi dorit să cuprindă întreaga Terră. Deşertul care ne înconjoară este expresia a două milenii şi ceva în care creştinismul şi-a uniformizat geniile şi a otrăvit diversitatea umană şi, mai ales, a subordonat toate acţiunile sale unei morale dogmatice, absolute, creînd un surplus scîrbos de bunătate şi o avalanşă de vieţi fără vreo valoare intrinsecă. Şi, chiar dacă am fi oarecum creştini, avem o scuză! Cînd lucrezi cu asemenea scîrbavnice materiale, uneori, e greu sa te fereşti de o uşoară contaminare.

Ca şi cum s-ar fi dedublat brusc, Diribal dădu să întrebe ceva, dar în drumul ei spre vorbire, ideea se topi şi se ascunse undeva în subconştient.

Atîta vreme cît nu a înţeles cum curge timpul, Ahile nu a prins niciodată broasca, fiindcă se împiedica perpetuu de jumătatea distanţei dintre ei... Creştinii ştiu asta. Ei au căutat broasca aproape un mileniu, neştiind că o ţin în buzunar. Iată de ce, în locul vostru nu aş dispreţui experienţa creştină şi lecţiile ei despre vîltorile Timpului. Fiindcă întîiul învăţămînt al creştinismului este furia distrugătoare cu care a început Omul să recupereze timpul pierdut în căutarea broaştei.

4.

— Nu ştiu la ce v-aţi aşteptat? La o retortă din care să distilăm Dumnezei? Metodele noastre sînt cele care sînt... Şi nu cred că e vina noastră că nu ne-am gîndit că la un moment dat va trebui să creăm religii şi pentru alte fiinţe decît pentru clonele Lumilor Agricole. Ştim foarte bine ceea ce facem... Însămînţăm o populaţie de clone proaspete, apare un Mîntuitor, inspiră o religie care proslăveşte munca şi condamnă savurarea roadelor ei. Asta facem de patruzeci şi două de generaţii şi nimeni nu s-a plîns. Îl recreăm mereu şi mereu pe Mesia. Dar chiar şi aşa am avut nevoie de cinci generaţii pentru a pune la punct prima Însămînţare! Dumnezeu ştie cît ar putea dura pînă să reuşim cu zeţii!

Stareţul încerca aproape o săptămînă să le explice invadatorilor că îi este imposibil să fabrice o religie pentru o rasă despre care nu ştia nimic. De cîteva ori fusese extrem de aproape de moarte şi-şi citise sfîrşitul în ochii roşii ai lui Vassur.

— Trebuie să fie o cale! exclamă Diribal. Poate dacă aducem unii aici şi îi studiem... să încercăm... să vedem...

Stăteau în curtea interioară a Abaţiei, lîngă piersicul firav care abia ce înflorise. Cu un frison uşor, Abatele se ridică şi îşi strînse hainele lungi pe lîngă corp. Începu să se plimbe cu paşi mari, vorbind cu glas egal:

— Am putea, desigur, încerca să modificăm religia pe care zeţii o au deja... Dar mi-e frică. A doua pogorîre a lui Cristos e întotdeauna un eveniment de care ne ferim, o necunoscută ancestrală.

Ce-ţi face blazonul din palmă, Diribal? Şi nouă ne place să jucăm. Ştii totul acum şi totuşi nu ştii nimic!

— O singură dată am încercat să modificăm o religie... rezultatele au fost lamentabile şi din planeta aceea s-a ales un deşert mai cumplit chiar şi decît vechea Terra.

— Quintrium? îşi ridică ochii Diribal dintre hîrtiile sale.

— Da. Fiindcă nu ni se dăduseră toate particularităţile lumii respective, am eşuat lamentabil.

Diribal zîmbi subţire:

— Unde îţi e credinţa, popo? Hotărăşte-te: ori eşti unealta infailibilului tău Dumnezeu şi atunci eşecul e din vrerea Lui, ori dimpotrivă eşti un necredincios fioros care nu se ridică niciodată...

Stareţul se mînie. Mîinile sale noduroase se încleştară pe toiagul încovoiat de care nu se despărţea niciodată.

— Dacă barbarii tăi de soldaţi îţi dau dreptul să îmi batjocoreşti Abaţia, dacă asasinul tău perfect mă poate ţine la respect, asta nu înseamnă că ştii şi ce este credinţa mea. Nu încerca niciodată puterea martiriului! Să-ţi spun eu unde e Dumnezeu? E acolo unde tu nu poţi nici măcar privi, e la capătul lanţului nefericit de evenimente care a dus la naşterea ta. Acolo unde nu era nici Cuvîntul, El exista pentru a declanşa tot ceea ce este...

— Ho, popo! urlă Diribal. Nu te-aprinde că te trădezi. Furia ta arată clar că am nimerit un punct sensibil! Lasă prostiile şi vorbeşte-mi de Quintrium!

Încercînd să se stăpînească, Stareţul îşi reluă locul pe banca de piatră.

Alegem în fiecare clipă. Fără să ştim, fără să vrem. Dar oare ce-am alege dacă ne-am da seama că avem dreptul de a alege? Poate că timpul ar deveni stufos ca un păpuriş numai bun de ascunziş pentru prădătorii care ne pîndesc păsările cîntătoare. Ce-am alege să fim atunci, prădător sau pradă? Şi, mai ales, cît de mult am fi dispuşi să plătim ca să ni se împlinească vrerea?

— Cronicile noastre povestesc totul cu amănunţime, spuse Abatele. Familia Census nu ne-a vorbit nici măcar o clipă despre imensul complex de peşteri al planetei. Şi poate că acest lucru n-ar fi fost atît de important dacă întreg labirintul acela n-ar fi avut decît o singură poartă de comunicare cu exteriorul. În interiorul unui vulcan! Un asemenea dualism la o populaţie primitivă de clone nu are cum să nu nască legende şi mituri secundare, perturbatoare... Din păcate, noi gîndisem o religie care să venereze soarele şi munca şi să ameninţe cu damnarea în iadul subpămîntean. Ne mai trebuiau doar cîţiva ani pentru a izbîndi, cînd o clonă a venit şi a răcnit în piaţa centrală a capitalei: „Am fost în Iad. E mult mai bine ca aici. Veniţi cu mine şi n-o să vă pară rău!” Subteranele erau pline cu fel de fel de ciuperci comestibile, care creşteau aparent din niciunde. Unele reuşeau să inducă şi stări euforice, altele erau incredibil de hrănitoare şi gustoase şi absolut toate erau afrodisiace. Iadul nostru n-ar fi trebuit să arate aşa. Pînă şi Mîntuitorul plănuit de noi a sfîrşit prin a-şi face culcuş undeva în adînc... La insistenţele familiei Census, am Însămînţat a doua oară, deşi mulţi dintre fraţii noştri s-au opus. Al doilea Mîntuitor a pătruns în peşteri şi, într-un fel sau în altul ne-a

scăpat de sub control. Ca şi cum viaţa sub pămînt l-ar fi transformat în antiteza sa, a devenit un fel de fanatic militar. Ce s-a întîmplat apoi ştiţi...

Vassur ştia într-adevăr povestea. Unul dintre strămoşii săi îşi dăduse viaţa încercînd să pătrundă prin poarta Iadului de pe Quintrium, străpungînd o apărare disperată de clone care luptau dincolo de sine, drogate cu o ciupercă verde...

— Vrei să spui că Familia Census a mai Însămînţat o dată?! exclamă Diribal.

— Da. Deşi lucrul ăsta ar fi trebuit să rămînă secret...

— Atunci îşi merită soarta. În fond, după Quintrium n-au mai apucat niciodată să cumpere o Lume Agricolă. Mizeria lor actuală, dealtfel meritată, nu va rezolva însă problema zeţilor.

Stareţul tuşi scurt, îşi drese glasul şi rosti cu o voce pierită:

— N-am adus din întîmplare vorba despre Quintrium...

Diribal îl privi cu gura căscată:

— Vrei să sugerezi că ar trebui să ardem Z?

— Eu unul nu văd altă soluţie.

— Eşti nebun, popo! Religia ar trebui pur şi simplu interzisă! Vrei să spui că Dumnezeul tău ştia că îi vom descoperi pe zeţi şi a aranjat lucrurile în aşa fel încît să îi nimicim? Singura specie inteligentă din Universul cunoscut? Eşti dincolo de orice furie! Eşti greţos! strigă Vassur.

— Am fost trimişi aici tocmai pentru a ocoli varianta uciderii zeţilor! rosti calm Diribal.

— Şi pentru a ne smulge secretele, completă încet Abatele.

— Da şi pentru asta, îl sfidă Diribal. E dreptul regelui nostru. Primul contact al omului cu o specie inteligentă e mult mai important decît misterul ieftin cu care îţi înconjori clonele.

Am vrut odată să creez o religie care să preamărească riscul. Cum ar fi oare un Dumnezeu cartofor şi vicios? M-am răzgîndit fiindcă preoţii

din templele Lui nu ar putea fi decît trişori. Spre deosebire de zeul lor, ei nu-şi pot permite să piardă niciodată. Şi ce mai reprezintă riscul dacă excludem din start varianta înfrîngerii? Asemenea scrupule morale sînt însă pentru vremuri de pace.

— Am putea păstra oricînd cîteva exemplare şi ceva material genetic pentru clonare, spuse în treacăt Stareţul. Cu timpul, poate vom reuşi să găsim o soluţie împreună.

Diribal şi Vassur îl priviră cu ochi strălucitori.

5.

— Popo, de ce am impresia că îmi ascunzi ceva?

— Fiindcă aşa este, zîmbi Abatele. Îţi ascund supărarea mea pentru că mi-ai omorît o mare parte din fraţi, îţi ascund disperarea şi obida mea, îţi ascund dezamăgirea că unul dintre cei mai promiţători novici pe care i-am văzut vreodată s-a dovedit a fi un spion asasin...

Vassur rîse cu poftă:

— E şi în asta o lecţie, moşule. Poate că nu îţi cauţi novicii acolo unde trebuie!

Stareţul zîmbi la rîndul lui.

— O să vă întoarceţi. O să aveţi nevoie de Abaţie ca să vă duceţi planurile la bun sfîrşit, Nimeni, în tot regatul, nu se pricepe mai bine ca noi să fabrice religii. Sunteţi siguri că nu doriţi să ne încredinţaţi nouă zeţii?

Braţul lui Vassur zvîcni scurt şi se opri la un milimetru de beregata Abatelui:

— Singurul motiv pentru care te las în viaţă este faptul că Regele nostru şi-a exprimat speranţa că vei repune şandramaua asta pe picioare şi ne vei putea ajuta dacă dăm greş. Dar nu înainte ca noi să ne recunoaştem neputinţa. Şi nu uita niciodată că acum secretul Abaţiei e în mîinile noastre! Nu ne interesează să vă luăm negoţul cu Dumnezei. E o treabă murdară, sub demnitatea curţii regale. Dar să nu vă imaginaţi că veţi mai putea sfida vreodată

pe regele meu aşa cum aţi făcut-o pînă acum. Ne veţi asculta orbeşte! De asta mai eşti încă în viaţă, Tu şi fraţii tăi fătălăi!

— Veţi avea nevoie de ştiinţa noastră. Vă e predestinat, comentă Abatele, deloc impresionat de violenţa celuilalt.

— Să-i zicem poliţă de asigurare, domnilor, spuse Diribal. Trăieşti ca să ne ajuţi. Şi cel mai bun lucru care ţi s-ar putea întîmpla este ca noi să eşuăm şi să avem nevoie de tine. Roagă-te ca Dumnezeul tău să fi plănuit lucrurile în aşa fel încă de la începutul Timpului.

— Foloseşti vorbe mari, Diribal. Timp, Dumnezeu...

— Iar tu te joci cu vorbele mari, popo!

Cu un gest scurt, consilierul regal închise uşa navetei care decolă cu un fîşîit puternic. Nava se pierdu repede printre norii verzi care pluteau veşnic deasupra Abaţiei. Stareţul se aşeză pe o bancă de piatră de lîngă piersic. Privi spre zidul ciobit al Fortăreţei. Legenda caracterului inexpugnabil al cetăţii călugărilor terrani se spulberase... Deşi nu aveau cum să fie înarmaţi cu lasere militare grele, barbarii vechii Terre nu vor pridid să încerce să-i imite pe soldaţii regali.

„Secretul facerii tale de Dumnezei va fi păstrat, popo! Regele nu are nici un interes să destabilizeze Lumile Agricole. Nu am pretenţia că am înţeles exact cum şi de ce ţi se pare că îi creezi pe Mîntuitori din adunătura ta de clone, dar sînt convins că mijloacele voastre primitive nu vor putea nicicînd să ne pună în pericol. Un timp o să vă lăsam în pace” îl asigurase Diribal.

Secretul meu? Secretul Tău, Doamne. Lucrarea Ta cea mai tainică!

Adia un vînt uşor dinspre cîmpia arsă a Pannoniei. Piersicul din curtea Abaţiei înflorise doar cu o seară înainte, bucurîndu-i pe fraţii care încă îi mai jeleau pe cei şase sute dintre ei care fuseseră ucişi de gărzile regale. Lucrurile intraseră

oarecum în normal. Abatele gîndi că era prima zi obişnuită în Fortăreaţă din seara în care ieşise să-l consacre pe Isidor-Vassur.

O zi numai bună de stîrnit Armaghedonul.

6.

În singurătatea chiliei sale, Abatele îşi aranja hainele într-o boccea modestă. Barba imensă, care îi mascase pînă acum cîteva ore faţa, dispăruse, iar obrajii păstrau încă amintirea sărutului pe care i-l dăduse Mirial înainte de plecare, novicele cu care îşi împărţise nopţile timp de mai bine de trei ani. Mătură mobilele simple cu o ultimă privire şi închise uşa de lemn negru în urma lui.

Bocancii grei stîrneau zvonuri sinistre pe culoarele pustii ale Abaţiei. Ajuns în cel mai întunecos dintre beciuri, Stareţul îşi aşează palma stîngă şi ochiul drept în faţa unor fante abia ghicite în zidăria veche. Cu un scrîşnet de uscăciune, un bloc imens de piatră se dădu la o parte, lăsîndu-l pe bărbat înăuntru şi apoi culisă la loc. Cu gesturile unui om care ştie ce face, Abatele luă din boccea o cutie ferecată în aur şi argint. Din ea scoase cîteva şuviţe de păr şi începu să plaseze cîte un fir în fiecare Ou. Ştia că avea nevoie de exact 643 de fire de păr.

Ouăle erau de fapt mici sonde spaţiale autonome. Ele fuseseră proiectate şi construite cu scopul de a permite, în timpul călătoriei spaţiale, dezvoltarea în interiorul lor a unei clone umane mature, perfect formate. Deşi timp de patruzeci şi cinci de generaţii, lumea le spusese Ouă, Abatele trebui să recunoască faţă de sine însuşi că le găsea asemănătoare mai mult cu nişte coşciuge. Şi poate că era chiar în firea lucrurilor să fie aşa. La urma-urmei Mîntuitorul avea să se ridice din morţi, dintr-un coşciug.

Fiecare Ou avea înscris pe el destinaţia: Delta IV, Pruzz, Nova Betelgeuse... Toate cele 643 de lumi agricole pe care le însămînţase Abaţia.

Aproape o sută de miliarde de suflete. Ce tăvălug uriaş aveau să stîrnească aceste Ouă, ce forţă dumnezeiască aveau pletele Sfîntului Augustin! Abatele terminase de închis Ouăle şi se aşează să le mai contemple încă o dată;

— Şase sute patruzeci şi trei. Şi totuşi numai unul. Clona Sfîntului Augustin. Oare cum o să i se spună?

Cartea Abatelui nu era extrem de clară în privinţa celui care iniţiase proiectul pe care îl denumea „Pletele Sfîntului Augustin". Începuse să fie scrisă abia de al cincilea Abate, după supunerea primelor hoarde de barbari şi ridicarea zidurilor împrejmuitoare. Se ştia însă că primul care îşi dăduse seama de importanţa revelaţiilor lui Augustin întemeietorul, fusese cel de-al şaptelea Abate. El găsise într-o veche bibliotecă europeană scrierile unui sfînt creştin pe care îl chema Augustin şi care avusese revelaţia ultimă a celor şase Timpuri care se încheiau tocmai cu a doua venire a lui Cristos. Armagedonul, Timpul incertitudinii! Dincolo de el era nemărginirea de care se teme Dumnezeu.

Dar nemărginire mai sînt şi Apocalipsa şi Anticristul... Controversele teologice duraseră două generaţii şi făcuseră mai bine de o mie de victime. Războiul fratricid purificator avusese însă două consecinţe divine: întîi se puseseră la punct tehnicile Însămînţării ca armă împotriva călugărilor răzvrătiţi şi se scriseseră primele lucrări de ingineria mîntuirii şi apoi încolţise ideea creării unui singure esenţe mesianice, care să îmbrace mereu alte forme.

Cînd au construit satul de clone, călugării au constatat că distilarea unui mîntuitor e destul de grea. S-au gîndit atunci că în sat ar trebui să existe şi clona unei conştiinţe cu adevărat religioase. Şi cum singurul astfel de om al cărui material genetic încă mai exista era Sf. Augustin, au decis să-l cloneze la infinit. Aveau la dispoziţie pletele sale,

pe care Întemeietorul şi le tăiase cu o zi înainte de a muri, insistînd să fie păstrate ca moaşte, într-o raclă de aur. Părul purta cu el preţioasele informaţii genetice ale celui ce fusese Sf. Augustin şi călugării au profitat: un fir de păr, o nouă clonă pentru satul din care îşi obţineau Mîntuitorii. Şi, fără nici o excepţie, clonele Sf Augustin se dovediseră Mîntuitorul de care avuseseră nevoie călugării. Fără să ştie una de alta, toate Lumile Agricole se închinau duhului aceluiaşi Mîntuitor, Sfîntului Augustin. Iar acum el avea să revină!

Mereu altul şi mereu acelaşi! Ce definiţie sublimă pentru un Mîntuitor!

Niciodată vreo altă clonă nu ajunsese înaintea Sf. Augustin să treacă purgatoriul şi să Însămînţeze vreo lume.

Fără ca cineva să bănuiască, Abaţia crease religii plecînd de la esenţa unui singur profet. Iar acum, Cristos avea să vină din nou! Din pletele Sf Augustin, Ouăle aveau să-l nască pe Augustin şi să-l ducă din nou pe Lumile Agricole, acelaşi fiu al lui Dumnezeu, întruparea reînvierii primului Mîntuitor. Era a doua venire a lui Cristos pe Pămînt. Dincolo de asta, urma nemărginirea, locul în care pînă şi lui Dumnezeu îi este greu să privească.

Abatele se ridică şi începu să se plimbe nervos. Ce altceva ar fi putut face din moment ce nemărginirea dumnezeiască se revărsase peste oameni? Zeţii erau altceva, erau hăul de care îi era frică lui Dumnezeu. Extratereştrii erau Anticristul! Abaţii stabiliseră asta încă din urmă cu treizeci şi trei de generaţii şi pregătiseră Ouăle întru Lucrarea ultimă a Domnului: a doua venire a lui Cristos. Însufleţit de acest semn divin, omul trebuia să hotărască în locul lui Dumnezeu, trebuia să înfrunte nemărginirea de care îi era frică Domnului său. Era timpul ca fiul să-l apere pe tată. Clonele Lumilor Agricole, se vor ridica din nimicnicia propriei existenţe şi îi vor zdrobi pe zeţi. Sf

Augustin, unit în cele 643 de întrupări ale sale va fi arhanghelul care va suna din goarna răzbunării.

— După chipul şi asemănarea Ta, Doamne! rosti simplu Abatele apăsînd o manetă. O imensă placă de beton culisă în curtea din centrul Abaţiei, strivind piersicul înflorit. Ca la un semn, Ouăle îşi luară zborul spre a doua Însămînţare. Erau atît de mici încît puteau pătrunde lesne prin apărările orbitale extrem de rarefiate ale Lumilor Agricole. Şi, pe fiecare planetă înrobită îl vor aduce din nou pe Mesia, încheind un Timp, stîrnind o nemărginire, pornind războiul ultim.

Abia a doua zi, cînd ajunsese la o distanţă sigură, Abatele scoase un emiţător micuţ. Pe locul Abaţiei răsări un soare. Antica armă nucleară îşi făcu datoria, ştergînd orice urmă a Fortăreţei.

Urmau timpuri interesante. Crist şi Anticrist, oameni şi extratereştri se vor lupta pe viaţă şi pe moarte. Armaghedon! Abatele privi cu încredere zarea verde. Nu era chiar neajutorat... În intestinele sale exista o bacterie capabilă să secrete toxine din cele mai mortale, la care el însă era imun, ochii săi adînci mai erau încă în stare să hipnotizeze pînă la isterie, era mai bogat decît însuşi regele... Şi, undeva în bocceaua de pe umăr, mai avea, într-o cîrpă ordinară, şi firele care mai rămăseseră din pletele Sf. Augustin. La urma urmei, nu poţi şti niciodată cînd, în viaţa asta mizerabilă, poţi să ai nevoie de un Mesia.

Nici un Dumnezeu de rezervă nu are cum strica.

Franciscasino

Înainte de a păşi în imensul spaţiu de joc, credeam că Franciscasino şi Ciuma sînt singurele elemente ale timpului meu care mai pot dispune de o viaţă umană. De mai bine de o sută de ani, oamenii nu mai mor decît dacă se îmbolnăvesc de Ciumă, toate celelalte maladii fiind demult eradicate. La rîndul ei, Ciuma nu se vindecă decît la Franciscasino.

O oglindă mi-ar fi arătat că greşesc.

• • •

Franciscasino îşi păstrează aerul sobru de mănăstire, pe care i l-au conferit constructorii ei în urmă cu cinci secole. Călugării franciscani au vopsit imensa staţie spaţială, care le-a folosit drept mănăstire, cu o răşină care absoarbe lumina, aşa încît structura ei se decupează sumbru pe fundalul strălucitor al stelelor. Chiar şi aşa, silueta fostului lăcaş franciscan este inconfundabilă, forma cubică a spaţiului de joc dominînd maiestuos toate instalaţiile mănăstirii dar şi hotelurile şi restaurantele apărute mai tîrziu şi destinate zecilor de milioane de pelerini. Luminile firmelor lor colorate le fac să pară precum nişte ciuperci otrăvitoare crescute pe un trunchi putrezit.

Franciscasino nu e cea mai mare structură spaţială, nici cea mai depărtată de Soare, nu e nici măcar cea mai rentabilă întreprindere din spaţiul liber. Cu toate acestea, este centrul lumii civilizate, singurul loc din univers unde, dacă ai noroc, reuşeşti să scapi de Ciumă şi să-ţi continui liniştit viaţa, atîta vreme cît ai chef. Desigur că sînt foarte puţini aceia care se lecuiesc. Dar la fel de puţini sînt şi cei care doresc să-şi înceteze viaţa în mod voluntar. În acest fel, echilibrul demografic al

omenirii se menţine în jurul a două sute de miliarde de oameni.

Deşi ştiam că jucătorii nu sînt admişi imediat în sala de joc, la intrare am fost uimit să văd, pentru prima dată în viaţă, un şir de oameni. În faţa unor operatori umani, jucătorii semnau actele prin care, în cazul în care erau vindecaţi, acceptau ca toate posesiunile lor materiale să treacă la dispoziţia proprietarilor Franciscasino. Dacă sorţii nu erau favorabili, plecau acasă, fără să achite nici măcar o taxă de participare.

Vecinii mei erau oameni de toate vîrstele, dar feţele lor păreau dăltuite de acelaşi sculptor suprarealist. Uscăciunea pielii, specifică ultimului stadiu al Ciumei, le reducea chipul la o consistenţă osoasă, cunoscută şi temută deopotrivă pe Pămînt şi pe Lumile Noi.

Cînd mi-a venit rîndul, mi-am declinat identitatea şi, blestemîndu-mă pentru tremurul din glas, am rostit:

— Sînt Timothy Shree, de la Earth Hourly Tribune. Am venit să-i văd pe Maeştri. Mi-au acordat o audienţă...

Vizibil încurcat, funcţionarul a subvocalizat repede cîteva întrebări scurte. Senzaţia de uşurare care i s-a întipărit pe figură mi-a dat de veste că aveam să obţin întrevederea înainte ca el să-mi confirme.

— Poftiţi, vă rog.

A fost rîndul meu să mă mir:

— Dar acolo e sala de joc... Eu... Nu e oare periculos?

— Obişnuim să ne gîndim la Franciscasino ca la un loc în care oamenii obţin alinarea şi nu ca la o capcană mortală. Coborîţi în sala de joc şi introduceţi în consola glisorului aceste coordonate. Veţi fi transportat unde trebuie.

Ţinînd în mînă cristalul cu coordonatele, am pătruns în liftul agrav şi, pentru un moment, mi-am pierdut respiraţia. Ascensorul era doar un cîmp de

forţă, iar prin ceea ce ar fi trebuit să fie podeaua puteam vedea cîmpul de joc. Era cu adevărat imens, un pătrat translucid, cu latura de zece kilometri. Mă îndreptam spre centrul cîmpului de la o înălţime ameţitoare, care îmi permitea să văd, pînă în zare, milioane de oameni, goi şi chirciţi în celulele lor, aşteptînd cu speranţă începutul unei noi partide. Prin transparenţa parţială a laturii cubului se distingeau clar celelate cinci feţe, pe care puteam doar bănui că se află alţi bolnavi. Dar cea mai spectaculoasă privelişte o oferea imensa statuie a Fecioarei Maria din mijlocul cubului, înaltă de peste un kilometru şi orientată cu faţa spre Pămînt. Din lacrimile ei se distilează leacul împotriva Ciumei. În jurul ei pluteau ca un nor vectorii care aveau să fie lăsaţi liberi, aducînd vindecare sau disperare.

Principiul jocului era sublim în simplitatea sa. Pe fiecare faţă a cubului erau delimitate celule late de un metru şi lungi de doi, în care oamenii se culcau în aşteptarea jocului. Erau 30.000 de miliarde de celule şi tot atîţia mici cilindri autopropulsaţi, vectori, care porneau din centrul cubului atunci cînd Părintele Maestru îi elibera din cîmpul de forţă care îi ţinea captivi. Fiecare dintre vectori are iniţial o destinaţie precisă, descrisă de coordonatele celulei în care trebuie sa ajungă. Dacă însă se atinge de un alt vector, schimbă cu acesta coordonatele şi porneşte imediat spre noua destinaţie. Numărul infinit al ciocnirilor şi imponderabilitatea elimină orice posibilitate de a trişa, rezultatul jocului fiind unul absolut aleatoriu. După o perioadă de maximă agitaţie, vectorii sfîrşesc prin a ajunge la destinaţie, unde îşi eliberează conţinutul printr-o injecţie hipodermică. Unul din zece vectori conţine vaccinul care vindecă Ciuma. Restul sînt umpluţi cu ser fiziologic. Covîrşitoarea majoritate a vectorilor ajung în celule neocupate, după cum o parte din ei nu mai ajunge niciodată la destinaţie fiindcă intră

în serii convergente de ciocniri. Alegerea coordonatelor este un joc de noroc, un fel de bingo monstruos sau poate o ruletă rusească pe dos.

Jucătorii care se vindecă îşi abandonează bunurile în favoarea cazinoului şi trebuie să împărtăşească un an de ideal franciscan: cerşetorie şi muncă fizică pe un cîmp agricol. Cei mai puţin norocoşi pleacă acasă şi mor în cîţiva ani, fără a avea vreodată posibilitatea de a se reîntoarce la Franciscasino.

Am ajuns la baza liftului agrav şi am urcat într-un mic transportor care în mod normal ar fi trebuit să mă ducă spre celula mea. În loc să lunece pe suprafaţa cubului, transportorul meu s-a ridicat fără zgomot şi a început să se deplaseze spre ceea ce părea o gură de acces. Nu auzisem niciodată că transportoarele ar fi capabile să zboare. Şi probabil nici cei care mă priveau uimiţi cum treceam pe deasupra lor.

Călătoria mea s-a terminat destul de brusc. Glisorul s-a oprit lîngă o platformă pe care am călcat cu hotărîre. Decis, am deschis uşa de plastoţel şi am pătruns într-o cameră fără surse vizibile de lumină, în care stăteau doi bărbaţi. Cînd am văzut că erau gemeni identici, am ştiut că eram chiar în faţa Maeştrilor, Ulun şi Ilin.

Erau doi bărbaţi mici de statură, cu bărbii proeminente şi cu părul ras complet, îmbrăcaţi în robe cafenii şi încălţaţi cu sandale. Abia stăpînindu-mi emoţia, am rostit:

— Timothy Shree, Earth Hourly Tribune! Am venit...

— Ştim de ce ai venit.

— Să vă acuz că vă credeţi Dumnezeu! am strigat eu.

— Ştim de ce ai venit.

• • •

„Ştii ce semnifică inscripţia de deasupra porţii mari? «Voi cei ce intraţi...»”

„E un citat din Dante.”

„Aşa e... Dar ştii că, atunci cînd a scris Divina Comedie, Dante credea că prin smerenia şi sărăcia lui, Francisc a fost un al doilea Cristos? Trecuseră doar şaizeci şi doi de ani de la moartea sfîntului”

„Nu.”

„E bine să ştii. Acum vei putea pătrunde cu adevărat înţelesul a ceea ce numim noi speranţă.”

• • •

Aşteptasem de mai bine de doi ani acest moment, dar în nici una din variantele imaginate de mine Ulun şi Ilin nu reacţionau nici măcar pe-aproape de seriozitatea preocupată cu care m-au privit atunci.

— Eşti conştient că o asemenea acuzaţie este de ajuns ca să fii executat pe loc? Ştii că aici sîntem conducători absoluţi?

— Am studiat Franciscasino mai bine de treizeci de ani. Ştiu tot ce se poate şti despre voi.

Cel pe care am decis să-l numesc Ulun zîmbi condescendent.

— Trufia e un păcat dintre cele mai detestate printre franciscani.

— E ciudat să auzi asemenea judecăţi din gura unui om care uzurpă locul Dumnezeului său, am răspuns îndrăzneţ. Nu cred că eşti calificat...

Cu un gest brusc, Ilin, care nu rostise nici un cuvînt pînă atunci, mi-a retezat vorbele. O voce asurzitoare a început să îmi răsune în minte:

„Hai să lăsăm făţărniciile! Într-un fel sau în altul ai reuşit să-ţi faci o idee greşită despre noi”.

— Greşită?! am ţipat eu. Tocmai mi-ai dat cea mai elocventă dovadă...

— Ce vrei, Timmy?

— Ce poate să vrea un reporter? Să-mi răspundeţi cinstit la întrebări! Şi mai sper să demasc lumii întregi cruzimea cu care îi trataţi aici pe bolnavi.

— Ştii că nu e adevărat.

— Mă simţeam dator să încerc, fiindcă sînt convins că am dreptate, am mormăit eu.

— Dintr-un motiv pe care nu e încă momentul să-l cunoşti însă, o să procedăm pe dos. O să-ţi dăm ocazia de a ne răspunde tu la întrebări.

— Hehehe, sînteţi voi rupţi de lume, dar e greu de crezut că nu ştiţi că nu în felul ăsta se conduce un interviu.

— O întrebare poate uneori fi mai grăitoare decît răspunsul ei. Şi, oricum, e mai mult decît nimic.

Am ezitat preţ de cîteva bătăi de inimă. Aerul era încărcat de violenţă şi nu mă îndoiam că viaţa mea se putea sfîrşi în orice moment. Am acceptat fără să pot să-mi reprim un sentiment difuz, de înfrîngere şi zădărnicie.

• • •

„M-am gîndit de multe ori cum ar fi ca Dumnezeu să fi murit.”

„Şi?”

„Am ajuns la concluzia că drumul de la binecuvîntare la pedeapsă ar deveni extrem de scurt.”

„Nu mai scurt însă decît cel invers, de la pedeapsă la binecuvîntare!”

• • •

— Cum ţi-a încolţit în minte ideea absurdă că am perverti jocul?

— Eram la începutul carierei mele de jurnalist şi făceam o anchetă printre cei care s-au vindecat la Franciscasino. Nu o să vă bat capul cu amănunte pe care le cunoaşteţi cu siguranţă mai bine decît mine, dar am demonstrat că aceia care aveau un profil moral apropiat de ceea ce acum şase sute de ani s-ar fi numit „un bun creştin” aveau şanse mai mari de a se vindeca.

Ulun îşi împreună mîinile într-o rugăciune mută.

— E normal, Timmy.

— Nu-mi mai spune aşa! Numai mama obişnuia să mă cheme la...

— E normal, Timmy. Dumnezeu împărăţeşte peste tot... Chiar şi asupra haosului din Cub. Sau poate mai ales acolo.

Am tras aer în piept, încercînd să curm încă din faşă o asemenea turnură a discuţiei.

— Eu am ales să nu cred în Dumnezeu.

— E dreptul tău. Dar necredinţa nu poate fi dovadă pentru nimic altceva decît pentru propria ta micime sufletească. A existat demult un om care şi-a închinat viaţa unei idei la care ar fi bine să meditezi şi tu: cred ca să înţeleg.

— Sfîntul Augustin...

— Da.

Am încercat să rîd în gînd. În minte mi-a apărut imediat imaginea unui lan de maci roşii, unduiţi de vînt. „E mai simplu să rîzi aşa" mi-a şoptit o voce.

Am ridicat trei degete spre Ilin.

— Uite cîte argumente mi s-au clarificat de-a lungul timpului! Pe baza lor cred că acum vă pot acuza! Unul din voi, probabil Ilin, este un telepat perfect, în timp ce celălalt, evident, Ulun, e capabil de o telekinezie dusă pînă la nivel atomic.

— Triunghiul e o bază şchioapă pentru orice argument. Priveşte cubul nostru şi vei înţelege, a spus Ulun.

Reflecţiile lor erau menite probabil să mă facă să-mi pierd concentrarea.

— Primul argument e structura atomică a medicamentului pe care îl administraţi aici, la Franciscasino. Molecula aceea nu poate exista în stare liberă. Toate încercările de a o sintetiza, chiar şi în cîmpuri magnetice gigantice sau în reactoare nucleare, au dat greş. Pur şi simplu, structura ei arată de parcă ar ţine cineva cu mîna de atomi, într-o aranjare închircită, fără nici o logică. Încă de acum 20 de ani, am început să cred că în Franciscasino există o forţă care poate acţiona la nivel atomic.

La început, nici unul dintre cei doi fraţi nu a schiţat nici un gest. Ilin a răspuns apoi scurt:

— E doar un medicament preţios, sintetizat din lacrimile Fecioarei. Nu poţi să-l înţelegi fără să crezi în Dumnezeu. În afara Abaţiei noastre nu se poate sintetiza pur şi simplu pentru că nu există destulă credinţă. Orbirea ta nu ne miră însă. Ne-am confruntat şi cu cîteva armate care doreau să ne fure serul. Ştii asta!

— Desigur! Şi ce au păţit fregatele republicii Proxima cînd au încercat să vă ocupe cazinoul? Au fost reduse la starea de atomi liberi. Nimeni nu ştie prin ce metodă. Dar cine poate aplica un asemenea tratament fregatelor e limpede că poate stabiliza şi un compus chimic aparent fără structură reală...

— Au fost mulţi martori... Ochii Fecioarei au fulgerat fregatele, a rostit calm Ulun.

Ilin a dat din mînă şi în minte mi-au apărut doi chiparoşi mîndri. Era felul lui de a-mi spune să trec la al doilea argument.

— Istoria Mănăstirii voastre este cu totul specială. Acum o sută doisprezece ani ajunsese să numere aproape trei sute de călugări. În numai doi ani, aţi rămas doar voi doi.

— Crezi cumva că am utilizat violenţa împotriva fraţilor noştri?

— Dimpotrivă! Cred că i-aţi eliberat.

— Cum aşa?

Am tras aer în piept fiindcă urma cheia de boltă a întregii mele argumentaţii. Dacă mă înşelam, înfrîngerea mea ar fi fost ruşinoasă. Şi ceea, ce ar fi fost mai trist, ea ar fi fost pusă pe seama lipsei mele de credinţă într-un creştinism pe care numai din respect am să-l numesc stupid.

— Începuturile ordinului vostru au fost marcate de cîteva dispute care au degenerat uneori şi în vărsări de sînge. După moartea lui Francisc de Asissi, nu toţi discipolii lui s-au arătat la fel de devotaţi ca el faţă de idealul sărăciei. Şi, ca să dea o notă smerită lăcomiei lor, fraţii voştri au născut

un paradox: cum poţi munci cu braţele şi să fii sărac, cerşetor din poartă în poartă, după pilda Sf. Francisc şi, în acelaşi timp, să ai timp şi pentru meditaţie cucernică? Trebuia să ai posibilitatea de a folosi cîteva lucruri fără a le poseda: o casă, un animal... Nevoile cărnii pot uneori zădărnici şi cea mai cucernică dintre minţi.

— Ai citit bine istoriile.

Am înclinat din cap, crezînd că Ulun îmi făcuse un compliment.

— Există totuşi o metodă prin care trupul poate fi eliberat de nevoile cărnii, iar meditaţia să-i devină unică şi legitimă activitate.

Inima îmi bătea nebuneşte. În schimb, feţele Maeştrilor erau impasibile.

— Dacă ar exista posibilitatea ca un creier, cu toate trăirile şi structura sale să fie replicat într-un imens conglomerat de siliciu? Un bloc compact, un cip imens ca la începutul erei electronicii, care, alimentat la o sursă de energie, să simuleze perfect gîndirea omului respectiv. O copie în siliciu...

— E limpede la ce te gîndeşti, a zîmbit Ilin.

Am continuat cu însufleţire:

— E nevoie de un creier care să poată citi mintea ce trebuie copiată şi de o forţă care să poată controla procesul de aranjare al unor joncţiuni de siliciu într-un procesor imens. Două asemenea forţe, lucrînd împreună, ar putea să copie un creier în echivalentul său de siliciu. Ei cred ca voi doi sînteţi în stare de o asemenea performanţă. Şi ce călugăr franciscan ar fi putut refuza o asemenea mîntuire? Să mediteze cucernic în permanenţă într-o stare de sărăcie absolută? Vă întreb!

Ulun zîmbi tăcut, aparent amuzat.

— Aici noi punem întrebările. Spune-ne despre al treilea motiv.

— Te grăbeşti? l-am întrebat. Nu se poate să nu amintesc acum despre povestea aceea de acum o sută de ani cu călugărul franciscan care a vrut să vîndă Republicii Terra un secret pe care îl

considera uluitor şi care, zicea el, era un lingou de siliciu. A dispărut înainte să poată fi interogat. Evenimentele acelea au coincis cu singura voastră venire pe Pămînt...

— Aloim a fost pedepsit pentru că furase din moaştele mănăstirii. Dumnezeu i-a luat minţile şi s-a sinucis...

— Exact despre moaşte vorbeam şi eu.

— Şi al treilea motiv?

— Ei bine, ăsta este unul de-a dreptul subiectiv, dar la care eu ţin foarte mult: Cubul!

— Asta chiar că întrece orice imaginaţie! Eşti nebun!

— Deloc, am obiectat. M-am întrebat de ce fraţii voştri s-au apucat brusc de construit o structură atît de scumpă. Şi de ce cubică, de vreme ce, mult mai logică ar fi fost una sferică. Ei bine, eu cred că spaţiul cubic a fost folosit pentru sinteza creierelor de siliciu...

— Nu înţeleg, mărturisi Ulun.

— Taci, îi şopti Ilin.

— E clar că, dacă presupunerea mea e adevărată, construcţia creierelor de siliciu s-a făcut în condiţii de densităţi atomice minime. Imensitatea cubului e potrivită pentru asta. S-a operat cu joncţiuni foarte mici, dispuse în coordonate carteziene. Sfera ar fi necesitat ca mintea respectivă să opereze cu coordonate polare. Iar Dumnezeul vostru a creat universul în aşa fel încît numai minţii umane îi este mai uşor să judece în coordonate carteziene decît în cele polare. E mai uşor să te orientezi într-un cub decît într-o sferă...

Aerul din încăpere se încinsese. Ochii maeştrilor mă sfredeleau şi abia reuşeam să-mi stăpînesc senzaţia de greaţă.

• • •

„Triunghiul are o singură semnificaţie care merită luată în seamă: trinitatea.”

„Şi ce ar trebui să înţeleg eu din asta?”

„E una ce trebuie să înţelegi şi cu totul altceva ceea ce poţi înţelege...”

• • •

— Ai terminat?

— Nu...

— Pomeneai de doar trei motive.

— Da, dar deasupra lor mai există unul, care transformă argumentaţia mea într-un tetraedru simetric, elegant, perfect.

— Sînt curios, gîndi Ilin direct în mintea mea.

— M-am convins de cele ce v-am spus de mai bine de cinci ani. De atunci însă, mă tot întreb ce ar putea dori doi fraţi gemeni, călugări franciscani, unul capabil de telepatie profundă şi altul care e în stare că controleze mişcarea atomilor într-un aliaj de metal topit? Sînt fraţi, în buna tradiţie franciscană sînt probabil şi homosexuali şi incestuoşi... Ce i-ar face pe ei să renunţe la izbăvirea refugiului în creiere mecanice? Răspunsul nu e decît unul singur:

— Dumnezeirea, rosti încet Ilin.

— Exact! am strigat. Exact de acest lucru vă acuz. Vă credeţi Dumnezeul acestei omeniri. Din motive pe care nu le înţeleg, aveţi putere de viaţă şi de moarte asupra oamenilor. Este evident că în timpul Jocului, Ulun conduce vectorii în timp ce Ilin îi sondează pe bolnavi şi decide după criteriul credinţei creştine cine merită să trăiască şi cine va muri. Nu e asta treaba unui Dumnezeu? Nu e ăsta un alt fel de a da lecţii?

Au tăcut preţ de cîteva minute, în care au conversat probabil telepatic. Apoi, Ilin a început să vorbească măsurîndu-şi cu grijă cuvintele:

— Tot ceea ce ai spus izvorăşte din natura ta profund nereligioasă. Ţi-am explicat deja de ce numai noi avem medicamentul şi de ce a murit Aloim. Forma cubică a spaţiului de joc se datorează faptului că ordinul nostru a fost dintotdeauna sărac şi profilele rectilinii de plastoţel

sînt mult mai ieftine decît cele curbe. În ceea ce priveşte ipoteza ta, cum că ne-am substitui lui Dumnezeu, o asemenea blasfemie nu poate fi rostită decît de un necredincios. Nu încercăm să-ţi explicăm de ce. Nu negăm capacităţile noastre paranormale, dar te asigurăm că ele nu ating nici măcar posibilitatea de a controla un singur vector. Cu atît mai puţin 30.000 de miliarde...

Am dat din mînă, a lehamite.

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat. Ştiam că nu veţi recunoaşte, dar nutream o speranţă...

— Nu e nimic de recunoscut. Ai interpretat greşit doar diferenţele care există între felul nostru de a înţelege viaţa şi modul tău de a trăi. Asta e tot.

— Şi pedeapsa mea? Care va fi?

Ilin mi-a pus mîna pe umăr:

— Rămîne să te întrebi mereu de ce, din 200 de miliarde de oameni, am ales să te ascultăm tocmai pe tine. Vei pătrunde repede această taină.

• • •

Absenţa pedepsei a fost o iluzie. La numai o lună de la convorbirea cu Maeştrii de la Franciscasino, am făcut un control medical de rutină care a confirmat ceea ce ştiam deja. Aveam Ciumă. Cînd m-am întîlnit din nou cu Maeştrii, eram atît de slăbit încît nu mai puteam sta în picioare. Am fost uimit să citesc compasiunea pe faţa lor.

— Criminalilor! Puteaţi să mă ucideţi atunci!

— Numai Dumnezeu trimite Ciuma, Timmy. Noi nu o putem controla în nici un fel!

— Sînteţi nişte... nişte... odată o să vă vină cineva de hac. Să ştiţi că am povestit despre voi şi, pînă la urmă, oamenii se vor convinge! M-aţi pus să mă gîndesc de ce m-aţi primit. Acum e evident: doreaţi să mă ucideţi fiindcă vă aflasem taina!

Ulun s-a apropiat de mine şi a rostit cu glas stins:

— Problema ta, Timmy, este aceea a tuturor oamenilor care cred că îl pot explica pe Dumnezeu. Trăiesc crezînd că i-au desluşit esenţa, dar se tem de judecata Lui fiindcă sfîrşesc întotdeauna prin a se îndoi de propria persoană.

— La dracu' cu pălăvrăgeala asta creştină! Sînteţi nişte ucigaşi!

— Ai încredere, Timmy! Vei fi mîntuit.

— Nu-mi mai spune Timmy! Numai mama îmi spunea aşa.

Acum sînt culcat într-o alveolă şi îmi aştept rîndul să intru în Joc. Nu am nici o speranţă. Ştiu că voi muri.

• • •

„Ai avut dreptate, Ulun. E cu adevărat demn să ne fie fiu."

„Dacă Aloim n-ar fi fugit, dacă şi-ar fi împlinit menirea..."

„Chiar şi aşa, ai reuşit să combini perfect genele. Timmy deţinea exact ADN-ul pe care l-ar fi avut fiul nostru cu Aloim. La fel de minunat te-ai comportat şi cînd l-ai înveşnicit alături de fraţii noştri. Ce mirat a fost cînd s-a trezit în noua sa fiinţă. Ce ne-a mai blestemat!"

„Aş fi vrut să fie altfel..."

„L-ai minţit, cînd i-ai vorbit de triunghi."

„Dar numai pentru a-l face să înţeleagă trinitatea. Şi locul lui în ea."

„Şi crezi că oamenii îi vor înţelege jertfa?"

„Sînt sigur că vor deosebi imediat o moarte care s-a petrecut altfel decît sînt ei obişnuiţi. Oamenii au fost mereu sensibili la asemenea dispariţii. Vor înţelege că vor trebui să reînveţe să moară omeneşte înainte să-i ajutăm să scape de Ciumă. Nu se poate să devină o rasa de nemuritori!"

— Dar atunci ne vor nimici, Ulun.

— Ştiu, Ilin. Şi mi-e frică.

— Te iubesc, Ulun!

— Şi eu te iubesc, Ilin.

A şasea cale

Toma se lăsa cuprins de pulsul agitat al vieţii, pe care îl simţea în micuţa sa grădină personală din Napoli. Un bondar îi trecu prin faţa ochilor, făcîndu-l să se gîndească la chintesenţa celor cinci căi în care îl găsise pe Dumnezeu. Zborul greoi şi cumva stîngaci al insectei, bîzîitul său inegal erau cu toate cauze al căror lanţ ducea spre El.

Îşi privi mîinile obosite şi se întrebă dacă pata de cerneală care îi urîţea unghia arătătorului stîng era o cauză sau un efect... Amîndouă, evident. Era cauza acestui gînd şi efectul neîndemînării provocate de alt gînd, pricinuit de adîncirea în scrierea lucrării sale fundamentale. Încîntat de înlănţuirea descoperită, se hotărî să mai zăbovească pentru cîteva minute, pentru a se bucura de soarele neaşteptat de cald pentru luna aceea de primăvară.

Nu se mai aştepta la nimic spectaculos de la viaţă. Era convins că menirea sa pe Pămînt fusese în mare măsură împlinită şi că toate cele ce aveau să vină nu erau decît efecte minore ale împlinirii menirii sale tainice. Făcuse pace între Dumnezeul în care credea cu atîta fervoare şi Aristotel, omul pe care îl admira cu ardoare. După ce împlinise o asemenea lucrare, ar fi fost o trufie să creadă că îl mai aştepta ceva la fel de măreţ.

De după zidul grădinii se auziră un zgomot înfundat şi, imediat, cîteva vorbe pe care călugărul nu le înţelese. Pe zid apăru mai întîi vîrful unui pantof ciudat, cu botul întors ca un condur din soiul celor aduşi de veneţieni de la păgîni, dar care părea a fi făcut dintr-un fel de gutapercă albă. Toma se ridică în picioare şi se apropie de zid. Preocupat să ocolească tufa de trandafiri pe care o iubea atît de mult, nu urmări mişcările de pe zid şi

se trezi faţă în faţă cu un tînăr imberb, cu mult mai înalt decît el.

Intrusul purta o pereche de pantaloni strînşi pe picior şi o tunică uşoară, cu mîneci scurte şi care nu avea vreun nasture sau vreo cusătură la vedere. Pe piept erau scrise cu roşu cîteva litere care trebuie să fi însemnat ceva de bună seamă în limba în care se auziseră sudalmele, ceva mai devreme...

— În sfîrşit, zise tînărul într-o latină cu accent ciudat.

Călugărul se mulţumi să îl cîntărească din priviri. Deşi era cu mult mai înalt, nu părea să reprezinte cine ştie ce ameninţare, fiindcă era cu mult mai slab decît el, iar obrazul neted arăta că are şi o vîrstă destul de fragedă.

— Sîntem aici sub protecţia lui Dumnezeu şi, dacă ai gînduri vrăjmaşe, să ştii că mînia Lui se va pogorî asupra ta...

— Eşti Toma?

— De unde ştii numele meu?

— Te caut de cîteva zile. Ştiam că eşti aici, dar fraţii de la poartă nu m-au lăsat ieri să intru.

Toma îşi aminti. Fraţii benedictini îi spuseseră că însuşi Diavolul se arătase în faţa mănăstirii lor şi că încercase să îi ispitească arătîndu-le imagini de schelete ce izvorau dintr-o cutie. Numai prezenţa de spirit de care dăduse dovadă Anselmo le permisese să se retragă în mănăstire şi să ferece uşile grele de la intrare.

— Tu eşti deci arătarea diavolească...

— Nu se poate! pufni băiatul. În primul rînd că nu sînt o arătare diavolească. Nu numai că sînt om ca şi tine, dar mă şi cheamă tot Toma. De fapt, Thomas...

— Eşti din ţinuturile Britaniei?

— Cam aşa ceva, dădu vag din mînă tînărul. De fapt, sînt de dincolo de Ocean, de pe un continent colonizat de urmaşii englezilor...

— Vorbeşti în dodii.

— Nu chiar, dar nu are nici o importanţă, zise tînărul. Uite ce e... nu prea am timp. Aseară am greşit fiindcă i-am scanat pe paznici. Mi-era frică să nu fie înarmaţi, iar ei şi-au văzut scheletele pe ecranul...

— Vorbeşti în dodii, repetă Toma, care puse privirea în pămînt, agitîndu-şi rozariul între degete. Prin ce mijloace diavoleşti poate un om să-şi vadă oasele din corp?

Tînărul dădu să spună ceva dar se opri, păru că se gîndeşte şi apoi zise dintr-o suflare.

— Am venit să-ţi spun că ai avut dreptate...

— Am avut? De ce la trecut?

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama.... Ceea ce vreau să-ţi spun este că ideile tale despre lanţul cauzal la capătul cărora e situat Dumnezeu sînt adevărate. Lor li s-au alăturat mulţi învăţaţi...

— Serios? Cine? întrebă călugărul cu însufleţire.

— Mi-e greu să ţi-i numesc.

— Sînt de pe continentul acela...

— Da. Cert e că toţi te recunosc ca pe un mare învăţat şi ei m-au trimis pe mine să îţi pun o întrebare.

Toma ezită. Era limpede pentru el că băiatul minte, că nu îi spune tot ceea ce era de spus. Avea chiar senzaţia neplăcută că este tratat cu condescendenţă, ca şi cum nu ar fi fost creditat cu capacitatea de a înţelege întreaga situaţie.

— Nu te cred. Minţi! îl acuză brusc călugărul.

Ca şi cum vorbele lui Toma ar fi aruncat un şuvoi de apă rece asupra lui, tînărul se opri şi îşi scutură capul. Continua să mestece ceva şi îl privea cu ochii îngustaţi. Cuprins brusc de un fior, Toma încercă să vadă dacă hainele strîmte ale celuilalt ar fi putut ascunde vreo sabie sau vreun pumnal.

— M-au prevenit! zise Thomas într-un tîrziu. Mi-au spus că eşti mult prea inteligent pentru a nu fi curios. Am să-ţi explic, dar să nu mă acuzi...

— Dacă pronunţi vreo erezie, nu voi ezita să încerc să te pedepsesc, chiar dacă asta înseamnă că îmi voi da suflarea de pe urmă luptîndu-mă cu tine.

— Ţi-e frică de mine, rîse Thomas. Dumnezeule, dar cred că eşti de două ori mai greu. Ceea ce e tulburător, să ştii. Fiindcă nu cred că burdihanul acela ţi s-a rotunjit în timpului postului.

Toma se înroşi şi întoarse privirea, părînd ofensat.

— Bine, uite cum stă treaba...

La mijlocul istorisirii, călugărul simţi nevoia să se aşeze. Asculta o poveste care fusese în chip evident ticluită de oameni cu mult mai inteligenţi decît cel care o spunea acum. Oameni care îl cunoşteau bine, care îi citiseră cărţile în amănunt şi ştiau despre el mai mult decît ar fi putut să ştie oricine. Chiar şi numai aceste lucruri l-ar fi convins de adevărul istoriei băiatului. Proba zdrobitoare fusese însă imaginea unui mormînt în care numele său apărea ca fiind sanctificat. Iar Toma nu se îndoise niciodată că pacea între Dumnezeu şi Aristotel putea fi înfăptuită numai de un sfînt, predestinat, menit din naştere să împlinească lucrările Domnului, aşa cum crezuse odinioară preafericitul Augustin. Nu se îndoise niciodată în sinea lui că avea să fie canonizat, deşi nu mărturisise nimănui lucrul acesta.

Thomas susţinea că este un sol dintr-un viitor în care oamenii ajunseseră să contopească începuturile ştiinţei cu cele ale credinţei şi să creadă că tot ceea ce este apăruse ca urmare a unui act de voinţă, după care lucrurile se succedaseră pe cale de consecinţă, fără ca intervenţia Domnului să fie una materială. O asemenea recunoaştere îl tulbura pe Toma, îl făcea să guste o senzaţie cu care nu se mai întîlnise niciodată şi care era esenţialmente păcătoasă, fiindcă nimic cucernic nu i-ar fi putut stîrni un asemenea soi de plăcere.

— Ţi-am spus toate astea fiindcă ne-am gîndit să îţi oferim ceva în schimbul ajutorului pe care ţi-

l cerem...

— Şi dacă nu te-aş fi crezut?

Thomas zîmbi.

— Aveam şi varianta în care îţi negam învăţăturile...

— Cum ai fi putut face asta? Doar ziceai...

— În multe feluri. Ceea ce ţi-am spus despre timpurile mele nu e unanim acceptat. Există oameni care cred şi pot demonstra cu uşurinţă că lanţul cauzal se poate înnoda extrem de simplu şi alţii care susţin că timpul nu e decît un fel de proiecţie a minţii noastre şi că întreaga construcţie intelectuală care a plecat de la tine este de fapt expresia propagării în sens invers pe scara temporală a unor cauzalităţi complexe...

Toma se gîndi profund o vreme la ceea ce spusese tînărul şi hotărî să amîne examinarea în amănunt a acelor idei.

— Dar cu ce vă pot ajuta eu, de vreme ce înţeleg că vă bucuraţi de experienţa suplimentară a unui mileniu de gîndire în care cu siguranţă au trăit şi oameni mai înţelepţi decît mine.

— Cei care m-au trimis nu sînt convinşi de lucrul acesta. Ei cred că soluţia la problema care îi frămîntă poate să fie ascunsă undeva în mintea ta.

Călugărul trase adînc aer în piept.

— Şi care e problema asta?

— Am reuşit să creăm un fel de minte mecanică, zise Thomas repede şi aproape că închise ochii în aşteptarea izbucnirii celuilalt.

— M-am gîndit ades la posibilitatea asta, zise însufleţit Toma, uimindu-l pe tînărul său musafir. Îţi dai seama că o asemenea minte nu poate fi decît un simulacru, că ea doar mimează?

— Exact. Am pus la punct o minte capabilă să ducă pînă la extrem lanţuri cauzale complexe, de genul celor pe care îţi place atît de mult să le admiri.

Călugărul medită o clipă şi apoi zise mirat:

— Trebuie să aibă dimensiuni colosale!

— Nu. E ceva mai mică decît cartea ta de rugăciuni, zîmbi tînărul. Dar asta nu are nici o importanţă. Ea poate duce pînă la extrem consecinţele acţiunii a miliarde de fiinţe şi fenomene...

— Înţeleg! îl întrerupse Toma. Îl căutaţi pe Dumnezeul minţii ăsteia.

Tînărul îl privi încurcat.

— Nu chiar. Cei care m-au trimis înclină să creadă că procesul prin care în creierul uman se naşte o idee nouă e similar cumva cu ceea ce s-a întîmplat în primul moment al Universului, cel în care Dumnezeu a cerut să se facă lumină. Pentru ca mintea noastră mecanică să devină cu adevărat folositoare, ea trebuie să aibă idei şi nu doar să continue la infinit calculul unui lanţ de consecinţe...

Toma îşi frecă barba deasă, care în ciuda vîrstei călugărului, îşi păstrase în mare parte culoarea neagră.

— Tot nu înţeleg în ce fel v-aş putea ajuta.

— Noi am sperat că un om obişnuit să judece totul în sistemul lanţului cauzalităţii, aşa ca tine, e cel mai potrivit să ne spună ce singularitate poate provoca pe termen lung o serie de asemenea discontinuităţi de la care să pornească alte lanţuri de cauzalităţi. Cu alte cuvinte, vrem să învăţăm mintea mecanică să aibă idei. Ce crezi că ar trebui să facem?

— Numai Dumnezeu poate face aşa ceva...

— Dar dacă El a lăsat deja cunoaşterea şi noi sîntem doar incapabili să alegem?

— Şi asta e tot la mîna Sa. Căile Domnului sînt...

— Spune-mi atunci ce crezi că l-a motivat pe Dumnezeu să creeze universul? Ce a dorit el? Cum i-a venit ideea?

Brusc, bucata de material translucid de la încheietura mîinii tînărului începu să piuie strident,

emanînd în acelaşi timp o lumină roşie. Toma tresări şi îl privi întrebător pe Thomas.

— Nu mai am prea mult timp. Aş vrea să-mi răspunzi, dacă se poate. Sau măcar să scrii într-o lucrare un text care să mă lămurească atunci cînd ajung în timpul meu.

— Nu ştiu ce să-ţi spun... Dumnezeu nu poate fi judecat în termeni de intenţie şi idee. Mai cred şi că gîndirea umană este un dar de la Dumnezeu, e felul Său de a ne deosebi de dobitoace. Ai dreptate, poate că ideile sînt asemenea primei voinţe a Domnului, dar nu văd ce asemănarea poate fi între El şi mintea ta mecanică. Deşi...

Toma nu apucă să-şi termine ideea. Imaginea tînărului din faţa sa păli brusc şi se stinse. Călugărul închise ochii şi rosti fără grabă o rugăciune. Rămase apoi o vreme privind tufa de trandafir.

Se ridică de pe băncuţa lui de la poartă abia multe ore mai tîrziu, ferm hotărît să nu mai scrie nimic, să-şi lase opera neterminată. Găsise şi o a şasea cale, dar ea nu trebuia dezvăluită. Cel puţin nu pînă cînd omenirea nu ajungea în vremea din care venise tînărul acela. Şi nici chiar atunci, el unul nu vedea nici un folos din calea a şasea de a-l descoperi pe Dumnezeu.

Pentru el însă, totul era clar. Lanţul cauzal în care crezuse atît de mult putea fi înnodat. Asistase chiar el la un asemnea eveniment. Putuse vedea cum tînărul călca pe bondarul pe care îl urmărise ceva mai devreme. Moartea gîzei aceleia avea să aibă urmări care nu puteau avea nici o legătură cu ordinea dorită de Dumnezeu. Asta numai dacă nu cumva solul acela fusese trimis de însuşi Dumnezeu, ceea ce, desigur, ar fi schimbat totul. Sau. mai bine zis, ar fi lăsat ordinea divină aşa cum o ştiuse Toma dintotdeauna. Dar ipoteza asta îl ducea la gînduri dintre cele mai ciudate.

De ce să fi vrut Dumnezeu ca el să afle că în viitor urma să fie inventată o minte mecanică, una

care să poată duce la bun sfîrşit calculele unei cauzalităţi infinite? Ştia că un creştin adevărat nu avea voie să judece în asemenea termeni, dar el se simţea de multă vreme un ales şi, deşi era conştient că va veni şi vremea să dea seamă de trufia asta, continua să se întrebe... Răspunsul era unul singur: Dumnezeu dorea să îi atragă atenţia că El nu poate fi găsit în toate nimicurile care se întîmplă zi de zi, că adevărata lui esenţă e în cu totul altă parte decît o căuta biserica care îi ura atît de mult pe vechii greci. Ştia însă că nimeni nu avea să accepte o asemenea viziune. El unul însă nici nu putea să mintă cu bună-ştiinţă despre Dumnezeul său. Cărţile aveau să-i rămînă nescrise. Se simţea obosit...

Şi mai era o posibilitate la care încerca să nu se gîndească, dar care îi revenea mereu în minte. Dacă mintea aceea mecanică învăţa să aibă idei, decidea într-o zi să inventeze din ea însăşi un univers? Cum ar fi gîndit Toma din acel Univers, şi, mai ales cine ar fi fost Dumnezeul acelei lumi?

• • •

— Profesore, ca să fiu sincer, mă aşteptam la mult mai mult! Nu mi s-a părut...

— Thomas, ţi-am spus, Toma D'Aquino a fost una dintre cele mi strălucite minţi ale omenirii. Faptul că în treizeci de minute nu a reuşit să rezolve o problemă atît de complexă precum identificarea unei surse de idei pentru o inteligenţă artificială nu spune nimic.

— Da, dar v-aţi pus atîtea speranţe...

— E drept, zîmbi trist profesorul. Cred că pînă la urmă o să aplic soluţia pe care mi-ai sugerat-o tu: un grad de aleatoriu în tolerarea erorilor, combinat cu creşterea stabilităţii generale a sistemului.

Thomas îşi scuipă guma de mestecat nimerind exact coşul şi îndulci apoi cu un zîmbet privirea acuzatoare a profesorului.

— Păi nu e asta pînă la urmă şi cea mai evidentă dintre concluziile experimentului nostru? Deşi am călătorit în timp, realitatea prezentă nu pare să se fi schimbat cu mare lucru. Adică Toma tot nu şi-a mai terminat cartea, mărturiile despre experienţa sa mistică secretă, cea care l-a oprit din scris, sînt în continuare documentate. Totul e la locul său... Ah, drace!

Thomas se repezi spre un mic arzător cu care atacă frenetic un bondar, în timp ce profesorul îl privi terifiat. După o luptă scurtă, în care fu cît pe ce să incendieze raftul cu cărţi, tînărul birui insecta, care se prăbuşi cu un bufnet sec pe podea.

— De unde a apărut bondarul ăsta? se miră profesorul.

— Cine ştie! De mic m-au scîrbit. Uite la ăsta ce burtă are! Cred că a înghiţit o vrabie întreagă...

AntiProVerb I - A vedea

Îmi aduc aminte bine vara aceea, nu pentru că în timpul ei l-am cunoscut pe calul de dar, ci fiindcă atunci încă mai scriam. Eram chiar pe punctul de a demonstra tuturor că talentul meu, de care nu se îndoise nimeni niciodată, atît de lăudat pe la colţuri, era gata să dea pe afară şi să nască falnic un roman care să etaleze tot ce e mai bun în mine.

În seara în care ne-am întîlnit, abia ce terminasem primul capitol şi mă întorceam de la pescuit spre căsuţa mătuşii care acceptase să mă găzduiască în satul acela cînd mocirlos pînă la scîrboşenie cînd prăfos pînă la astm. Deschisesem magistral acţiunea, stabilind vreo trei planuri, enunţînd în forţă un crez literar abstract ca ruşinea de fată mare şi încîlcit ca barba lui Dumnezeu. Abia dacă mai pricepeam eu ce scrisesem... Bălăngănind sacoşa cu chitici, mă tîram obosit pe drum şi aproape că ajunsesem la primele case ale satului că am auzit un tropotit voios.

— Ai faţă de artist! mi-a spus calul cu o voce extrem de piţigăiată.

— După ce cunoşti? am răspuns eu repede, păstrîndu-mi cumpătul.

— Pe-aici numai idealiştii mai pescuiesc cu undiţa. Restul folosesc curentul. Dau firele jos de pe stîlpi şi...

— Şi dac-aş fi artist, ce?

Calul a nechezat fericit şi a dat din capul său lung, cu trăsături ferme.

— Trebuie să mă asculţi! Eu sînt un cal de dar!

— E clar! Nu trebuie să te caut la dinţi, am spus eu repede, încercînd să fac un spirit.

Ca şi cum dialogul nostru de pînă atunci ar fi fost o iluzie, calul s-a întors nervos şi a rupt-o la fugă pe cîmpie. Copitele lui stîrneau praful din iarba scurtă a izlazului în timp ce tropotitul lor se

estompa ca şi cum un pitic mi-ar fi îndesat duşmănos cocoloaşe de hîrtie igienică în urechi. Am ridicat din umeri şi am dat să-mi reiau drumul. Calul de dar se întorcea însă la fel de repede precum plecase.

— Ai probleme cu metabolismul? Sau ai mîncat nişte jar şi te-ai mai răcorit, am lăsat eu să răbufnească obida pe care o aprinsese comportarea năbădăioasă a calului.

— Dacă şi tu, un intelectual...

— Ce şi eu?

— Iei totul de-a gata! Unde or fi dispărut scepticii? Nimeni nu se mai întreabă nimic!

Calul de dar fusese un mînz fericit. De unde să ştie el săracul că se născuse într-o familie nepotrivită, atît de avută încît să-şi permită să-l dăruiască unei copile. La început se bucurase şi petrecuse chiar cîteva nopţi gîndindu-se cum pletele unei adolescente blonde se vor contopi cu coada lui în timp ce ar cutreiera cîmpii fără de hotar. Realitatea a fost însă alta. Noua lui stăpîna era mică, neagră, coşuroasă şi cînd îl ţesăla zăbovea cam mult prin anumite părţi sensibile. Şi nici nu-i plăcea să sară peste pîrleazuri. Într-o seară, de supărare că se plimbase la pas prin livadă în loc să zburde spre focul unui apus de soare fabulos, au început să-l doară dinţii. Şi durerea asta nu s-a potolit timp de zile întregi. L-au căutat peste tot, i-au dat pastile şi ovăz, apă fiartă şi îndulcită, i-au făcut injecţii. Degeaba... Slăbea şi nu avea nici un chef. Nimeni nu îl căuta însă în gură să-i trateze măselele. Fugise într-o noapte profitînd de o furtună înfricoşată.

— M-a găsit un tip simpatic dar bigot. Cînd m-am dus la el, dîndu-i lesne de înţeles că sînt al lui, a privit spre cer şi a spus „Doamne, îţi mulţumesc pentru darul ăsta!” Acum sînt tot la el şi simt că începe să mă doară iar măselele.

M-am aşezat pe borna kilometrică pe care cineva scrijelise o obscenitate în legătură cu

semnificaţia kilometrilor.

— Alergi bine?

— M-ai văzut! Ca vîntul!

— Atunci e simplu. Arată-i asta stăpînului tău. El te va înscrie la vreun concurs, tu îl vei cîştiga şi atunci te va căuta şi în fund nu numai în gură să vadă dacă eşti sănătos ca să te poată înscrie la cît mai multe curse.

Am fost de acord amîndoi că era un plan deosebit de deştept şi de subtil.

— Cum te-ai gîndit la aşa o rezolvare? m-a întrebat calul adresîndu-mi o privire recunoscătoare.

— Scriu un roman care vrea să fie precum fuga ta...

L-am mai văzut abia după o lună. Mă întorceam de la o cumetrie în sat şi eram un pic făcut. În ultimele zile folosisem toate tertipurile pentru a nu mă mai apuca de scris. Romanul devenise atît de complicat încît nu-l mai descîlceam nici eu, iar referinţele deveniseră atît de absconse încît puteau fi pătrunse numai cu dicţionarul de simboluri în mînă. Şi atunci abia pe sfert.

Calul de dar era schimbat. Se îngrăşase un pic şi nu am ezitat să i-o spun.

— Pe dracu' gras. De fapt nici n-ar trebui să vorbesc cu tine! Numai prostii m-ai învăţat.

Ştiam. Şi eu dădusem greş cu reţeta pe care i-o recomandasem.

— Băi artistule, am cîştigat trei cupe şi degeaba! Nimeni nu s-a uitat în gura mea. Ba m-au şi scos imediat din circuit. Cică prea cîştigam toate cursele şi pariurile nu mai aveau nici un sens. Ştii ce mi-au făcut? M-au dăruit unui ţăran. Să trag adică la căruţă.

— Te-au dăruit?

— Închipuieşte-ţi! Ţărănoiul ăsta, căruia îi aparţin acum, le mulţumeşte în fiecare zi...

— Şi nici nu se gîndeşte să te caute în gură, nu-i aşa?

— Evident! Iar durerea mea e tot acolo! Nu mă mai pot hrăni decît cu muguri şi iarbă proaspătă. Mă sting şi nimeni nu vrea să înţeleagă!

Străfulgerat de o idee, i-am sugerat să muncească din greu, să devină indispensabil muncii şi cîştigului lor, să dea tot ce poate. Oamenii îşi vor da seama cît de important e calul şi pînă la urmă îl vor căuta şi la dinţi. A acceptat fără prea mult entuziasm. A mai prins ceva curaj cînd i-am spus că în seara aceea şi eu eram hotărît să-mi transform romanul în fum de alungat ţînţarii. Eram hotărît să mă apuc de o proză din aceea turbată, pentru sufragete, cu chiloţi sfîşiaţi cu dinţii, bărbaţi cu suflet de fiară şi femei virtuoase.

După încă o lună m-am întîlnit din nou cu calul de dar. De data asta m-a oprit el, fiindcă eu eram prea cătrănit ca să mai văd în jurul meu. Munca mea mă nemulţumea profund. Romanul ieşea atît de comercial încît îmi era silă să-l citesc pentru corecturi. Tînjeam după comparaţii sofisticate şi metafore filosofice. Scriam în schimb despre peşti şi prostituate, criminali şi violatori....

— Nici de data asta nu ai brodit-o, artistule! Am muncit tare, i-am îmbogăţit şi şi-au luat tractor. M-au tratat cu mare respect dar m-au dăruit săracilor din capul satului. Şi nimeni nu s-a gîndit încă să mă caute la dinţi... simt că mă sfîrşesc.

Inspirat de vederea calului de dar, am încercat să vorbesc repede:

— Dar dacă încerci să îmbini gloria curselor cu utilul în gospodărie. Cu mezinul familiei zbori spre trofee sportive iar pe tată îl ajuţi la cîmp. Unul din ei te va vindeca! Nu se poate!

El m-a întrebat atunci dacă vreau să scriu un roman pe două planuri, unul abscons şi intelectual şi altul de consum, care să atragă marea masă. Am dat cu mirare din cap. Avea dreptate şi probabil că era şi telepat nu numai un cal de dar.

Am început aşadar să scriu dar mi-am dat seama după numai o săptămînă că poveştile pe care

încercam să le împletesc nu au nici o legătură şi că aforismele puse în gura aurolacilor sună la fel de prost ca şi înjurăturile în gura unui rector. Disperat, mi-am rupt creionul de muchia mesei şi am mers direct la gară. M-am urcat în personal şi am pornit spre oraş. Abia ce ieşise locomotiva din haltă şi, departe pe cîmp, am văzut trei ţigani cum tranşau un cal. Inima mi s-a strîns ca o stafidă.

Ajuns la oraş, m-am făcut contabil. Apoi director economic, apoi manager, apoi soţ, apoi tată... Şi n-am mai scris un rînd de atunci. Am o casă mare şi o duc destul de bine. Traiul meu îmi permite chiar să am un grajd unde, de ieri, stă un cal pe care cea mai mică dintre fiicele mele l-a primit cadou de la naşul ei de botez. Acum cîteva ore m-am dus în grajd şi am privit lung spre cal. El a dat din buze în mod ciudat, fără să necheze. Dar sunetele nu s-au articulat de fel în vorbe. I-am ridicat buza şi am văzut că dinţii îi erau stricaţi. Am chemat imediat veterinarul şi am lecuit căluţul.

Acum am să pun punct istorisirii. Simt cum otrava scrisului îmi întunecă iarăşi raţiunea. Şi nu vreau niciodată să uit de calul de dar. Şi asta nu neapărat pentru că atunci nu mi-a trecut prin gînd să lecuiesc eu însumi căluţul ci fiindcă îmi vine mereu să caut în cele mai intime ascunzişuri ale propriului meu dar. Şi mi-e teamă...

AntiProVerb II – A iubi

În sufletul meu creştea o religie păgînă, care se umfla trufaş şi iute, precum o maia din drojdie bună, nimicind deopotrivă cu un roi de gîngănii scîrboase ceea ce ar fi trebuit să fie o seară perfectă. Am sorbit adînc din sticla de vin pe care o furasem de la taică-meu şi pe care o adăugasem celor două pe care mi le dăduse chiar el. „Asta în cazul în care o să vă fie frig" îmi spusese, îndesîndu-mi pe furiş vinul în rucsac, să nu-l vadă mama.

Luna se oglindea în lac, întregind o privelişte care părea parcă desprinsă dintr-o carpetă care maschează imperfecţiunile unui perete de chirpici. Muntele răsufla greu, trimiţîndu-şi spre mine şoapte neliniştite:

— Cine eşti? De ce eşti? Dacă eşti.

Din cort auzeam respiraţia liniştită a Marei. Împletită cu palidele indiscreţii ale muntelui, năştea un zvon de mare învolburată dar etern şi paradoxal secată, o zbatere captivă în cochilia albită de soare a unui Nautilus ce-şi sticlea moartea în deşert.

Inima mea încă tresărea, cîrtiţă bolnavă, neînţelegînd ce fusese învălmăşeala aceea în care fata, aproape o străină, mi se dăruise înfricoşător, înveşnicindu-mă fără voia mea în carnea ei. Dacă n-aş fi fost ferm hotărît să semnez un act prin care, după moarte, să-mi donez toate organele pentru transplant, mi-aş fi smuls inima din piept şi aş fi prăjit-o încet deasupra jarului ce licărea poznaş, ca un petic de iad îmblînzit. Profilîndu-se fantomatic şi vînăt, un nor decupa incertitudini din Calea Lactee, lăsînd în urmă chipul Ei, al celeilalte.

M-a trecut un fior de frig, sănătoasă şi aşteptată reacţie lumească la situaţia ciudată în care mă aflam. Cu un gest reflex, am ridicat un lemn

contorsionat din grămada pe care o adunasem pentru foc şi am dat să-l arunc peste jăratic. Probabil că buturuga aceea mică fusese un pic udă pentru că, din foc a început să sîsîie, tulburîndu-mă. M-am aplecat asupra ei şi am auzit un glas şoptit:

— În sfîrşşşşşit, în sfîrşşşşşit... Mulţumesssssssc!

Nu era prima dată cînd taică-meu trata prea tare vinul cu sulf şi mă îmbătam fără să-mi dau seama, aşa încît i-am răspuns plin de bun simţ:

— Să-ţi fie de bine, dar să ştii că o să te transformi în fum. Şi poate în ceva căldură pentru ciolanele mele tinere dar păcătoase, ca ale unei fosile de şef de gintă.

Buturuga a sîsîit, de parcă s-ar fi amuzat.

— Acolo în cort... Aţi făcut ceea ce cred eu că aţi făcut?

Am dat din cap aprobator.

— Pe vremea cînd eram un tei tînăr, doi oameni s-au iubit la rădăcina mea. Ştiu pentru că în noaptea următoare m-a trăsnit şi n-a mai rămas din mine decît cioata pe care o vezi astăzi. Dar nu făceau aşa urît ca voi.

— Urît?!

Buturuga a tăcut o clipă stînjenită:

— Eu cred că animalele se iubesc urît. Ar trebui să fi putut simţi gingăşia parfumului teiţei de lîngă mine ca să înţelegi...

Am închinat sticla înspre buturugă.

— Nu pot să torn vin pe tine, fiindcă te sting şi înţeleg că nu e tocmai ceea ce îţi doreşti. Dar beau pentru tine, buturugă mică!

— Să nu mă stingi! Aştept de o veşnicie clipa asta. Încă de pe vremea cînd piticul mai trăia, dar nu mai reuşea să mă convingă de înţelepciunea oamenilor.

Am încruntat întrebător din sprîncene.

— E o poveste lungă... Imediat după ce m-a trăsnit, în vizuina veche de bursuc de la rădăcina mea s-a mutat un pitic deştept. Fiindcă plîngeam

atît de mult de dorul teiţei încît pereţii casei lui făceau mucegaiuri urît mirositoare, într-o zi piticul mi-a vorbit despre oameni şi despre nemărginita lor înţelepciune. M-a lăsat să mă perpelesc vreo două anotimpuri şi apoi mi-a zis proverbul acela al vostru...

— Cum că ai să răstorni carul mare, am rîs eu.

— Degeaba hlizeşti! Am crezut asta ani buni. Am aşteptat să treacă peste mine carul mare ca să-l răstorn. Eram chiar convins că aceasta era menirea mea în viaţă, că de aceea exist. Desluşeam o ordine divină în faptul că nu ajunsesem o buturgă mare, ca aceea a tatălui meu, pe care uneori, toamna, creşteau bureţi mari şi graşi pe care îi culegea o fetiţă bălaie, cu basma roşie. Aşteptam cu răbdare. Numai buturugile mici aveau menirea istorică de a schimba ceva, de a răsturna ditamai harabaua. Şi am tot aşteptat vreme de zeci de anotimpuri. Degeaba... Încet-încet mi-am dat seama că nici nu voi răsturna vreodată un car fiindcă ele trec pe drum. Şi, cînd pădurarii au tăiat o cărare timidă pe lîngă mine, am început să privesc cu atenţie spre care. Dar nici măcar pe acolo nu trecea nici unul a cărui mărime să justifice o existenţă atît de importantă ca a mea. Pe urmă au apărut camioanele şi încrederea mi-a slăbit...

— Şi iar ai făcut igrasie în casa piticului?

— A nu, gnomul murise. Se intoxicase cu nişte ciuperci pe care le culesese cînd era beat cui. Băuse berea uitată de nişte excursionişti în pîrîu.

Buturuga mică a sfîrîit liniştit un timp. Se înnegrise şi la un capăt începuse să strălucească roşu. A continuat pe neaşteptate.

— Acum vreo două veri însă, am auzit doi tineri aşa ca voi vorbind despre Carul Mare.

— Care car mare?

— Cel de pe cer. Cele şase stele... Mi-am dat atunci seama că menirea mea este să răstorn acel car mare.

Am rîs cu poftă.

— Oricum se răstoarnă! Pămîntul îşi schimbă poziţia şi...

— Şi ce? Va putea cineva dovedi vreodată că eu, buturuga mică, nu răstorn Carul Mare? Şi ce importanţă mai are, de vreme ce e limpede că orice car care se răstoarnă are propria sa buturugă mică?

— Şi preţul? Poate că vei răsturna Carul Mare, dar nu vei mai exista! Buturuga mică va fi impresie, amintire!

— Ehehei, băiete, cînd vei apuca atîtea anotimpuri cît mine, vei fi aflat deja că în universul nostru există şi probleme care nu au rezolvare. Uneori trebuie să accepţi compromisuri surprinzătoare. Noroc, salvatorule, noroc...

Am încuviinţat şi, cu paşi şovăielnici, am adus din maşină sticla de gin pe care Mara o cărase cu noi din oraş. Am turnat-o peste buturuga mică. Flăcările albăstrui au început să joace drăceşte peste formele ei aţoase, care se topeau încet, cu demnitate.

Am urmărit stîlpul de fum ridicîndu-se în aerul împietrit de tăceri. Sus de tot, norul hain contura încă chipul Ei. Şi o făcea mai clar ca oricînd.

— Plîngi, dragule? mi-a pus Mara o mîna uşoară pe umăr.

Fără să-mi desprind privirea albă de pe cerul înstelat, am răspuns suspinat:

— Mi-a intrat fum în ochi. Fum de la buturuga asta mică, cu care am băut un pahar de gin.

Mara a rîs cristalin.

— Eşti beat de tot. Nu te-am văzut niciodată aşa... Cum ai băut cu buturuga mică? Nu înţeleg...

Am privit-o în ochi şi am strîns-o de după umeri, încălzindu-mă de parcă aş fi avut în piept un pui de soare.

— A fost o agapă prietenească: eu am dat ginul şi ea m-a învăţat cum se iubesc chipurile din stele.

— Chiar că eşti beat, a rîs din nou Mara. Hai să ne culcăm!

Am pretextat că închisul cortului e treabă de bărbat pentru a mai putea privi încă o dată cerul. Fumul buturugii mici se ridica conştiincios spre stele, schimonosind şi topind chipul Ei în mii de cioburi fără nume.

— Acum chiar plîngi! Te-am supărat cu ceva?

Am tras adînc în piept aerul cu miros de tei.

— Lacrimile sînt un compromis mic, iubire. Un compromis mic.

AntiProVerb III - A crede

Moş Alecu se uita la emisiunea lui preferată despre dinozauri, cînd soneria de la intrare a scos un clinchet spart, a pagubă. Vizorul care nu mai fusese curăţat de o viaţă îi arăta vag bărbatului o tînără blondă, drăguţă.

— N-am bani să cumpăr ce ai de vînzare, a strigat Moş Alecu de după uşă.

— Dar nu vreau să vă vînd nimic. Aş dori doar să vă vorbesc.

Curiozitatea bătrînului învinse teama de hoţi şi uşa se deschise, lăsînd să se vadă un lanţ solid:

— Ce vrei...

Vorbele bătrînului îngheţară undeva între gingiile foanfe. Din prag îl privea o tinerică a cărei înfăţişare îl răscolea. Probabil că avea în jur de douăzeci de ani, dar corpul ei deborda de o feminitate străină de felul vulgar în care arătau multe dintre fetele cu care moşul se întîlnea pe stradă. Sînii erau potriviţi, ochii se ascundeau în spatele unor gene lungi, fruntea înaltă era contrabalansată de doi pometi proeminenţi, iar talia fetei era un fel de trambulină de priviri. Şoldurile rotunde se arcuiau deasupra unor picioare superbe, învelite într-o pereche de ciorapi strălucitori şi abia ascunse de o fustă ceva mai lată decît dunga de la trecerea de pietoni din drumul spre Alimentară.

–... domnişoară?

Profitînd de uluiala bătrînului, tînăra pătrunse în casă şi privi dezinvolt în jur.

— Exact aşa mă aşteptam să arate casa matale, Alecule.

— Stai-stai aşa! Ia zi-mi cine eşti, îl birui pe bătrîn spaima de a nu fi jefuit.

— Minciunica îmi spune. Iar intenţia mea nu este în nici un caz să fur ceva de aici.

Ruşinat de propriile sale gînduri, bătrînul încercă să se scuze:

— Umblă tot felul de nenorociţi prin blocul ăsta. Da' dumneata pari de treabă. Nu eşti ţigancă. Deşi te cheamă cam ciudat...

Fata zîmbi luminos şi aprobă:

— Tata s-a dus beat la Primărie, cînd m-a declarat. A zis că nu a găsit nume mai gingaş decît acela al prăjituricilor la care a visat toată copilăria lui. Dar să ştii că, în felul meu, sînt ţigancă. Nu mă pot stăpîni cînd văd un bărbat frumos. Mi se aprind călcîiele, îmi pierd capul, ce mai!

— Ei, tinereţea, duducă, tinereţea. Şi eu cînd eram la vîrsta matale...

Fata se grăbi spre bătrîn şi îi puse o mînă pe gură. Alecu simţi un parfum fin, a flori de departe, răscolindu-i măruntaiele.

— Să nu mai spui asta!

— Ce să nu spun?

— Că eşti bătrîn.

— Dar sînt! Am şaizeci şi nouă de ani. Şi, chiar şi pentru vîrsta asta, arăt destul de rău. Iarna trecută am avut o gripă şi...

Fără să-l asculte, fata îl trase în faţa oglinzii, ţinîndu-l de mînă. Spre marea mirare a lui Alecu, din rama aurită îl privea un bărbat matur dar fără riduri, cu părul grizonat dar viguros şi cu un piept bombat.

— Uite cum arăţi cu adevărat!

— Cu adevărat?

— Da. Adică atunci cînd eşti lîngă mine.

Frecîndu-şi barba sub care îşi simţea totuşi ridurile pe care, din cine ştie ce motive, oglinda i le ascundea, Alecu auzi sunetul telefonului şi se grăbi să răspundă.

— Alo, domnule Ionescu, sînt preşedintele ţării...

— Băi nesimţitule, dacă tu crezi că poţi să-mi faci mie o asemenea...

— Vă asigur, domnule Ionescu, că sînt şeful statului! Nu mă recunoaşteţi?

Alecu trebui să accepte că omul de la celălalt capăt al firului avea o voce care îi suna vag cunoscută.

— Vă rog să poftiţi la Cotroceni într-o zi din săptămîna asta! Aş vrea să vă consult într-o problemă...

— Ştiu şi eu, domnule preşedinte, pînă acum...

Minciunica strînse tare în pumnii ei mici mîinile bătrînului, dînd afirmativ din cap. Alecu continuă cu jumătate de gură.

— Desigur, sînt onorat... Cînd spuneaţi? Desigur voi fi acolo... La revedere, domnule preşedinte.

Privind lung spre fată, Alecu întrebă încetişor:

— Ce fel de farmece îmi faci?

— Nici unul. Atîta doar că nu ai ştiut cine eşti. Şi apoi, crezi că, dată fiind inteligenţa ta, aş putea să te păcălesc?

— Hai că aici nu mai ai nici o oglindă pe care să o prosteşti. Toată viaţa mea am fost casier la o cooperativă. Dacă eram deştept...

Minciunica se aşeză lîngă bătrîn, pe canapea.

— Dar cum poţi spune despre tine că nu eşti inteligent? Un om care poate corela, aşa ca tine, elemente din ştiinţe atît de diverse pentru a rezolva una din cele mai mari enigme ale pămîntului, cum este motivul dispariţiei dinozaurilor...

— Hai că...

Bătrînul îşi înghiţi încă o dată vorbele pentru că acum lucrurile i se înşiruiau clar în minte. Răspunsul stătuse acolo în tot acest timp şi fusese nevoie de fata asta ca să-l descopere. O privi cu mai multă atenţie şi, pe măsură ce ipoteza lui devenea mai plauzibilă, se simţi cuprins de o energie fără margini.

— Aşa este, Dumnezeule, acum ştiu!

Bătrînul se ridică de pe canapea, o luă în braţe pe fată şi începu să se rotească. Ochii ei superbi

aruncau scîntei:

— Învîrte-mă, învîrte-mă!

Lăsîndu-se purtat de entuziasm, bătrînul o ridică pe Minciunica într-o singură mînă, purtînd-o foarte aproape de tavan. Rîdeau amîndoi, fiecare de bucuria lui. Cu un gest premeditat şi exact, bătrînul o aruncă pe fată pe canapea şi se lăsă apoi să cadă lîngă ea:

— Ce puternic eşti! Să ştii că nu sînt tocmai uşoară.

— Nu ştiu ce e cu mine astăzi! Parcă aş avea cu treizeci de ani mai puţin, parcă...

Cu un gest scurt, fata îşi trase bluza peste cap şi îşi pironi apoi privirea în ochii lui Alecu. Pupilele bătrînului se sudară pe sînii fetei. Ea îi luă mîinile şi îl sili să-i strîngă sfîrcurile. Alecu simţi acut că şi ultimul atribut al bătrîneţii, pe care Minciunica nu îl alungase încă, avea să se spulbere.

• • •

Alecu nu-şi mai amintea decît geamătul dulce al fetei atunci cînd el o pătrunsese şi apoi vatra caldă a picioarelor ei, care îl cuprinseseră pe după şale, strîngîndu-l ca într-o menghină şi silindu-l să meargă mai departe şi mai departe... Avea încă ochii închişi, încercînd să păstreze cît mai mult amintirile.

Se ridică extrem de greu. Oasele îl dureau de parcă toate ar fi fost rupte. Cu un zîmbet larg se duse să verifice ceea ce bănuia deja. Avusese dreptate: banii de înmormîntare dispăruseră, odată cu ceasul acela cu cadran de aur, de la Viena.

Moş Alecu auzi din nou sunetul telefonului şi se tîrî încet spre aparat. În drum zăbovi o clipă pentru a-şi analiza chipul. Era acelaşi boţ de riduri, dincolo de care soluţia la misterul dispariţiei dinozaurilor refuza să se mai închege.

— Alo, Alecule, ce naiba răspunzi aşa greu? Ţi-e rău?

Era Vasile de la şase, un vecin cu care mai juca uneori şah în faţa blocului şi care dorea să încingă o partidă chiar atunci.

— Nu vin, măi Vasile, nu vin fiindcă sînt supărat.

— Ai păţit ceva?

— Nu chiar. Atîta doar că mi-am dat seama că am trăit degeaba. Uite, toată viaţa mea am fost om cinstit şi am lucrat corect. M-am luat după ceea ce credeam eu că e bunul simţ..

— Şi ce-i rău în asta?

Alecu înghiţi în sec şi apoi spuse:

— Mama îmi spunea că minciuna are picioarele scurte.

— Păi aşa e, toată lumea ştie asta. E de bun simţ,

— Toată lumea se înşală! Minciuna are picioare lungi şi frumoase, ca ale fetelor alea de prezintă haine la televizor.

„Le simt încă în jurul şalelor” dori să zică Alecu, dar se răzgîndi în ultimul moment.

Uimit de accesul ăsta de înţelepciune, bătrînul se îndreptă cu greu spre dormitor reluîndu-şi gîndurile: „Dacă dinozaurii aveau sînge rece, iar un meteorit”...

AntiProVerb IV - A muri

Zarurile se rostogoliră lung, oscilînd o clipă şi oprindu-se la şase-şase.

— ‚Tu-i mama mă-sii, ce noroc ai. Na, că mi-ai dat marţ.

— Hai, ieşi cu cribitele alea că mă grăbesc. Am o petrecere la parcela 24 şi...

— La Măndica?

— Nu, au adus unul nou. Un profesor universitar... E un băiat de zahăr. Poate rămîn în cripta lui la noapte. Aud că nevastă-sa e bine sănătoasă, că-i cu vreo douăzeci de ani mai tînără.

Baba Floarea scormoni în sacoşa de muşama cu flori roz şi scoase o cutie de chibrituri care avea pe o faţă poza unei fete dezbrăcate.

— Tii, ce mai blestemăţii se fac astăzi! Cum dracu' să pui aşa ceva pe cutia de cribite, hîrîi scheletul, gesticulînd larg din ceea ce fusese odată o mînă. Şi nici măcar nu e cine ştie ce de capul ei, uite ce ţîţe are. Am avut cîndva o vacă aşa...

— Te roade pizma, mormăi baba Floarea, aranjîndu-şi basmaua. Hai, mai stai! Ce te grăbeşti aşa? Nu pleacă profesoru' nicăieri!

Scheletul se aşează pe măsuţa de lîngă mormîntul unui doctor care avea la căpătîi o cruce de marmură neagră.

— Ei, nu pleacă! N-a murit decît de vreo trei luni, dar merge copăcel. Ieri noapte a căzut în mormînt la Eudoxia. S-a speriat asta ceva de groază, că era cu locotenentu' şi a crezut că a picat bărbat'su... S-a stîrnit o învălmăşeală de şi-a pierdut ăla trei falange...

Scheletul îşi întoarse orbitele goale spre lumina lunii...

— Cum e luna, Florico?

— Albă, Tanţo, albă.

Floarea se aşează şi ea, pe un scaun, lîngă Tanţa.

— Cine ar fi crezut că o să fim prietene vreodată? Îţi aminteşti ce ne mai duşmăneam pe vremea cînd eram vecine la bloc?

— Păi da! Eu încă te bănuiesc că te culcai cu bărbatu-meu. N-ar mai ajunge la loc cu răcoare! Doamne ce-l mai aştept! Nu moare el? De-acum e om bătrîn, i se apropie şi lui funia de par. Auzi! Să fugă în lume de unul singur aşa, ca o fată mare. Ceara mamii lui! Eşti sigură că nu ţi-o trăgea?

— Ai murit şi tot proastă eşti. Cum să mă culc cu el? Ce? N-aş fi fugit şi eu cu el? Şi la urma urmei, chiar dacă m-aş fi culcat cu Ion al tău, te-ai răzbunat cu vîrf şi îndesat. Mi te-ai lăudat că l-ai muncit pe-al meu trei luni în criptă după ce a murit.

— Eram supărată, Florico. Să mori la nici şaizeci de ani... Şi cu aşa o bănuială pe suflet... M-am răzbunat şi eu cum am ştiut.

Scheletul strînse delicat mîna femeii.

— Lasă că acuş' vii şi tu. Să vezi ce chiolhanuri împingem...

— Ştiu şi eu, măi Tanţo? Viaţa mi-a dat aşa de puţine că uneori stau şi mă gîndesc dacă e momentul să o închei atît de repede. E drept că îmi povesteşti de distracţii de care eu n-am avut parte, de mulţumiri pe care nu le-am cunoscut... Dar, să mori?

Scheletul se ridică şi începu să se plimbe agitat în jurul criptei:

— E la fel, Florico. Numai că, fiindcă eşti ţărînă, poţi face tot ceea ce ţi se interzicea odată. Poţi să ţi-o pui cu toţi bărbaţii, să mănînci cît vrei fără să-ţi pese de siluetă, să călătoreşti, să bei fără să te îmbeţi dar şi fără să te trezeşti vreodată. Poţi face orice.

— Dar nu mai vezi.

— Ei şi? Mare scofală! Oricum ştii unde e fiecare lucru, îl simţi... Nici nu-ţi închipui cum e să ştii că, acolo pe deal, în întuneric o vulpe a prins un şobolan şi acum îi roade capul. Mai încolo, în

cimitirul vecin, o ceată de rockeri a pus-o de un concert. Şi mai departe, unii de-ai noştri joacă fotbal. Nu e nevoie să vezi toate astea! Le ştii. E un alt fel de vedere.

Baba Floarea se ridică a plecare.

— Ei stai, unde te duci acum?

— Acasă. Mă cam dor ciolanele.

— Pe mine nu m-au mai durut din momentul în care am murit. Vezi? Alt avantaj.

Netulburată, baba Floarea îşi băgă tablele în sacoşă, cu un zgomot care răsună ciudat în cimitirul pustiu. Scheletul îi puse cinci falange pe umărul stîng.

— Tu tot nu ţi-ai revenit din seara aia, nu-i aşa?

Femeia încuviinţă sfios din cap. Îşi amintea de noaptea în care Tanţa o trăsese în umbra unui nuc bătrîn şi o pusese să asculte tînguirile unui tînăr care îşi pierduse logodnica. Cristina. Da, aşa o chema pe fata aceea care era înmormîntată sub nuc şi care nu dorea cu nici un chip să se ridice din mormîntul ei şi să chefuiască printre ceilalţi morţi.

— Dumnezeii mamii ei de puştoaică! Numai necazuri ne face. Nu vrea şi pace să se integreze în colectiv. Stă ca proasta în sicriul ei şi nu iese nici de-al dracului... Şi e frumoasă... E frumoasă de-i gătită! Să vezi ce şolduri are, ce oase delicate! Umblă ăştia ca turbaţi după ea. Bărbatu-tău a dat ieri grecului trei brichete şi un litru de ulei de candelă ca să se mute în cripta de lîngă ea. Dar la cît e el de prost nu cred că o să ajungă să-i facă vreodată ceva.

— Are timp, bolborosi Floarea, privind lung întunericul.

Scheletul se aşează cu un scîrţîit uşor din nou pe scaun. Îşi simţea prietena amărîtă.

— Şi ieri a fost tărăboi.

Baba Floarea se întoarse repede punîndu-şi o mînă la gură.

— Da... Mare tărăboi. Mucea ăla a venit iar şi s-a întins pe mormîntul ei recitînd poezii. Al tău şi

cu încă vreo doi au hotărît să-l sperie niţeluş. Să alunge concurenţa, mă-nţelegi? Pe la două noaptea, mi s-au ridicat frumuşel şi au început să urle şi să bată în tabla unui felinar vechi, pe care îl furase colonelu' de la o căruţă. Nici nu zici că s-a ridicat putoarea aia mică şi i-a zburat lui Ghiţă căpăţîna de i-a căutat-o al tău pînă spre dimineaţă. Iar lu' Colonelu' i-a rupt amîndouă femururile! A trebuit să se roage ăsta vreo trei ore de paraclisier să i le lipească! Îi ţîşneau nişte flăcări din orbite, un fel de raze lucitoare aşa... Au fugit ăştia cît i-au ţinut picioarele.

— Şi el? Băiatul? întrebă baba Floarea fără să-şi ia mîna de la gură.

— Nici n-a clipit. Cred că nici nu a văzut bătaia. Urla doar în gura mare versuri. Ceva cu nişte sicrie de plumb. N-am înţeles...

— Multe nu-nţelegi tu, Tanţo. Poate că ai murit de prea mult timp şi nu-ţi mai aduci aminte...

— Etete, te-ai făcut filozoafă sau te-ai scrîntit de tot? Ce vrei să spui?

Baba Floarea porni încet pe alee, scuturîndu-şi din cînd în cînd sacoşa cu tablele. Scheletul se grăbi să o ajungă.

— Ce vrei să spui?

— Că nu înţelegi de ce nu mă grăbesc să vin la voi, să închei şi cu sărăcia şi cu durerile de oase şi cu dorul ăsta de voi toţi. Voi nu ştiţi ce înseamnă să fii mort.

Scheletul rîse cu poftă.

— Şi tu ştii? Ce prostii vorbeşti. Păi dacă nu ştim noi, cine să ştie?

Femeia se întoarse şi începu să vorbească însufleţit:

— Da? Ştiţi? Atunci explică-mi şi mie cum vine chestia asta cu vederea voastră! La ce vă foloseşte că ştiţi ce culoare şi unde se află fiecare frunză din lume dacă nu puteţi să o vedeţi cu adevărat? Şi mai e ceva. Îţi aminteşti ce mi-ai spus cînd te-am întrebat de ce crezi că o să mă dau la bărbatu-tău?

— Credeam că dacă eu am murit, o să se întoarcă acasă...

— Eşti proastă. Nici nu ştii cît te-a iubit. Cine ştie de ce a plecat. Poate că era spion.

— Pe mă-sa. Era un golan. Chipeş, da' beţiv şi golan. Şi acu' îţi spun ce ţi-am spus şi atunci: «ochii care nu se văd se uită!»

— Da? Şi atunci cum mama mă-sii explici că fata asta nu vrea defel să-l uite pe poet? Că doar nu-l vede. Îl ştie şi-i ajunge. Simte că există, că îi recită poezii... dar nu-l vede. Şi nici el nu vă poate vedea pe voi. Şi atunci de ce stau copiii ăştia împreună şi dincolo de moarte? E ceva în neregulă cu vederea asta a voastră. Şi pînă nu aflu ce, eu nu vin la voi!

Scheletul se scutură şi oasele se ciocniră unele de altele scoţînd un zgomot înfundat:

— Păi ei sînt excepţia, dom'le, nu înţelegi? Colonelu' spune că îl ştie personal pe filozofu' ăla de a zis primul că ochii care nu se văd se uită. Cică a fost un boier mare. Nevastă-sa a făcut amor pe cavoul lui cu căruţaşul şi de aia...

Femeia privi dezorientată spre schelet.

— Nu mă minţi?

— Bineînţeles că nu! Dar lasă prostiile astea. Hai, du-te acasă să te odihneşti, că te-aştept şi mîine. Jucăm pe o brichetă. Trei partide din cinci.

Floarea ieşi pe uşa cimitirului şi se îndreptă uşor spre blocul în care locuia. În lift, privindu-şi chipul ridat în oglinda pătată de muşte, începu să zîmbească. Ştia că Tanţa n-are dreptate. Ochii nu se uită nici dacă i-ai văzut o singură dată în viaţă. Darămite dacă ei au fost ai unui vecin chipeş plecat în lume, cu care te-ai iubit pe ascuns, pe care încă îl mai aştepţi şi cu a cărui nevastă moartă te întîlneşti noaptea în cimitir...

Femeia adormi uşor şi visă păuni. Stoluri întregi de păuni.

Ion cel fericit

— Băi Vasile, tu-ţi mai aminteşti de ţuica de prune?

— Eram mic, Ioane! Am furat odată, la ’mormîntare la tata, dar nu mai ştiu ce gust are, am răspuns.

M-am aşezat pe bancă şi am fluierat a pagubă după o fată cu fusta scurtă. Nici măcar nu ne-a înjurat.

— Da’ de ce mă întrebi, măi Ioane, tocmai acum de ţuica de prune?

— Am auzit că în mahala ar fi o babă care are de vînzare cîteva litre de licoare din asta.

Ion simţi o căldură plăcută cum i se cuibăreşte în maţe. Ţuică de prună! Făcută chiar din fructe crescute vineţiu la soare. Dulci şi aromate... Apoi puse într-un butoi la care se leagă o ţeavă de cupru ca un şarpe bolnav, şi din care plînge licoarea... În momentul acela ar fi dat trei ani din viaţă pentru o jumătate de astfel de rachiu. Asta în cazul în care s-ar fi găsit cineva interesat de o afacere atît de proastă. Ar fi dat trei ani din viaţă şi pentru alcoolul din sinteza micotică. Dar numai pentru un litru!

— Băi Vasile, eu le fac felul...

— Cui Ioane?

— La ăia de şi-au deschis firmă în centru. «Satisfacţie garantată»!

— Care măi, ăia de mint că te pot face să trăieşti într-o oră viaţa oricărui om de-a păşit vreodată pe pămîntul ista şi să o schimbe încît să trăieşti şi să mori fericit?

— Chiar ăia. Uite, am aici reclama lor.

Ion a scos din buzunarul larg al fulgarinului său soios un lector vechi care pîlpîia portocaliu.

SATISFACŢIE GARANTATĂ

UN MILION DE CREDITE PENTRU CEL CARE SE DECLARĂ NEMULŢUMIT.

ALEGE CINE VREI SĂ FII: NAPOLEON, HITLER, EINSTEIN, PITAGORA, MESALINA, MARIA DE MEDICIS!

FII PREŞEDINTE, FII MAGNAT. FII ORICINE!

NOI ÎŢI GARANTĂM FERICIREA!

— Nu pricep, am mărturisit. Ce vrei tu să le iei ăstora?

— Uite, scrie aici! Zice că, odată ce ai ales cine vrei să fii, ei garantează că în următoarea oră vor simula o existenţă fericită a acelei persoane. Şi, dacă nu reuşesc, se angajează să te despăgubească. Un milion de credite!

Ochii lui Ion sticleau ca atunci cînd îl fraierise pe ăla şi-i vînduse cîinele, spunîndu-i că este ultimul exemplar perfect natural deşi pompa subcutanată care îi picura animalului adrenalină în sînge se auzea destul de tare fiindcă îi adaptasem motorul de la ştergătoarele de parbriz ale unei maşini zdrobite de la noi din parcare.

• • •

Cînd am intrat în clădirea aia de ştabi, portarul a vrut să ne dea afară. Dar Ion i-a arătat banii şi imediat am fost înconjuraţi de două fîţe cu picioarele pînă în laringe. La primul colţ am profitat şi mi-am băgat mîna sub fusta uneia din ele. M-a pus la punct politicos şi ferm. De aia, în liftul care ne duce spre sălile de simulare, am mai încercat de trei ori. Mi-a tras un şut în boaşe.

M-a trezit un scandal monstru:

— E o escrocherie ordinară! ţipa funcţionara, o tipă uscată, cu barba înainte şi ochelari subţiri, cu ramă din aur.

— Ba pe-a mă-ti, i-o întoarse Ion. Ce vrei să spui? Că eu sînt nimeni? Eu nu sînt ca toţi complexaţii care vin de obicei la voi? Nu vreau ca maşina voastră să mă facă să cred că sînt

Napoleon, Hitler sau Marylin Monroe! Vreau să fiu eu însumi! Şi să simulaţi existenţa fericită a lui Ion Căştoiu! Scrie clar în prospect!

FII ORICINE! NOI ÎŢI GARANTĂM FERICIREA!

— Şi ce ar trebui să simulăm? Un amărît de boschetar care a furat probabil banii...

— Ba îi strîng de trei săptămîni, de cînd mi-am vîndut cîinele, pe Miluţă! Unde mi-i fericirea?!

S-au certat preţ de vreo trei ore, timp în care Ion a dat telefon şi unui avocat pe care îl avea la mînă de cînd îi plasase în pat o fată de treişpe ani. Pînă la urmă i-au montat electrozii şi au rulat programul. Aparatele arătau atît de clar că Ion este nefericit încît m-am prins pînă şi eu, care mă concentram iarăşi la fusta fîţei ăleia din lift. Ion era acelaşi: nepăsător, deloc în stare să-şi organizeze viaţa. Ba chiar am impresia că, în simularea lor, s-a descurcat mai prost decît în viaţa reală. Cred că nu a ajuns la treizeci de ani...

• • •

Milionul de credite ni l-au dat după o lună. Acum avem o seră în care am pus cîţiva puieţi de prun, care au costat fiecare cît o casă. Cică au dezgheţat nu ştiu ce ca să-i producă. Avem şi un bec care imită soarele şi care ne costă pe oră banii pe care îi mîncam odinioară într-o săptămînă. Eu nu-mi mai aduc aminte bine Soarele, dar cred că aşa era...

Acum aşteptăm să înflorească prunii. Din parcare am adunat căzănelul şi o ţeavă de cupru pe care am îndoit-o în spirală. Am angajat-o şi pe fata aia de i-am băgat eu mîna sub fustă... Am avut inspiraţie, nu glumă, ştiau ele degetele de ce se duceau mereu acolo!

Bineînţeles că l-am întrebat pe Ion de ce programul ăla care e în stare să facă pe oricine fericit a dat greş cu el.

— Incultură, măi Vasile. Incultură. Păi ce, crezi că şmecherul ăla cu fundul tocit de scaunul unde îşi scrie simulările a auzit vreodată de ţuică de prune? Că pe mine numai ţuica de prune mă poate face fericit! Am ştiut dintotdeauna ce-mi doresc: să fac propria mea ţuică de prune.

Ca să vopsească imaginea companiei, acum îl plimbă prin toată lumea pe Ion şi-l dau de exemplu. Spun că e singurul om care a părăsit nefericit simularea lor şi de aceea încearcă să-i asigure bunăstarea în lumea reală. Să-l facă adică fericit pe lumea asta şi nu în maşina lor. De fapt cred că l-au angajat pe post de copoi, ca să-i păzească de cei care ar mai putea cîştiga despăgubiri. Şi, oricum au băgat o clauză că nimeni nu poate să le ceară să fie el însuşi. Cică fericirea este atunci cînd eşti de fapt cu totul altcineva decît în realitate.

Eu sînt însărcinatul lui personal pentru sera cu pruni. Aştept să înflorească pomii şi încerc să-mi imaginez fructele. Şi, cînd mă plictisesc mă gîndesc la ce mi-a spus Ion:

— Cine ar fi crezut, măi Vasile, că vom ajunge să bem ţuică de prune de pe urma singurului nostru talent?

Nu prea am înţeles ce vroia să spună cu chestia asta, dar am timp să mă dumiresc. Am auzit că prunii înfloresc greu. Aşa, ca fericirea lui Ion.

Scrînciobul

Nimeni n-ar fi putut spune la ce privea Bin Tor. Luminile discrete ale bordului navei sale se scurgeau prin atmosfera verzuie pînă la cei trei ochi galbeni şi mari, ce se mişcau imperceptibil la capătul filamentelor lor subţiri. De deasupra consolei de comandă, hubloul strălucea albastru, strecurîndu-i fiori în trupul flasc şi plin de crestături. Întoarse tentaculele spre comenzi şi îşi încordă simţurile. Totul era în ordine. Atunci de unde spaima ce se cuibărise în gîndurile sale? Trăia singur de aproape trei decade, departe de steaua sa roşie, şi ştia că nimeni nu se va aventura să-l ajute în această parte a galaxiei dacă va eşua.

Misiunea ta ne costă un sfert din energia zilnică a soarelui nostru. Aminteşte-ţi de Relia, alungă apocalipsa. Avem încredere în tine!

Simţi groaza cum îşi face loc spre creier. Văzu imaginea strelilor atacînd... crud, precis, meticulos, ca un bisturiu ce extirpă. Loviseră Edificiile, sfărîmînd ouăle şi crisalidele femelelor... Cum poţi lupta cu un duşman care ştie ce gîndeşti înainte chiar ca tu însuţi să-ţi fi definitivat un plan? Fuseseră nevoiţi să construiască maşini. Şi apoi le trebuiseră cinci ani să le distrugă pe cele ce nu voiau să se oprească, incapabile de a-şi deosebi stăpînii de inamici.

Avem încredere în tine...

Atinse consola cu o prelungire a cozii. Pe ecran începuseră, pentru a cîta oară?, să se perinde articolele Regulamentului.

...nu are importanţă. Aptitudinilor telepatice fac parte din zestrea esenţială a unei rase. Ele nu pot apărea într-un anumit moment al dezvoltării ci pot fi doar descoperite mai devreme sau mai tîrziu.

...

Era scîrbos de toamnă. Undeva, lîngă strînciob, vîntul stîrnise un vîrtej de frunze moarte de arţar, ca un mănunchi de mîini amputate, lăstar bolnav din pămînt îmbîcsit de mucegaiuri, care încearcă să apuce şi să tragă spre adînc tot ce întîlneşte în cale. Ţipînd vesel, băiatul se năpusti în vîltoare şi Vlad simţi o gheară îngheţată zgîriindu-i spinarea. Molipsite parcă de frenezia copilului, frunzele începură să se rotească mai repede. De sus, crengile vinete priveau cu indiferenţă. Ele nu cădeau toamna.

Norii erau negri şi urîţi ca nişte porci ce se tăvăliseră în noroaie şi apoi zburaseră murdărind cu fiinţa lor lumina zilei. A doua zi avea să ajungă din nou cu pantofii murdari la slujbă. Acasă, soţia nu va uita să-i aducă aminte de apa ce se scurgea în balcon fiindcă nu se învrednicise să chituiască geamurile. Se ridică de pe bancă şi-şi lăsă pantofii negri şi strălucitori să-l poarte în lungul aleilor troienite de uscăciune sfărîmicioasă. Gîndurile îi zburaseră, păsări bolnave, spre locuri de unde să poată vedea lumina soarelui.

Sufletele ar trebui să fie ca berzele... Să aducă prunci iar toamna să plece în Egipt.

O minge mare şi roşie i se rostogoli la picioare. Avea buline albe şi părea făcută prin unirea pălăriilor a două ciuperci otrăvitoare. Mai văzuse undeva secvenţa la care lua parte. Într-un film, în care întîmplarea sădea optimism în sufletul unui erou deprimat. În faţa lui apăru o fetiţă. Fetiţa-care-mănîncă-tot-şi-apoi-se-spală-pe-dinţi. Stătea într-o poziţie ciudată, cu un picior în aer, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să facă primul pas sau i-ar fi fost frică. Îi zîmbi. Din spate se auzea bocănitul sonor al unor tocuri.

— Iulia, cere-ţi scuze! L-ai tulburat pe domnul.

Vlad era sigur că femeia urmărea să-i arate cît de educată era fetiţa-care-mănîncă-tot-şi-apoi-se-spală-pe-dinţi.

— Vă log să mă scu’aţi.

— Nu-i nimic, puiule.

Puiule, stupid, aproape avicol de stupid...

Ridicînd privirea, din străfundurile memoriei, îi răzbătu o amintire tăioasă şi strălucitoare ca lama unui pumnal, sfărîmînd într-o singură tresărire toate barierele pe care le construise cu migală timp de şapte ani. Clădise pe un teren alunecos...

— Mami, vleau la sclînciobel!

— Şi eu vreau, tăticule!

Timpul îngheţase perfid.

— Buna ziua, Vlad.

— Bună ziua, Mara... adică... sărut mîna, Mara.

— Hai să aşezăm copiii în scrînciob.

L-ai tulburat pe domnul...

• • •

Structura politică a societăţii trebuie observată cu atenţie. O rasă cu aptitudini telepatice va opta pentru un sistem de organizare bazat pe ideea accesului nelimitat al fiecărui individ la procesul decizional. Extrapolarea în timp a acestei tendinţe indică necesitatea stabilirii unei comunicări totale şi neîntrerupte în cadrul comunităţii. Există deci posibilitatea ca, în condiţiile unui anumit stadiu de dezvoltare tehnologică, să se treacă la protezarea creierului cu dispozitive artificiale menite să amplifice capacităţile psi. Această direcţie este foarte periculoasă deoarece conservă condiţionarea biologică spre agresivitate, care este estompată gradat la fiinţele ce exploatează în mod natural posibilităţile lor mentale.

— Pe toţi zeii! Dacă moşnegii din Consiliu nu ne-ar vîntura mereu pericolul războiului, poate că nu ar trebui să mai fiu aici, păzind o civilizaţie care abia dacă a lansat sateliţi de comunicaţii.

— Bin, trebuie să te previn că înregistrez tot ce spui şi că superiorii noştri nu ar fi mulţumiţi să te audă.

Maşina ce-i vorbise aducea vag cu un semen.

— Ştiu, tinichea, dar tare mi-e greu. Acasă se strîng acum fructe pentru sărbătoarea Naşterii şi toţi aşteaptă să-şi vadă urmaşii.

— Ei şi? Tu n-ai fost cînd ei au însămînţat stirpea. De ce te gîndeşti la astfel de lucruri?

— Poate că anul acesta aş fi cîştigat întrecerile şi aş fi putut să o am pe Leexa.

— Ştii foarte bine ce spune Regulamentul în cazul acestor situaţii.

— Da... am să ascult Legile.

Un indicator important şi exact al prezenţei aptitudinilor telepatice este atitudinea în faţa dispariţiei fizice a semenilor. O rasă telepată va adopta postura ilogică de a apăra viaţa unui singur individ ca pe aceea a întregului popor, chiar dacă acest lucru va implica riscuri şi energii enorme. Este foarte probabil ca fiinţele telepate să împartă în mod egal suferinţa pricinuită de moartea semenilor. Moartea unui individ slăbeşte şi dezorganizează ansamblul relaţiilor din cadrul societăţii. De asemenea în fiecare...

— La ce te gîndeşti, Bin?

— Îmi plăceau...

• • •

Banca era udă. Şi acoperită cu frunze. Se aşezară pe ele.

— Să nu mă întrebi ce mai fac!

— De ce?

— E banal.

— Sînt tare banală. Nu aşa îmi spuneai?

Mara îl privi şi, ca întotdeauna, simţi că se pierde în adîncul ochilor mari. Poate că s-ar fi aruncat liniştit în pupilele larg deschise dacă n-ar fi ştiut că acolo, în spatele irişilor, nu e nimic... sau poate că e ceva, o oglindă rece şi plată. Profunzimea pe care o căutase în tinereţe nu existase niciodată. Dar trecuseră şapte ani...

— Ce mai faci?

— Îmi păzesc băiatul. Parcurile sînt locuri periculoase...

Bestie!

Ce frumoasă eşti!

Copiii se legănau îngînînd un cîntec idiot despre un ied neascultător.

Le stă bine împreună.

Cred că se plac...

— Nu se leagănă prea tare?

— Copiii şi beţivii au un Dumnezeu al lor. Poate că atunci cînd am încetat să fiu copil ar fi trebuit să mă apuc de băut.

Încetează!

— Încetează!!!

Vlad o privi contrariat.

— Tocmai încetasem cu puţin înainte ca tu să apari din nou. Dacă nu-ţi place, pot pleca.

Bestie... încă te mai iubesc. Abia acum te iubesc.

Dumnezeule, cît e de frumoasă. Ca o rodie pîrguită.

Totuşi, cînd ea s-a ridicat de pe bancă el a prins-o de mînă.

— Iartă-mă. Totul este pe dos... Parcul şi copacii şi acum tu...

Înainte de a se aşeza, femeia îşi şterse o lacrimă.

E ca în filmele pentru fetele bătrîne.

— M-am mutat la mama acum. Soţul meu a găsit aici de lucru.

Atît de aproape... e ca un blestem...

— Şi tu?

— La anul voi fi profesoară. Dacă voi reuşi la concurs.

Tu, vagabond nostalgic, tu ce mai faci?

–....!!!

— Eu îmi caut de lucru.

De ce o mint? Mi-e ruşine.

— Şi, evident, nu găseşti.

— Evident, nu.

— Cine are nevoie de un tip care ştie din toate cîte puţin dar se pricepe bine doar la...

...adorat

...plîns

...eu.

...tu.

Arăta la fel. Poate doar şoldurile se mai împliniseră... Ridică privirea spre cer şi realiză că în toţi aceşti ani desenase doar ura şi dezamăgirea sa.

— Mai pictezi?

— De fapt numai asta fac.

— Ce?

Pe tine. Am o sută douăzeci şi şase de portrete.

— Copaci, frunze, parcuri. M-am specializat în arţari şi plopi.

Dar pe mine?

— Fără portrete?

Bestie.

— Fără

Bestie.

• • •

... cunoscute sub denumirea de manifestări artistice sînt expresia personalităţii unui individ, materializate în forme ce se adresează specific, dar nu exclusiv, receptorilor energetici ce mediază contactul cu mediul de dezvoltare. În general arta nu este compatibilă cu societăţile în care se observă un grad mare de suprapunere a conştiinţelor ca urmare a aptitudinilor telepatice. Pe de altă parte, este de presupus că artiştii sînt cel mai puţin influenţaţi de fluxul telepatic în care trăiesc. Această constatare stă la baza...

–.. metodei noastre de monitorizare şi acordă şansa ca testul să fie obiectiv, fiind făcut pe subiecţi biologic puţin dotaţi...

— Ştii foarte bine Regulamentul.

— E singura distracţie pe aici.

Bin Tor îşi aduse aminte de Edificiile albe ce-şi vor deschide porţile, de unde vor apărea femelele... sau nu vor mai apărea. Şi copiii... Oare ce culoare vor avea ochii lor anul acesta? Doar Edificiul stirpei sale va rămîne umed şi rece, şi-şi va ţine ferecate uşile. Era nedrept.

— Îmi pare rău...

— Cum poate ţie să-ţi pară rău?

Maşina se opri pentru o clipă dar continuă pe acelaşi ton:

— Cred că ar trebui să vii la decodor. Activitatea subiectului pare să atingă cote extrem de înalte.

— De ce?

— Vorbeşte cu o femelă. Se pare că misiunea noastră se apropie de sfîrşit.

— Misiunea mea, tinichea! Misiunea mea!

• • •

Fuseseră colegi de şcoală, iar iubirea lor crescuse ocrotită de toată lumea dar şi într-o notorietate ce îi deranja. Părinţii treceau cu vederea lucruri pe care, poate, ar fi trebuit să le pedepsească. Vlad credea chiar că taică-său fusese sincer atras de privirea limpede a Marei. Profesorii cei mai severi zîmbeau văzîndu-i împreună şi uneori îşi aduceau aminte de prenumele lor. Aveau aceleaşi note şi erau evident numiţi de colegi Romeo şi Julieta.

Cînd primele vîrtejuri de sînge primăvăratec le orbiseră minţile, trupurile li se îngemănaseră cu o frenezie pe care nu o mai simţiseră de atunci. Oricum, toată lumea ar fi fost uimită să fie altfel. Urmau un destin implacabil şi nu se străduiau să-l eludeze.

— Dumnezeule, de ce trebuie să mă simt atît de bătrînă?

— Fiindcă eşti. Sîntem. Ne păzim copiii care se joacă împreună.

Vlad privi tăcut scrînciobul. Aproape, departe, iarăşi aproape... Îşi simţea întreaga existenţă ca un pendul uriaş, o ameţitoare goană spre şi dinspre Mara. Fiecare scrînciob are însă o poziţie de echilibru, un loc sigur, imuabil, unde îl întîlneşti atunci cînd se opreşte. Care să fie acest loc pentru el? Indiscutabil, dragostea nestinsă pentru Mara. Poziţia de echilibru a scrînciobului în care se legănau copiii era însă obligaţia lor de a le asigura o existenţă fericită. Copiii...

Putea fi al tău.

Putea fi a ta.

Puteau fi ai noştri.

— Îţi aduci aminte...

Da...

— Refuz să răspund la orice întrebare ce începe cu cuvintele astea.

–... cum era atunci?

Cum ar putea uita?

Cum aş putea uita?

— Ştii... Îmi degeraseră mîinile scormonind după ghiocei chiar aici în parc.

— Eram anormal de normali.

Mara îl privea lung. Din spatele irişilor îl pîndea întunericul. Ce ispită!

— Ai tăi erau plecaţi.

— Ai mei erau mereu plecaţi.

— Nu v-aţi împăcat?

— Niciodată cu adevărat.

Ai ieşit din haine ca un lujer din zăpadă. La fel de speriată şi de delicată. A trebuit să-mi alin mîinile îngheţate.

— E urît afară.

M-ai luat în braţe... ai putea şi acum...

— E frig.

Mara se strînse lîngă el. Impermeabilul foşni uşor. Chicotire. Umărul se cuibări. Obişnuinţă. Simţea în pîntece un pui de soare.

• • •

În general, fiinţele a căror înmulţire se bazează pe un potenţial comportamental al unui sex faţă de altele au reguli stricte în tot ceea ce priveşte actul sexual. Constrîngerile ce limitează comportamentul sexual vor fi majore şi este deci foarte probabil ca în momentele premergătoare unui asemenea act să se manifeste capacităţile telepatice ale indivizilor în scopul sustragerii de la controlul exercitat de ceilalţi membri ai comunităţii.

Bin Tor analiza înregistrările. Era stăpînit de o emoţie puternică.

— E o decizie importantă.

— Adineauri erai o persoană foarte importantă în proprii ochi.

— Încă sînt...

— Dovezile sînt mai mult decît evidente.

— Aşteaptă! Să vedem...

— Eu am mai mult timp decît tine, rosti maşina retrăgîndu-se într-un colţ al cabinei.

• • •

Te-aş strînge şi te-aş legăna ca pe Iulia...
... şi eu aş adormi...
... cu capul afundat în părut meu...
... şi abia apoi...
... uitarea...
... întunericul din spatele ochilor
„... abisul şi plăcerea."
Mara
Vlad

• • •

RAPORT FINAL

Conform regulamentului, am decelat un eşantion reprezentativ de indivizi cu aptitudini artistice. Dintre ei, un mascul avea caracteristicile mentale ce se suprapuneau perfect peste domeniul de valori în care aparatura de bord are sensibilitatea maximă. Monitorizarea a durat patruzeci şi opt de zile

locale şi s-a încheiat în momentul în care, aşa cum prevede Regulamentul, subiectul a intrat în contact mental deplin cu un partener de sex opus. După cum se poate constata şi din înregistrările prezentate în anexa 5, manifestarea capacităţilor telepatice a fost clară. Comunicarea nu a avut în vedere amintiri comune sau adevăruri unanim acceptate. Asistentul maşină a stabilit că înşiruirea de cuvinte a fost perfect logică şi a calculat că probabilitatea ca ea să fi fost întîmplătoare este de 0,0001%. Am considerat aceşti parametri ca încadrîndu-se în limitele definiţiei din articolul 14 al Regulamentului şi, în virtutea articolului 1, am decis că terranii reprezintă prin potenţialul lor telepatic un pericol de grad zero pentru lumile civilizate. Obliterarea planetară a avut loc la ora...

• • •

Bin Tor se simţea împlinit. În timp ce nucleele sale nervoase se cufundau unul cîte unul în starea de somnolenţă necesară călătoriei intergalactice, extraterestrul se lăsă în voia unei imagini pe care simţea ca nu o înţelesese: doi pui de terrani călare pe un pendul, ţinîndu-se de mină şi bucurîndu-se de legănarea aceea simplă. Ştia şi cum se numeşte dispozitivul acela ciudat şi se gîndea chiar că propriii lui copii...

Ai tăi, Leexa!

... se vor bucura legănîndu-se în scrînciob.

Iepurele

Creşterea explozivă a speranţei de viaţă şi amendamentul la Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, adoptat de ONU în 2037, au consacrat ideea că iluzia vieţii este la fel de umană şi valoroasă ca şi viaţa însăşi. Decizia a fost luată pentru că administraţiile centrale erau departe de a avea banii necesari pentru întreţinerea tuturor bătrînilor şi, oricum, peste jumătate din populaţia planetei mînca deja alimente din culturile hidroponice, al căror gust era simulat direct pe cortex de un implant ieftin. Aşa se face că iniţiativa ca bătrînilor celor mai săraci să li se ofere iluzia că trăiesc a fost primită cu un larg entuziasm şi a dat semnalul începerii construcţiei geriospaţiului. În numai trei ani au fost inaugurate «dormitoarele».

Asigurările Sociale Virtuale au un singur ţel: să ofere pensionarilor bătrîneţea pe care au visat-o în anii lungi de trudă fără să-i supună pe contribuabili la un efort supraomenesc. Calculul e simplu. Costă de zece ori mai puţin să ţii un bătrîn în dormitor decît afară. Fireşte că geriospaţiul nu e o închisoare! Există tabele exacte care reglementează detaliat la cîte zile are dreptul fiecare, în funcţie de contribuţia la fondul de pensii, să le petreacă afară, în viaţa reală. În rest pensionarii dorm, aşteptîndu-şi sfîrşitul.

Cei care au destui bani, fac doar cîte o excursie de o săptămînă în «hîrdăul cu minciuni», aşa cum e denumită clădirea Asigurărilor. În rest, statul le poate oferi o pensie din care să se plimbe, să aprindă un bec sau să mănînce un măr. Cei care nu au contribuit însă la fond stau mai tot timpul anului culcaţi într-o instalaţie care le pompează glucoză de sinteză în vene şi sînt alimentaţi cu

iluzia că mănîncă mere, ca aprind becuri sau că se plimbă.

Adormiţii au chiar anumite avantaje. Dacă au fost destul de prevăzători încît să plătească un plus de 0,2 la sută din salariul lor lunar, sînt conectaţi la un senzor care deosebeşte cîteva milioane de culori şi nu la cel clasic, capabil să distingă doar şaisprezece. În spaţiul lor virtual, denumit pentru simplificare de Companie, *geriospaţiu*, pensionarii sînt de multe ori mai fericiţi decît semenii lor de afară, şi cu siguranţă mai bine îngrijiţi decît fantomele palide care colindau în urmă cu zece ani străzile în căutarea unor oase mai ieftine. Pentru numai 0,6% din venitul lunar ei se pot bucura de un dispozitiv care generează toate imboldurile şi plăcerile sexului, aşa după cum pentru numai 1% din venitul lunar, vărsat timp de 25 de ani, se pot bucura de vizite din partea altor colegi din geriospaţiu. Vizitele persoanelor de afară sînt strict interzise. Le-au eliminat după cîteva incidente urîte.

Dacă Asigurările ar avea destui bani, toţi pensionarii s-ar bucura de condiţii superlative, dar componentele electronice care simulează comunicarea sau dau senzaţiile de culoare sînt încă prohibitiv de scumpe pentru bătrîni.

Desigur, în ochii multor pensionari, clădirea Asigurărilor este un loc sumbru, pentru că, de aici, în fiecare dimineaţă pleacă maşinile morgii, cărîndu-i pe cei care au murit peste noapte. Dar ăsta e un lucru firesc. În fond, oamenii aceia continuă să trăiască, deşi se hrănesc cu iluzii. Într-un loc în care sînt adunaţi atîţia bătrîni, e normal ca unii dintre ei să mai şi moară.

Eu sînt funcţionar la Asigurări. Treaba mea e să cutreier geriospaţiul şi să arunc cîte o privire. Nu am voie să intervin şi doar rareori şi cu aprobări de sus pot vorbi cu pensionarii. E o muncă monotonă. Ei nu pleacă nicăieri şi nici nu fac decît ceea ce le permite programul reţelei. Doar uneori, cîte un

bătrînel se reîntoarce în geriospaţiu cu un cip implantat, încercînd să fure ceva drepturi în plus. De obicei îl dăm afară din sistemul Asigurărilor şi moare destul de repede. De aceea, eu nu am prins nici un astfel de trişor. Dar am auzit de unul, anul trecut, la un alt dormitor.

• • •

L-am văzut din depărtare. Era şi greu să nu observi un om stînd în picioare pe pajiştea aceea imensă.

— Să trăiţi! m-a întîmpinat el cu voioşie. Sînteţi pe comunicare?

— Nu. Eu sînt funcţionar al Asigurărilor. Arunc o privire şi plec.

Faţa lui era compusă din cîteva milioane de poligoane, ceea ce spunea multe despre el. Fusese cumpătat şi îşi achitase conştiincios şi procentul suplimentar din venit, aferent programului cosmetic. De aceea, în ochii celorlalţi locuitori ai geriospaţiului imaginea lui semăna cumva cu cea reală.

— Vă rog să cotrolaţi: pajiştea e în bună stare; abia aşteptăm să vină iepurele! Am patru sute cincisprezece mii opt fire de iarbă. Nu mi-e clar de unde cunosc atît de exact numărul ăsta, dar sînt convins că e corect. Sarcina mea e să păzesc păşunea.

— Felicitări, sînteţi independent...

— Da, a rostit bărbatul cu mulţumire. Am optat pentru clauza de eternitate şi chestia asta mi-a dat dreptul la cîteva bonusuri... Anul acesta am ales să fiu paznic aici, pe păşune. Un alt controlor, dacă nu cumva chiar dumneavoastră, mi-a spus că s-ar putea să primim vizita unui înalt demnitar, acum la pensie, al cărui vis este să fie iepure pe o păşune întinsă. Am auzit că dispune de protocolul metamorf... Ah, ce om! Cîtă valoare a avut şi, în acelaşi timp, cît de cumpătat a fost să strîngă atîţia bani încît să se poată bucura de metamorf! Pînă

acum n-am văzut însă nici un iepure. Dumneavoastră ştiţi mai multe?

Nu i-am răspuns imediat. Am privit iarba. Miile de fire subţiri şi verzi arătau la fel. Ici-colo se unduiau ciudat formînd înscrisuri geometrice şi chiar litere disparate. Ştiam că nu aveam destule drepturi în reţea pentru a putea păşi pe iarbă. Dar un iepure...

— E pe-aproape, aşa am auzit...

Bărbatul s-a aşezat pe o piatră la marginea drumului. Din buzunar a scos o sferă luminoasă pe care a început să o rotească. Era o variantă ieftină a unui joc banal.

— Stau cîteodată şi mă întreb cum e să fii ca ăştia care au ales programul firelor de iarbă. După ce au dus o viaţă de nimic, lipsită de metodă şi nu au economisit pentru pensie, acum se calicesc şi, pentru cîteva zile «afară», preferă să zacă în inconştienţă. Cît de prost trebuie să fii încît să doreşti să mănînci de trei ori pe an şase mici şi să bei o bere în fumul unui grătar adevărat în loc să mănînci aici zilnic, cîte fripturi vrei? Cu ce e mai bună friptura decît senzaţia de a o mînca? Sînt conservatori şi bătuţi în cap. Nu vor să recunoască progresul! Am auzit că văd numai în alb şi negru, aşa e?

Am încuviinţat din cap.

— Fir-ar al dracu’ să fie! Uneori, seara, se mişcă în aşa fel încît compun din trupurile lor înjurături. Spun că sînt sperietoare de ciori... Au voie să facă asta?

Am schiţat un gest ambiguu, care ar fi putut însemna absolut orice.

— Ce ciudă am pe ei! De-aia îl aştept pe domnul acela care e iepure. Să roadă vreo cîteva sute... să mă simt şi eu bine. Că mîine-poimîine mor.

Am mai privit încă o dată reprezentarea paznicului. Era îmbrăcat cu o salopetă de doc gri şi purta o cămaşă în carouri.

— Sînteţi un demn cetăţean al geriospaţiului, am spus. Cu oameni ca dumneavoastră, locul ăsta va deveni în curînd mai bun şi mai real decît lumea în care mă întorc eu în fiecare seară.

— Aşa e, m-a aprobat paznicul cu însufleţire. Eu cred că tot şpilul e în concursurile de bună purtare. Anul acesta am auzit că se dau ca premii cinci dispozitive pentru senzaţiile tactile. Unul trebuie să fie al meu!

S-a scărpinat uşor după ceafă. Era probabil un automatism, pentru că nu avea cum să simtă vreo mîncărime.

— Uite ăsta e un exemplu de ce geriospaţiul este mai bun decît lumea de-afară, a continuat el. Se poate ca în lumea reală să dobîndeşti un alt simţ? Pe dracu'! Cel mult să pierzi vreunul. Că la bătrîneţe surzeşti, nu mai vezi bine...

Am pornit spre celălalt capăt al drumului, admirînd minuţiozitatea cu care programatorii simulaseră comportarea firelor de praf.

— Şi totuşi, i-am spus. Regulile sînt clare. Cred că aveţi ani buni de cînd nu aţi mai vorbit cu nimeni de-afară. Şi nici nu aveţi vreo şansă să o faceţi. Clauza de eternitate vă interzice...

— Ehehei domnule, sînt obişnuit cu singurătatea. Banii care îmi permit acum un trai decent i-am acumulat ca gardian la o închisoare pentru minori. Treizeci şi cinci, bătuţi pe muchie. Am venit direct aici. N-am pe nimeni afară...

Am plecat lăsîndu-l concentrat asupra firelor de iarbă care se chinuiau să scrie ceva. Probabil îl înjurau de mamă.

• • •

Electrozii mi i-a scos Eleonora, secretara mea.

— Bine aţi revenit, domnule. Aţi fost la paznic?

— Da. Face o treabă bună. Aveţi grijă să primească unul din dispozitivele tactile.

— Da, domnule director. Altceva?

Am meditat o clipă şi apoi am concediat-o cu un gest. Eleonora era profesionistă. Nu avea rost să-i spun cît de important era ca paznicul să nu afle că, la nici două luni după ce intrase el în geriospaţiu, programul firelor de iarbă se aplica, temporar după spusele Guvernului, tuturor pensionarilor. O bancă importantă dăduse faliment şi trebuia să acoperim din bugetul cincinal această pagubă.

Eleonora ajunsese în pragul uşii cînd mi-am amintit:

— Şi vezi, te rog, de mîine să rulaţi programul iepurelui. Paznicul vrea să mai răărească firele de iarbă.

Ochii secretarei s-au rotunjit a mirare.

— E o cale excepţională de a face o economie, Eleonoro.

A dat din cap că a înţeles şi a ieşit legănîndu-şi şoldurile. O făcea ca să-mi semnalizeze că noi doi eram încă în viaţă. Ştia la fel de bine ca şi toţi ceilalţi angajaţi ai Asigurărilor că nu se inventaseră programe atît de subtile încît să legene din şolduri şi mai ales senzori atît de performanţi încît să te excite la o asemenea privelişte. Şi confortul acestei certitudini a alungat pentru moment întrebarea care îmi bubuia în timpane:

De unde auzise paznicul de iepure?...

Gheorghe, un om special

Pîrîitură. Probabil că ăsta era cuvîntul cel mai adecvat pentru a descrie zgomotul care îl inoportunase pe Gheorghe. Din păcate, el se combinase cu pocnitura seacă a mesei, care protestase sub lovitura sa de palmă deschisă. Mda. Şi mai coincisese şi cu exclamaţia sa cu sens abscons:

— Vangheua ta de atacant cine te-a făcut astăzi şi mîine!

În atari condiţii, pîrîitura abia dacă atinsese subliminal atenţia bărbatului care se uita la meci şi sorbea îndelung dintr-o bere de doi litri. Cu toate astea, Gheorghe întoarse capul spre fereastră. Probabil că şi gestul îi venise de undeva din subliminalul ăla care, dacă ar fi ştiut de existenţa lui, i-ar fi explicat lui Gheorghe o mulţime de evenimente în cheie freudiană care îi schimbaseră viaţa. De vreo trei ori. Decisiv.

Ochii săi de un albastru intens se îngustară, dar nu a furie ci fiindcă de la o vreme nu prea mai vedea cine ştie ce şi de aceea obişnuia să şi-i mijească. Nu se înşela. În curte se vedea o brazdă nouă din care ieşea oleacă de fum. Cumpăni preţ de cîteva clipe. Mingea era iar la ai lui şi acţiunea părea promiţătoare. Pe urmă realiză brusc că craterul ăla se căscase drept în stratul de usturoi al nevestei sale plecate la cooperativă după altă bere şi că aceasta n-ar fi crezut în ruptul capului că el n-are nici o legătură cu găuroiul. Ieşi deci în căutare de explicaţii. Sau poate că natura umană inefabilă, înclinată spre explorare, îl scosese pe prispă. Cine ştie?

Gheorghe se trezi în faţa unui individ înalt, îmbrăcat într-un costum bej şi care purta o cravată bej, asortată la o cămaşă bej.

— Bună ziua! îi zise străinul.

— Matale ai făcut gaura aia? îl luă la sigur Gheorghe.

— Eu, da-i vina ta! răspunse fără să clipească străinul. Nici n-avea cum, fiindcă părea că nu are pleoape.

— Îu, da' ce fel de om eşti matale?

— Nu-s om! Îs controlor.

— Aha, se lămuri Gheorghe care nu se aştepta la o asemenea sinceritate. Acum trei ani, cînd renunţase la naveta cu trenul pînă la fabrica din oraş, ajunsese şi el la aceeaşi concluzie: controlorii nu-s oameni. Numai că nu se aştepta ca vreunul să recunoască asta. Faptul că le dibuise însă adevărata natură îi întărea convingerea nemărturisită că e un om cu totul special.

— Şi de ce ai stricat stratul neveste-mi?

— Sistemul de ghidaj e dat peste cap. Din cauza ta, cum ţi-am zis.

— Ce ghidaj, dom'le? protestă repede Gheorghe care, la vremea lui, mai dăduse cu ciocanul într-un ghidaj la un strung şi apoi fusese nevoit să îşi caute de muncă.

Nervos, străinul îl luă de mînă şi îl duse pînă la groapă. În ea stătea, pe jumătate înfiptă în pămînt, un fel de maşinărie care arăta ca şi cum cineva ar fi luat două ligheane mari de rufe, le-ar fi pus unul peste altul şi apoi ar fi lipit deasupra o instalaţie de pom de Crăciun.

Fără vorbe, Gheorghe privi în groapă, apoi în sus, apoi iar în groapă, apoi iar în sus, de parcă ar fi vrut să aprecieze de unde ar fi putut cădea fierătania aia ca să caşte aşa o bortă. După o vreme îl săgetă un junghi în muşchii cefei şi începu să se gîndească privind numai în pămînt că obiectul părea cu adevărat de pe altă lume.

Că acuma ce credeţi? Că dacă îl cheamă Gheorghe şi stă la ţară o fi vreun prost? Nicidecum! V-am spus că Gheorghe se simţea un om cu totul special. Şi asta fiindcă, deşi frămînta zilnic glodul rural şi trebuia să recunoască smerit

faptul că prietenii săi cei mai buni erau cam proşti, el unul, de cînd se apucase de ciupercărie, avea timp să se şi cultive. Nu rata nici un documentar pe Discovery şi era la curent cu ultimele presupuneri despre arhitectura navelor spaţiale. Păcat că nu venise călare pe un dinozaur, că la ăia era chiar doxă!

— Şi drăcia asta e ceea ce cred eu că e?

— Depinde ce crezi...

— Păi mi se pare un fel de navă spaţială, dar zău dacă înţeleg cum ai încăput în ea.

— La noi, lucrurile sînt mult mai mari pe dinăuntru decît pe dinafară, îi răspunse străinul în costum bej.

— Aha, păru lămurit Gheorghe. Noi nu sîntem aşa de avansaţi. Adică, vreau să zic că chestia asta se întîmplă numai în reclame. Numai acolo lucrurile par mai mari şi mai grase decît sînt ele de fapt.

Străinul nu spuse nimic şi lucrul ăsta i se păru nepoliticos lui Gheorghe, care ar fi simţit nevoia în acel punct al conversaţiei de oleacă de încurajare galactică.

— Dar nu mi-ai zis cum te cheamă, continuă el întinzînd mîna.

Fruntea extraterestrului se lumină bizar, emanînd un soi de aură portocalie, urmată de cîteva dungi verzi, care se transformară într-un vineţiu ciudat.

— Mişto lanternă, zise Gheorghe.

— Nu e lanternă. Aşa mă cheamă. Succesiunea asta de lungimi de undă, de culori, cum le ziceţi voi e numele meu.

Gheorghe clătină din cap.

— Aha. Dar e şi lanternă. Că foloseşte şi dacă vrei să faci lumină în beci. De pildă.

— Da, şi asta, acceptă extraterestrul. Sper că te-ai prins că nu mi-am folosit numele format din sunete fiindcă am vrut să te impresionez şi să înţelegi că sînt cu adevărat Controlor.

— Am avut o bănuială. Fiindcă pe mine nu mă ajută la mare lucru luminiţele alea. Că dacă vreau să te strig, cum fac?

— Mi se spune Thurumburuk.

— Aha... Să ştii însă că vineţiul ăla, care arată ca o pălitură veche de vreo două zile e cam nasol.

— Mda, acceptă extraterestrul. E moştenire de la o ramură a familiei despre care nu prea îmi place să vorbesc. Să ştii însă că arată destul de bine în lumina sorilor verzi.

Gheorghe încercă să îşi imagineze. Degeaba.

— Ei, atunci hai în casă. Că dacă sîntem cunoştinţe... da' să te descalţi că Lucica abia ce a spălat preşurile şi matale văd că te-ai înglodat oleacă. Că asta îmi aduce aminte: ce-ai căutat tocmai în stratul ăla? Să vezi ce-o s-o mai bagi pe mînecă...

Extraterestrul îl urmă cuminte. Nu avea şosete, aşa că Gheorghe trebui să caute îndelung nişte papuci de casă în care musafirul să-şi ascundă picioarele care păreau acoperite de un păr scurt şi sur ca de şoarece. Nu de alta, dar motanul Attila privea cu nesaţ la degetul mare şi inexplicabil de cărnos al extraterestrului. Gheorghe era un om special. Simţea în adîncul sufletului său că dacă mîţa i-ar fi mîncat musafirului un deget de la picior, relaţiile galactice ar fi avut cumva de suferit.

— Şi de ce zici că e vina mea că n-ai putut ateriza ca oamenii?

— Ca oamenii n-aş putea ateriza nici dacă ar merge sistemul.

— Era o figură de stil, zise repede Gheorghe. Un fel de-a zice.

— Ştiu. Dar şi răspunsul meu era o ironie.

— Aha, se lămuri Gheorghe neştiind dacă el sau întreaga omenire era subiect de amuzament.

Extraterestrul se sprijini de fotoliu şi începu...

— Măi Gheorghe, nu ştiu dacă ai fost informat oficial, dar între voi şi steaua căreia îi ziceţi

Proxima Centauri există o gaură de vierme.

— Ei, nici universul ăsta nu mai e ce-a fost odată. S-a umplut de viermi ca merele de anul trecut.

Thurumburuk îl privi lung pe Gheorghe, care izbucni în rîs:

— Hai că ştiu ce-s găurile de vierme. Asta era o consideraţie ironică.

Încruntat, extraterestrul continuă:

— Ca o gaură de vierme să fie stabilă, ea trebuie să fie consolidată cu nişte timp complex.

— Ştiu sigur că nu am auzit la Discovery de chestia asta, zise Gheorghe dintr-o suflare.

— Nici n-ai cum. Nu aveţi cum să-l înţelegeţi fiindcă...

— Vangheaua ta astăzi şi mîine de atacant împiedicat şi lumînaşterea cui te-o făcut! izbucni Gheorghe care mai trăgea cu ochiul şi la meci.

— Bre, eşti atent? întrebă extraterestrul.

— Da. Decît că le trebuie două în faţă ca să se califice şi uite că e mijlocul reprizei a doua. Mai trag şi eu cu ochiul. Hai că-s atent. Ziceai ceva de timp...

— Mda, acceptă extraterestrul. În univers există mai multe feluri de timp. În jurul unei stele oarecare de pildă există un timp liniar, dat de doar cîteva reacţii chimice.

— Cum adică?

— E complicat. Ideea e că nu poate exista timp dacă nu există o reacţie chimică care să-l genereze.

— M-am prins, zise Gheorghe. În manual la fiică-mea scria că şi arderea e o reacţie chimică. Matale zici că dacă aprinzi un chibrit, înseamnă că inventezi perioada de timp pînă cînd ajungi să te arzi la degete.

Extraterestrul îl privi interzis, dar zise repede:

— Cam aşa ceva. Într-o fiinţă vie se petrec însă reacţii cu mult mai multe şi mai complexe decît pe o întreagă planetă nelocuită. Dacă luăm de pildă Pămîntul, care e plin de viaţă, el radiază un fel de

timp de care are mare nevoie gaura de vierme ca să fie stabilă. La fel o face şi a treia planetă din Proxima Centauri, pe partea ailaltă de gaură. Pricepi?

— Înţeleg ceva. Matale zici că sîntem aşa un fel portari. Decît că nu păzim uşa ci mai degrabă susţinem tocul ca să nu se prăvălească. Am înţeles.

— Exact, aprobă Thurumburuk.

Gheorghe se simţi străbătut de un fior electric. Era cu adevărat un om însemnat, dacă înţelegea lucruri despre care extraterestrul spunea că nu sînt încă de nasul omenirii.

— Ce noroc că ne-am nimerit şi noi şi centaurii ăia de o parte şi de alta a găurii.

Extraterestrul îl privi cu condescendenţă, părînd că tace în hohote.

— Sau nu a fost aşa?! se lămuri repede Gheorghe.

— Evident că nu. Imediat ce am descoperit gaura, am însămînţat cu viaţă planeta asta ca să...

— Ştiam eu! dădu Gheorghe iarăşi cu palma în masă. Ştiam eu că nu am apărut aşa din senin. Vrei să ştii de unde ştiam? De la femei. Că m-am întrebat mereu cum dracu' i-a venit la prima euglenă s-o călărească pe-a doua. Ăsta nu e un impuls natural. Adică vreau să spun că nu e normal să doreşti aşa de tare ceva care te expune la distrugere.

Acum, dacă textul ăsta ar fi fost altceva decît ceea ce este, ar fi trebuit să mă lansez într-o descriere lungă a celor trei mariaje ale lui Gheorghe. Dar n-am s-o fac fiindcă ajunge să vă spun că omul plătea patru pensii alimentare de pe vremea cînd era ferm convins că e cu totul special fiindcă nu îi rezista nici o femeie.

Extraterestrul avea din nou expresia aceea interzisă pe care Gheorghe învăţase deja cum să o deblocheze.

— Aşa, şi zi, în ce fel se strică timpul nostru?

— Se împute. Noi controlorii de trafic preferăm termenul ăsta. E mai exact din punct de vedere ştiinţific.

— Mă rog, se împute, acceptă Gheorghe.

— Păi nu ţi-am zis? Tu eşti cauza. Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegem, tu pari să fii un fel de nod, un punct de rezonanţă maximă a timpului pe care îl emană întreaga planetă. Am mai avut asemenea cazuri, dar nici o fiinţă nu influenţa timpul global aşa de tare cum o faci tu. Şi, în ultima vreme, nu reuşeşti să mai emani în mod constant. Adică trăieşti ba mai repede, ba mai încet. Şi asta ne deranjează maxim. Nu cred că ţi-ai fi dorit să fii în locul nostru cînd s-a ciocnit fregata gormulilor cu cuirasatul ferrilor. S-au certat doi ani, refuzînd să deblocheze gaura!

Gheorghe era extatic. Se simţea într-adevăr împlinit. Încă de mic copil se simţise diferit de ceilalţi într-un fel pe care nici el nu îl putea descrie. Acum avea însă confirmarea. El dădea ora exactă a întregii planete.

— Nu înţeleg, minţi el, ca să mai audă întreaga istorie încă o dată.

— Îţi dau un exemplu simplu. Uite, cînd coboram spre tine... Cînd să ajung să aterizez, ai trăit o emoţie puternică şi de aia timpul meu a curs mai repede şi nu am mai fost capabil să aterizez. De aia am ajuns printre firele de usturoi.

— Am înţeles. Şi ce trebuie să faci? Sper că nu mă omorîţi acum!

— Am studiat foarte serios posibilitatea asta...

— Îu, făcu Gheorghe privind insistent spre coada de topor pe care o ţinea pentru orice eventualitate în spatele uşii.

— Dar nu se poate. Mai mult, ar fi catastrofal pentru noi să dispari acum. Poate peste cîţiva ani, cînd modelele temporale se vor schimba... cine ştie? Acum însă trebuie să elimin cele trei chestii care te fac să alterezi timpul pe o distanţă de patru ani lumină în jurul Pămîntului.

Gheorghe era şi el curios şi privi cu nerăbdare cum Thurumburuk consulta o notiţă.

— Mai întîi ar fi ăsta... Conel Băliţă. De fiecare dată cînd te gîndeşti la el, dai nişte rateuri de se zguduie toată gaura pînă în Casiopeea, pe partea ailaltă.

— E ăsta de la fotbal. E drept că mă enervez cînd ratează.

— Da, trebuie să-l rezolvăm cumva. O să-l distrugem şi...

— Şi n-aţi rezolvat nimic. Că îl bagă pe altul şi tot aia e. Dacă nu mai rău. Mai bine făceţi-l să nu mai rateze!

Extraterestrul scrise ceva într-un carnet şi sublinie de două ori.

— Bun! Am notat. O să-l răpim la noapte şi o să-i facem un implant neural special. Aşa... Mai este o altă persoană: Andela Pamerson. Cînd o vezi pe asta, timpul are tendinţa...

— Te rog, zise Gheorghe. Nu e nevoie să intri în detalii. Ştiu ce se întîmplă cînd...

— Păi e şi greu să nu ţii minte aşa plăcere. Că pe citirile noastre aşa ce pari de fericit!

Lui Gheorghe i se păru că Thurumburuk îl priveşte cu subînţeles.

— Douj' de kile, şopti bărbatul.

— Poftim?

— Îngraş-o cu douj' de kile. Fac şi eu un efort şi promit că nu o să se mai întîmple.

Extraterestrul scrise din nou şi sublinie apăsat.

— Aşa. Şi mai e şi ăsta... e o persoană cred. Te referi la ea prin cuvintele «scorpia draculu'». Pare că îţi provoacă o stare incontrolabilă de furie.

— E soacră-mea... zise Gheorghe cu capul în pămînt.

• • •

Cînd a venit Lucica acasă, l-a găsit pe Gheorghe privind la emisiunea culturală care începuse după terminarea meciului. Din sticla de bere mai era

mai bine de jumătate. De uimire, femeia uită să îl certe pentru găuroiul inexplicabil din stratul de usturoi.

— Ce-ai păţit, Gheorghe?

— Mă tot frămînt dacă să-ţi spun sau nu.

Lucica îi luă faţa în mîini ignorînd ţepii bărbii vechi de patru zile.

— Spune, Gheorghe...

— Ştii că eu ţi-am spus de mai multe ori că mă simt special.

— Da, şi eu ţi-am tot repetat că nu e creştineşte să te gîndeşti aşa la tine.

— Lucico, tare rău am visat-o pe mama soacră. Parcă se ridica aşa... la cer.

• • •

Gheorghe asuda de mama focului. Muşchii mîinii îi tremurau şi nu-şi putea lua ochii de la o şuviţă de păr transpirat care desena un fel de şerpişor pe spatele gol al nevestei. Îi simţea piciorul gol lipit de-al său şi nu mai ştia exact de ce îl furnică. Se putea să fi amorţit, dar poate că totul nu era decît un sentiment de vinovăţie fiindcă în tot timpul în care se zbătuseră gîfîind prin pat, el se gîndise la Andela Pamerson. La vechea Andela Pamerson, aia suplă şi frumoasă şi nu la başoalda de acum.

Auzi un şuierat strident şi mîna îi coborî în sfîrşit, aşezînd o pernă peste urechea nevestei, care se împinse cu fundul înspre el, căutîndu-i atingerea. Apăsă bine perna şi pîrîitura se auzi exact ca data trecută. La fereastră începu să strălucească o lumină vag-verzuie, iar Gheorghe se strecură afară din aşternut.

În timp ce îşi punea izmenele, îi veni în cap că nu avea să afle vreodată motivul exact pentru care nu se trezise nevastă-sa. Poate că fusese perna pe ureche, poate că o muncise atît de tare că era istovită. Bun, ar mai fi putut fi şi paharele alea de ţuică de dinainte de culcare... Realitatea era

complexă şi, de cînd Gheorghe aflase fără putinţă de tăgadă că era un tip special, nu mai reuşea să îşi stăpînească genul ăsta de întrebări.

Îşi strecură picioarele în nişte tîrlici făcuţi mai demult dintr-o pereche de tenişi scîlciaţi şi ieşi în curte. Încercă să evite să privească în sus. În ultima vreme, vederea stelelor îl arunca în cele mai negre depresii din cauză că îşi dădea seama că, chiar şi după ce îşi suplimentase abonamentul la cablu şi prindea acum vreo şapte programe cu filme documentare, tot nu avea cum să-şi răspundă întrebărilor care îl munceau cu adevărat.

Thurumburuk îl aştepta cuminte în faţa casei. Era îmbrăcat într-un costum verde, asortat cu o cămaşă verde şi purta, aţi ghicit! şi o cravată verde. Dădu să spună ceva, dar Gheorghe îi făcu semn să îl urmeze. Merseră în spatele casei, ocazie cu care Gheorghe îşi blestemă lenea care îl făcuse să amîne la nesfîrşit ungerea balamalelelor de la uşile beciului. Abia după ce pătrunseră amîndoi în răcoarea hrubei şi Gheorghe aprinse un mic opaiţ, bărbatul făcu un gest elocvent către amicul său extraterestru.

— Nu se poate aşa! profită Thurumburuk de ocazie. Iarăşi dai rateuri, iarăşi era să se surpe gaura.

— Păi nici voi nu faceţi nimic să mă ajutaţi!

— Ba am făcut totul...

— Daaa?! Cu Conel Băliţă aţi scrîntit-o total.

Extraterestrul îl privi interzis.

— Da, da! Trebuia să vă gîndiţi că dacă îl transformaţi într-un aşa atacant o să-l vîndă ăştia pe bani mulţi. Şi acum au adus o cizmă în locul lui...

— Cizmă? se miră Thurumburuk.

— Da, un jucător slab, care ratează chiar mai mult decît Conel.

— Să înţeleg deci că obiectul pasiunii tale care altera timpul nu era Conel Băliţă ci altceva.

— Da, bre! Eu nu ţin cu el, ci cu echipa... Cu... Pfui, avea dreptate nea Piţi cînd zicea că fotbalul ăsta e o chestie complexă. Lasă că o să încerc să mă stăpînesc.

— Măcar celelalte... încercă extraterestrul.

— Celelalte? ridică vocea Gheorghe. Extraterestrul îi făcu imediat semn cu degetele la buze, aşa încît omul continuă în şoaptă. Ai zis că soacră-mea o să dispară din viaţa mea, că nu o să o mai văd.

— Aşa şi este. Din cîte ştiu, acum se află pe partea cealaltă a planetei şi...

— Şi face o croazieră de trei ani în jurul lumii pe care a cîştigat-o la un concurs de margarine. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine? Dacă tot aţi ales metoda asta de despărţire, mai bine mă trimiteaţi pe mine... Uff, nu contează. Dar măcar faceţi ceva să-i bruiaţi telefonul!

— O să încercăn, zise extraterestrul spăşit, notîndu-şi în carneţel.

— Dar cea mai mare problemă e cu nevastă-mea! Dom'le nu se poate! Aţi îngrăşat-o pe Andela Pamerson, dar acum seamănă leit cu Lucica. Şi chestia asta mă tulbură peste măsură în căi total nenaturale. Ca să nu mai vorbim ce-o mai tulbură pe ea... Că a început să-şi aducă aminte de Vasile, de Ion, de toţi ăia cu care s-a ţinut ea în tinereţe. Păi şi ştii matale ce înseamnă asta? Că mă ţine în cazne noapte de noapte şi io, păcătos, mă mai gîndesc şi la Andela... Că dacă tot e întuneric! Şi cum mă gîndesc aşa, bănuiesc că se duce draculu' toată ordinea galactică.

— Cam da, recunoscu Thurumburuk. Dar ce să facem?

În momentul acela, opaiţul se stinse cu un fîsîit puturos. Imediat, din fruntea extraterestrului izbucni o lumină gălbuie, plăcută, destul de asemănătoare cu cea care tocmai se consumase. Gheorghe rămase buimăcit pe moment de încărcătura simbolică a momentului. Stătea într-o

hrubă şi era iluminat de o minte extraterestră. Asta desigur, dacă mintea lui Thurumburuk era localizată în cap. Era un moment de dimensiuni istorice, pe care iată, iarăşi îl petrecea singur, în beciul lui drag, ca o încununare deplină a conştiinţei că era un om cu adevărat deosebit.

— Ştii, începu Gheorghe, cred că mintea mea e pur şi simplu prea liberă. Dacă aş putea să am ceva la care să mă gîndesc, dacă aş şti mai multe despre...

— E clar, dădu a lehamite din mînă Thurumburuk. Eşti în faza F.A.Q.!

— Adică?

— Adică vrei să-ţi răspund la tot felul de chestii despre univers, despre rasa mea şi a voastră, despre călătoriile spaţiale...

Gheorghe se sprijini de butoiul cu varză. Fusese lovit drept în amorul său propriu. Îi era clar că şi alţii înaintea lui avuseseră aceleaşi gînduri.

— Şi ce s-a ales de predecesorii mei? De ăia care au întrebat.

— Tot felul de lucruri, zise Thurumburuk pe un ton colocvial, părînd brusc dispus să vorbească. Mi-a povestit un coleg că unul a scris toate răspunsurile noastre într-o carte pe care a publicat-o folosindu-şi toţi banii. S-a împuşcat apoi fiindcă a fost nevoit să doarmă pe străzi. Nu l-a crezut nimeni. Alţii... dar mai bine nu-ţi spun. Că nu risc să te răzgîndeşti.

— Chiar aşa de rău e?

— Depinde. Ultimul tip căruia i-am răspuns la întrebări a ajuns un bucătar vestit în toată lumea.

Lui Gheorghe îi trecu întreaga viaţă pe dinaintea ochilor, într-un montaj de amintiri vesele şi triste care îl lăsară destul de confuz. Cum să vă explic? Imaginaţi-vă o umbrelă cu sectoare negre şi roz. Cele negre îs amintirile neplăcute, iar cele roz îs cele plăcute. Acum eu o să învîrt umbrela. Din ce în ce mai repede. Aşa! Ce vedeţi? Un roz murdar, ca nişte chiloţi în a doua săptămînă de purtare. Dar

dacă ar fi mai multe sectoare roz decît negre? Atunci, am avea nuanţa unor chiloţi în a treia zi de purtare. Cu condiţia să nu fi fost la sapă în una din zilele alea sau să nu fi reparat tractorul. Aşa se învîrtea şi umbrela vieţii lui Gheorghe. Roz pentru fiecare nevastă, negru pentru fiecare pensie alimentară. Contemplă el ceva vreme povestea asta şi cum pensiile alimentare erau mai numeroase decît peticele roz, zise cu bărbăţie:

— Vreau să aflu tainele universului! Dar numai dacă mi le poţi explica pe înţelesul meu!

— Bon, zise calm Thurumburuk, ca şi cum ar fi ştiut dinainte ce avea să aleagă Gheorghe. Ce te uiţi aşa? întrebă extraterestrul. Nimeni nu refuză. Niciodată. Cum crezi tu că au descoperit maimuţele focul, roata sau prezervativul?

Gheorghe trase aer adînc în piept şi întrebă:

— Noi vă sîntem superiori? Adică, vreau să zic, ăăăăă, de ce nu puteţi să vă generaţi singuri timpul ăsta care propteşte poarta galactică?

— Gaura de vierme. Poarta galactică e altceva.

— Cum spui, încuviinţă Gheorghe. Dar îţi repet, zi-mi în aşa fel încît să înţeleg şi eu.

— E simplu, zîmbi Thurumburuk. Ceea ce îl înfricoşă pe Gheorghe fiindcă scoase la iveală nişte colţi ce nu păreau deloc prietenoşi. Cum măsuraţi voi timpul?

— Cu ceasul.

— Şi înainte de asta?

— Cu pendula.

— Aşa. Care pendulă trece de la un punct la altul, se mişcă între două extreme. Ei bine, nouă ne trebuie timp de ăsta alternativ. Iar voi sînteţi plini de asemenea puncte între care oscilaţi: bărbaţii se apropie şi se resping de femei, oamenii buni devin răi şi invers şi, în general, v-am proiectat să aveţi în voi chemarea asta nespusă spre schimbare, spre a atinge sau a vă lupta cu extrema cealaltă. Noi sîntem altfel. Toţi indivizii sînt la fel, urmărim doar să consolidăm ceea ce avem...

— Stai aşa. Că vreau să înţeleg. E ca la curent? Cu ăla alternativ şi cel continuu?

— Exact, încuviinţă Thurumburuk.

Gheorghe îşi zîmbi în barbă. Erau ipocriţi şi lăudăroşi extratereştrii ăştia. Păi cum poţi compara o hidrocentrală, locul de unde vine curentul alternativ cu o baterie? Că doar cea mai mare baterie pe care o văzuse vreodată era aia de la tractor.

— Ai înţeles? întrebă Thurumburuk.

— Da. Asta da. Dar de ce nu ne lăsaţi să inventăm zborul superluminic?

În momentul acela o picătură de apă, care pîndea de mai bine de douăzeci şi două de minute să-şi joace rolul în istoria galactică, căzu şi se prelinse în lungul gîtului extraterestrului.

— Îu, ţipă Thurumburuk care îşi stinse lumina instantaneu. Ce-am păţit?

— Nu ştiu! răcni Gheorghe, care făcea eforturi să se pitească în dosul butoiului cu varză.

— Mi-a căzut un animal pe după gît şi îşi face loc... Băleleleu!

— Văleleleu, îl corectă Gheorghe. Sau poate că era speriat şi nu făcuse decît să exclame şi el involuntar. Mă rog, chestia asta rămîne să fie desluşită de istoricii galactici.

Se auziră cîţiva dupaci. Gheorghe se concentră asupra propriului corp şi îşi dădu seama că nu el era cel lovit. Înţelese imediat că extraterestrul încerca să omoare gîngania.

Lumina se aprinse într-un tîrziu.

— Cred că era o picătură de apă, zise Thurumburuk ruşinat.

Gheorghe simţi iarăşi că timpul îi stă în loc şi se gîndi ce logică ciudată domneşte într-un univers în care o fiinţă care ştie toate cotloanele existenţei se teme de o picătură de apă. Bine... Gheorghe nu era aşa pansiv de felul lui, dar exagera şi el ca să vă faceţi o impresie cît mai favorabilă.

— Nu aveţi cum să zburaţi cu viteze mai mari decît cea luminii.

— Păi de ce?

— Fiindcă ar însemna să ieşiţi din felul de timp pe care îl secretaţi. Ţi-am explicat, voi sînteţi fiinţe ondulatorii, care mergeţi cînd înainte, cînd înapoi. Pentru a depăşi viteza maximă de care sînteţi în stare, ar trebui să vă puteţi mişca într-un singur sens. Şi asta nu se poate nici dacă v-am lua cu noi în navele noastre.

— Dar voi călătoriţi cu viteze superluminice?

— Nu. Am putea, desigur, dar alegem să folosim găurile de vierme.

— Aha. Dar de ce?

— Avem rău de viteză.

Gheorghe trebuia să recunoască: întrebările i se cam terminaseră. Şi fuseseră numai vreo două. Cam puţine pentru ditamai universul. Privi la picioarele extraterestrului. Iarăşi se umpluse de noroi. Îşi notă în minte să aşeze mai bine pietrele pe lîngă casă pe drumul spre beci.

— Dar de noi ce-o să se aleagă? întrebă Gheorghe spre uimirea proprie. Habar nu avea de unde se ivise întrebarea asta. Se lămuri însă cînd Thurumburuk plesni din palme încîntat.

— Niciodată nu rataţi întrebarea asta!

— Normal. Dacă ne veţi distruge?

— N-avem cum. Se surpă gaura. Plus că figuraţi pe inventarul galactic, îl calmă extraterestrul. N-ai cum să casezi aşa, o civilizaţie fiindcă...

Gheorghe era din nou muncit de o întrebare şi nu prea îl mai auzea. O idee i se învîrtea prin cap ca o muscă din aceea care se trezeşte în toiul iernii şi se zbate între geamuri făcînd un zgomot de-ai crede că e ditamai scarabeul.

— Sigur nu mă minţi?

— Noi nu minţim niciodată. Nu avem de ce şi ne interzice şi legea. Trebuie să ştii că activitatea mea aici e monitorizată...

— Lasă că ştiu eu cum e! Că şi la noi primarul zice fel de fel de chestii că nu poate face ce vrea, că îl monitorizează de la prefectură, dar cînd e vorba de împropietăriri sau de fonduri, hop, cumnată-su e întotdeauna primul. Lasă! Trebuie să îmi dovedeşti că nu minţi.

Fără să zică o vorbă, extraterestrul îşi întoarse fruntea către un perete mai înalt al beciului. Peste betonul pătat de mucegaiuri începură să se deruleze imagini ale unei săli imense în care pluteau creaturi care îi aduceau aminte lui Gheorghe de meduzele care îl scîrbiseră atît de mult în timpul singurului său sejur la mare.

— Ce e asta?

— Staţia. Ai zis să îţi arăt. Uite! Ăştia sînt ceilalţi controlori. Mă aflu cu ei mereu în contact mental şi deci nu aş...

— Păi ziceai că sînteţi toţi la fel.

— Forma umană e doar un costum. Aşa arăt şi eu.

— Dar uite că au forme diferite.

— Normal. Dar avem toţi exact acelaşi volum şi putem lua la nevoie exact aceeaşi formă.

— Dacă vine şeful vostru adică şi vreţi să nu îi prindă pe ăia de fură combustibilu'?... întrebă Gheorghe care dădu brusc din mînă ca şi cum ar fi vrut să reteze firul discuţiei. De fapt nu mă interesează! Te-am întrebat de unde ştiu eu că nu noi şi cu centaurii ăia de care ai pomenit am creat de fapt gaura, iar acum voi numai ne exploataţi?

Extraterestrul se ridică şi porni hotărît spre ieşire. Speriat ca ar fi putut stîrni vreun incident galactic, dar mai ales fiindcă rămăsese pe întuneric, Gheorghe strigă după el:

— Unde pleci?

— Acasă. Misiunea mea e îndeplinită. Odată ce ai ajuns în stadiul în care te îndoieşti de noi, înseamnă că ştii tot ceea ce trebuie să ştii. Şi ai ajuns şi în armonie cu universul. Îndoiala asta e şi ea un fel de oscilaţie.

— Păi cum poate fi ăsta un răspuns? Eu cred că ne exploataţi!

— Gîndeşte-te, omule: înainte-înapoi, tic-tac, acceptare-îndoială. Faptul că ai ajuns să te îndoieşti înseamnă că ai parcurs deja un ciclu şi ai înaintat în felul tău.

Gheorghe bîjbii după furtun şi trase trei înghiţituri lungi de vin. Se strîmbă. Licoarea se casase. În ultima vreme, iernile nu mai erau ce fuseseră odată. Nu se duse să îl conducă pe extraterestru. Avea presimţirea că urma să îl mai vadă.

• • •

Gheorghe privea în abis. De fapt, privea în două abisuri. Ştiu că v-am tot spus că n-am de gînd să folosesc trucul ieftin al minimalizării lui Gheorghe numai fiindcă amicii îi spun Ghiţă şi locuieşte la ţară. E momentul însă să recunosc smerit că unul dintre abisurile lui Gheorghe era cu mult mai mic decît cel al oamenilor de la oraş, care se pot uita oricînd în jos de pe terasa blocului pretextînd babei care are cheia că au o problemă cu antena. Faţă de ditamai abisul de la bloc, Gheorghe avea numai un abisuleţ de vreo cinci metri, cam cît era de la lucarna din pod şi pînă pe stratul de ceapă de dedesubt. Celălalt abis al lui Gheorghe, în care trăgea mai apăsat cu ochiul, prefăcîndu-se că nu e impresionat de micimea celuilalt, era însă la fel de mare ca a oricărui orăşean. Mai puţin intelectualii desigur, care, se ştie, au abisurile cele mai mari.

Vizitele lui Thurumburuk îi întorseseră viaţa pe dos. Lucica fugise cu un sunetist, după ce fusese selectată să facă figuraţie într-un film pe care nişte americani se găsiseră să-l facă drept în satul lor. Soacră-sa rămăsese în Thailanda şi era plătită regeşte fiindcă-i gătise piftie şi pîrjoale unui ştab de pe acolo. Conel Băliţă se accidentase la menisc şi era acum la o clinică din Italia, în timp ce echipa lui favorită fusese cumpărată de un tip pe care pînă

şi extratereştrii recunoscuseră că sînt incapabili să-l influenţeze fără a schimba ordinea profundă a galaxiei.

Ciudat lucru însă, chestiunile astea nu îl mai preocupau chiar atît de tare pe Gheorghe. Nu reuşea să-şi scoată din cap dilema pe care i-o sădise extraterestrul în urma întîlnirii lor din beci. Ce să fi fost întîi: oamenii şi centaurii ăia care au creat gaura de vierme sau invers? Invers adică să fi existat ditamai găuroiu' şi apoi să fi venit Thurumburuk cu ai lui şi să o consolideze, însămînţînd cu viaţă Pămîntul şi planeta cealaltă care orbita în jurul stelei Alpha Centauri. Ajuns în punctul ăsta al meditaţiei, Gheorghe se gîndi că tare bine ar fi fost să-l fi întrebat pe extraterestru cum se cheamă planeta aia fiindcă în felul ăsta cititorul, dar mai ales autorul, n-ar mai fi avut de-a face cu tot felul de sintagme lungi şi plicticoase.

De ce l-ar fi minţit Thurumburuk? Din multe motive. Întîi pentru că scopul lui era ca el să nu mai zgîlţîne clepsidra timpului perturbînd trecerea clipelor. Apoi, pentru că Gheorghe nu vedea nici o cale prin care o civilizaţie să poată cuceri spaţiul şi timpul fără ca ea să fi inventat în prealabil, în mult prealabil, în găleţi de prealabil, minciuna. A, bun, şi mai era şi întrebarea legată de cine dracu' proptise gaura de vierme în cele vreo două miliarde de ani în care pe Pămînt existaseră doar euglene.

Dar dacă spunea adevărul? Dacă toată viaţa pe Pămînt era un fel de proptea? Nu-l interesa prea tare că dinozaurii dispăruseră într-un nor de foc sau că englezii omorîseră lupul marsupial din Australia. Cînd se gîndea însă la chinurile pe care le îndurase cu pensiile alimentare, la cuiul înroşit pe care i-l înfipsese în fund (nu chiar în inimă şi, Doamne fereşte, nici în...) Lucica plecînd cu sunetistul, după ce el o suportase pe mă-sa preţ de mai bine de 312 săptămîni, îl făceau să vrea să-şi

ia lumea în cap. Nu se putea să fi îndurat toate astea numai fiindcă era parte a unui experiment!

Îşi trecu picioarele prin fereastra îngustă, mai privi o dată abisul său de la ţară şi observă că nici anul ăsta nu se prea făcuse ceapa. Nici el n-o prea udase... Trase aer în piept şi rămase împietrit. Chestia e că majoritatea oamenilor nu prea pot trage aer în piept decît dacă ridică privirea în sus. În cazul său, gestul putea fi interpretat de un scriitor mai înzestrat ca mine, şi ca un semn de rămas bun de la linia înnegurată a orizontului. Eu cred că mai degrabă îi era frică să nu rămînă în viaţă şi cu vreun picior scrîntit, aşa încît a preferat să nu mai privească în jos. Una peste alta însă, privind în sus, Gheorghe văzu un punct luminos care se mărea rapid şi părea că vine spre el.

Ar fi putut fi desigur un asteroid gigant de soiul celui care omorîse dinozaurii. Şi asta, trebuia să recunoască, era un sfîrşit pe măsura sa. De aceea, preţ de cîteva secunde Gheorghe se simţi iarăşi cu adevărat special şi, pentru prima dată după multă vreme, simţi timpul cum curge ceva mai repede pe lîngă el. Ca urmare, punctul acceleră şi mai mult pînă deveni o navă de dimensiunea a două ligheane puse unul peste altul, îl rată de puţin pe Gheorghe şi trecu prin zidul de chirpici ca un cuţit prin şvaiţer. Adică greu şi lăsînd în urmă margini neregulate.

— Îuuu.... zise Gheorghe în lipsa unui comentariu mai oportun al evenimentelor care se succedaseră cu rapiditate. Bîrnele care susţineau lucarna cedară, iar el alunecă uşurel pe două dintre ele şi ajunse pe stratul de ceapă fără însă să-şi fi rănit şi altceva decît orgoliul. Ştiu că chestia asta cu orgoliul e un clişeu, dar se potriveşte aici de minune fiindcă explică şi furia cu care, frecîndu-şi cucuiul din frunte, Gheorghe intră în casă.

Thurumburuk era îmbrăcat într-un costum roz, asortat cu o cămaşă roz. Purta cravată roz. Iar de data asta părea că-şi adusese de acasă şi papucii.

Fiindcă erau şi ei roz, iar Gheorghe ştia cu siguranţă că Lucica îşi luase şi şlapii cu ea. De fapt, absenţa şlapilor fusese amănuntul care-l lămurise că, pentru prima dată în viaţa lui, fusese părăsit de o femeie.

— O să fie greu, zise Thurumburuk privind găuroiul din chirpici. Am un clei special care poate lipi orice, inclusiv carcasa navei. Dar se pare că aici nu funcţionează.

— Şi trebuie oleacă de balegă de cal.

— Pardon?!

— Excremente. De cal. Ştiu sigur că au fost folosite cînd s-au făcut chirpicii. Poate că ăsta e ingredientul care îţi lipseşte.

— Lasă asta! Ce făceai cocoţat acolo sus?

— Vroiam să mă sinucid.

— De ce?

— Fiindcă nu-mi mai găsesc locul pe lumea asta. De cînd ai venit, totul s-a schimbat. Că nu mai interesează Andela Pamerson, nu-i bai, că niciodată n-am putut eu să fiu prea statornic. Vreau să zic, nici la femeile astea... de carne... nu prea stau eu. Darămite la una pe hîrtie. Acum că mă gîndesc, nici soacră-mea nu era aşa de rea, dar şi peste dispariţia ei pot trece. Dar să nu mă mai intereseze fotbalul! Îţi dai seama cît de jos am ajuns?

— Se întîmplă des celor care ajung să ne cunoască. Adu-ţi aminte că n-am prea vrut să-ţi răspund la întrebări. Ştiam ce-o să urmeze...

— Ei, acu' că tot ai venit, mă furnică un gînd ciudat. Nu'ş de ce mi-am adus aminte de prima mea şedinţă de partid şi cum se spunea acolo că muncitorii trebuie să deţină mijloacele de producţie. Şi e drept aşa, chit că la televizor se spune acum taman pe dos. De aia, uite la ce mă gîndesc eu: ce-ar fi să ne daţi şi nouă vreo două-trei secrete cum ar fi obţinerea energiei infinite în mod gratuit, călătoria superluminică...

— Ţi-am zis că nu se poate.

— Ei, atunci să ne lăsaţi măcar să ne vizităm vecinii. Că, după mintea mea, dacă sînt două civilizaţii de o parte a găurii trebuie să mai fie două şi la celălalt capăt. Şi deja patru comunităţi sînt destule pentru orice: pentru o federaţie de fotbal, de exemplu...

— Şi dacă nu sîntem pregătiţi să facem asta?

— Păi atunci o să mă forţez să vă stric jucăria şi-o să se surpe gaura şi atunci fregatele alea cu urîţi de care mi-ai pomenit au să se supere şi-o să fiţi în mare belea.

Thurumburuk începu să rîdă. În timp ce hohotea, mici scîntei îi ieşeau din ceafă şi din frunte, făcîndu-i părul să se ridice.

— Gheorghe, Gheorghe! Din păcate pentru tine nu mai eşti în măsură să pui condiţii. Nu mai eşti tu nodul temporal al planetei tale. Lucrurile s-au schimbat.

Năucit, Gheorghe îl privi neîncrezător cerînd mut o explicaţie.

— Da, da, ştiam că aşa o să se întîmple dacă îţi spun cu adevărat cum stau lucrurile. Ai evoluat, ştii mai multe. Tremurul acela sălbatic şi ancestral (chiar aşa a spus!) s-a domolit. Eşti o altfel de persoană.

— Nu mai sînt special?

— Ba eşti mai special ca niciodată. Atîta doar că, la fel cu toţi semenii tăi, fiindcă eşti atît de special, nu mai rezonezi cu marea masă a planetei.

— Şi voi ştiaţi că aşa o să se întîmple!

— Desigur. Fiindcă, deşi nu ai spus-o foarte clar, pe tine te munceşte întrebarea ce se întîmplă cu oamenii care vor ajunge singuri să descopere gaura de vierme sau zborul spaţial pînă la staţia noastră.

În mintea lui Gheorghe se făcu lumină. Dar nu o lumină din aceea ca de la un bec de şaizeci, ci una orbitoare, atît de puternică încît pentru cîteva clipe nici măcar el nu putu să privească în propria minte. Extraterestrul avea dreptate. Văzuse şi el pe

Discovery că sîntem gata să zburăm dincolo de Marte. Ce avea să se întîmple cu toţi cei care urmau să afle singuri adevăratul motiv al existenţei vieţii pe Pămînt?

— Chiar aşa, ce se întîmplă cu noi ăştia, iniţiaţii?

Thurumburuk zîmbi larg lăsînd iarăşi să se vadă şirul acela înspăimîntător de colţi ascuţiţi.

— Bine ai venit printre noi, colega.

Gheorghe strînse mîna extraterestrului şi simţi fluturi în stomac. Şi nici măcar autorul nu poate să spună dacă ei se datorau consistenţei fleşcăite şi scîrboase a mîinii, emoţiei că va fi transformat într-o meduză spaţială sau pur şi simplu bucuriei că urma să plece de la ţară şi că, într-un anumit fel, avea să nu mai fie Gheorghe.

— Dar credeam că sînteţi numai voi...

— Angajăm şi băştinaşi...

— Aha...

• • •

În timp ce se ridica spre cer, privindu-şi casa cum devine din ce în ce mai mică şi pe baba Georgeta cum se uită curioasă peste gard, Gheorghe se simţea împlinit. Era un om cu adevărat special. Plătise patru pensii alimentare, dăduse ora exactă întregului parsec, înţelesese primul care e menirea omului pe Pămînt şi acum trecuse într-o altă dimensiune. Deşi era un tip modest, Gheorghe trebuia să recunoască smerit că era cel mai important om care trăise vreodată. Iar conştiinţa asta îi făcu trupul gelatiform să tremure ca un aspic pus lîngă linia de tranvai şi-i smulse pe unul din meridianele centrale o mică irizaţie violetă.

Gheorghe era cu adevărat cel mai special om din Univers.

Dona Cristina

Nu vă uitaţi că stau aici, lîngă don Fernando. Sînt plătit bine, e drept, dar cu ora. Stau conectat şi, dacă don Fernando îmi trimite pe cineva, parcurgem împreună prin regresie hipnotică amintirea mea cu dona Cristina. Eu nu sînt liberal... Nu. Nici măcar nu mă pricep la politică, deşi dacă ar fi să croiesc eu lumea, apoi aş aduce nişte asteroizi pe Pîmînt, să scoatem din ei cărbune şi uraniu ca să aibă tot amărîtu' măcar un megawatt pe zi, să-şi poată sintetiza tot ce vrea de mîncare şi de îmbrăcat.

Da. E drept, şi don Fernando tot asta zice că vrea, numai că l-am citit eu cînd s-a conectat prima dată, să-mi vadă amintirea. Ne dispreţuieşte pe noi, ăştia de la ţară. Nu trebuie să vă lăsaţi păcăliţi de hainele astea scumpe şi de faptul că apar tot timpul la holoviziune. Eu am rămas acelaşi Chico, care a sărit la huiduma aceea nu pentru că dorea să o scape pe dona Cristina de un viol ci pentru că îi ardeau pumnii să snopească în bătaie un păcătos de bogătan. Mamă care faci copii! Cum i-am mai tras-o! E drept că ultimul picior, ăla de i-a pocit definitiv mutra, nu prea îşi avea rostul. Şi nici nu i l-aş fi dat dacă aş fi ştiut că taică-său e judecător. Dar poate că e mai bine aşa. Toate în viaţă se întîmplă cu un rost, cum spunea maică-mea...

Mulţi mă întreabă cum de am avut curaj să o salvez pe dona Cristina, dar eu cred că mă mai degrabă vor să ştie despre propria lor frică. Ce mi-a luat judecătorul ăla? Trei luni din viaţă, cît am stat la închisoare, sus pe orbită? Ce înseamnă trei luni faţă de ceea ce trăiesc acum? Vreţi să vă conectaţi? Bine mai aşteptăm, sigur că vă mai povestesc.

Cînd a aflat că fusesem închis pentru ea, dona Cristina a venit la vorbitor, acolo sus pe orbită.

Mamă, ce palmă i-a tras gardianului ăluia de a încercat să o oprească ca să sară pînă în separeul meu. S-a învîrtit ăla ca un titrez. Cred că nu avea generatorul de gravitaţie pornit fiindcă s-a lovit rău de un perete. Dona Cristina a sărit la mine în celula şi şi-a rupt hainele de pe ea şi m-a iubit acolo. Nu ştiu cum se simt cei care se conectează cu mine ca să-mi trăiască amintirea asta, dar eu unul nu-mi aduc aminte decît de plasa rece de sîrmă, care forma podeaua celulei mele şi de ţipetele isterice ale celorlalţi deţinuţi. Nici nu sînt prea mîndru. Am fost atît de mirat şi ea era aşa de frumoasă... şi eu nu mai avusesem de atîta timp o femeie, că am terminat cam repede. Ea a făcut ochii mari şi m-a sărutat înainte de a se lăsa scoasă pe braţe de gardieni. Pe drumul de întoarcere, naveta ei a explodat. Am înţeles că i s-a fracturat mantaua termică. Eu nu prea cred... Dar cui pasă ce cred eu?

Don Fernando a apărut a doua zi, le-a fluturat gardienilor un act pe sub nas şi m-a scos din închisoare. Pe drum mi-a arătat o navetă care andoca la staţia penitenciară şi mi-a spus că e sigur că pasagerii sînt judecătorul şi fiul lui, care făcuseră un imens abuz condamnîndu-mă pe mine. I-am spus atunci că nu a fost totuşi vorba de nici un abuz. I-am văzut faţa tipului ăla de l-am pocit. Nu prea mai arată a om. Nasul e spart şi urechile... Hehehe, ambele urechi sînt zdrenţuite... Eu chiar l-am bătut! Poate că nu trebuia să-mi dea pedeapsă aşa de aspră, dar nu cred că a făcut vreun abuz.

Pe Pămînt, don Fernando mi-a explicat situaţia. Dona Cristina fusese aleasă, cu doar două zile înainte să mă viziteze, Miss Galaxy. Asta însemna că nu făcuse nici operaţii estetice, nici nu folosise viruşi de înfrumuseţare şi că era virgină. Avînd în vedere că murise imediat după ce plecase de pe orbită, se părea că eu fusesem singurul bărbat din viaţa ei...

E trist! Aşa o fată frumoasă şi un ţărănoi ca mine. Bine că oamenii ăştia care îmi tot umblă prin cap nu pot să citească şi ce este în restul lui. Sînt prea ocupaţi să gîfîie parcurgîndu-mi amintirea, fiindcă altfel ar vedea că nu mă mîndresc deloc cu povestea asta pe care a ajuns să o invidieze o planetă întreagă. Don Fernando mi-a zis că eu am un capital foarte important şi că el se pricepe să îl investească. De a doua zi a început testele la o maşinărie care făcea un fel de schimb: amintirea mea pentru un „gînd subliminal implantat hipnotic". Aşa-i zice, dar eu nu prea ştiu exact ce înseamnă. De obicei, clienţii noştri sînt senatori şi deputaţi. Deunăzi, l-am auzit pe don Fernando spunînd chiar că aproape avem asigurată majoritatea parlamentară şi, cînd omul lui va propune noua lege a prospecţiunilor din Centura de asteroizi, el va fi gata să îi transforme pe toţi oamenii ăştia după voinţa sa şi să facă legea să treacă în varianta care ne avantajează pe noi. De fapt nu pe noi, ci pe el. Eu nu am nici un amestec.

Ei, sigur că un amestec tot am, dar uitaţi-vă la mine: trăiesc bine, mănînc bine, am cele mai frumoase femei... Chit că nici una nu e precum dona Cristina. Ea a fost unică. Şi poate că am şi iubit-o... Nu ştiu.

V-a trimis don Fernando? Că dacă nu v-a trimis el, nu ştiu dacă trebuia să vă spun toate astea... Dar simţeam şi eu nevoia să mă destăinui unui suflet de om. Sînteţi client? Bine. Atunci ştiţi de gîndul subliminal implantat hipnotic, nu-i aşa? Da? Atunci vă rog să vă puneţi pe cap casca asta...

• • •

— Aş putea să-ţi spun că eşti un geniu, don Fernando! Dar povestea astea are dozele ei de perversitate şi de cinism. Cum ti-a venit ideea să-i construieşti în minte toată istoria asta?

— Ideile, domnule preşedinte, sînt fluturi. E greu să spui de ce îl prinzi tocmai pe cel cu aripi

roz. Aşa mi-a venit.

— Poate, dar a camufla primul contact al omului cu o civilizaţie extraterestră în spatele unei asemenea poveşti... E un pic perversă istoria asta. Am înţeles că animalul acela care a intrat în celula lui orbitală era de-a dreptul hidos.

— Da, era cam urît. Aşa mi-au spus. Poate că de aceea l-am transformat în cea mai frumoasă femeie de pe Pămînt. Sigur, că ar fi fost mult mai bine să fi ajuns cu el în laborator...

— Mda, explozia navetei ăleia o să rămînă un mister. Dar de-acum nu mai are importanţă! Bine că nu a transpirat secretul... El crede că sîntem senatori pe care încerci să îi corupi, nu?

— Da, şi nu e prea încîntat de asta.

— E un băiat bun. Mi-aş fi dorit să nu fim nevoiţi să-i facem toate astea: memoria falsă, sondările hipnotice...

— Asta e partea dumneavoastră de treabă, domnule preşedinte. Pînă nu se elimină blestemata aia de lege privind liberul acces la amintirile esenţiale nu vom putea nici măcar să îl eliberăm, darămite să-i redăm amintirile originale.

— Păcat. Spune-mi însă, de unde aţi modelat-o pe tipa asta, pe dona Cristina?

— E maică-sa. La şaptesprezece ani.

— Eşti bolnav, don Fernando, eşti de-a dreptul bolnav.

Cîntă-mi, Hermes, cîntă-mi!

— De ce ai ales tocmai timpurile astea, tată?
— Fiindcă e o vreme cînd zeii nu au devenit încă impotenţi. Vei trece lesne drept odrasla lor.

Sînt un om simplu şi o să povestesc simplu. De altfel şi istoria mea e una de-a dreptul anostă, genul de întîmplare pe care oamenii au plănuit-o şi de care s-au temut deopotrivă timp de decenii. Spun asta în caz că nu aţi înţeles înaintea mea ce s-a petrecut pe Tuus.

Am citit undeva că în multe companii din secolul trecut era interzis ca doi soţi să împartă acelaşi loc de muncă. Oamenii care au inventat regula asta n-ar fi înţeles defel programul de colonizare familială ai cărui pionieri am fost eu şi Shaynna. Cînd ne-am văzut prima dată la Academie şi i-am spus că o pot învinge în orice simulare standard de zbor, dîndu-i nouă puncte avans din zece, a sărit la bătaie. E bine că nu a făcut-o serios, fiindcă ar fi putut lesne să-mi risipească fumurile de masculinitate mîndră, cu care mă impregnase imensa Atenă, oraşul meu natal. Cu timpul însă, fiindcă devenisem vedetele anului nostru, ne-am dat seama că ne e mai bine să fim prieteni. Iar cînd s-a pomenit pentru prima dată de programul colonizării familiale, am căzut unul în braţele celuilalt; la început pentru a ne asigura întîietatea şi apoi... Apoi e greu de spus ce a fost.

Celebritatea care a precedat plecarea noastră ne-a solicitat la maximum. Omenirea întreagă vedea în noi cei mai buni reprezentanţi ai ei, indivizii care fie aveau să ia contact cu o altă civilizaţie, fie

să colonizeze o planetă pe care să crească şi să se înmulţească, după modelul biblic. Ne numeau în fel şi chip, dar cel mai ades ne spuneau, previzibil, Adam şi Eva. Cînd am sfeclit-o rău de tot şi am acceptat propunerea unui ziarist de a poza nud pentru a reproduce imaginea cuplului de pe discul de aur fixat pe prima nava Voyager, am fost chemaţi direct la preşedintele Agenţiei şi am primit o săpuneală care era cît pe ce să se soldeze cu eliminarea noastră din program.

Proiectul era simplu şi îndrăzneţ. Urma să ne îmbarcăm de pe Staţia Spaţială Internaţională Theta la bordul *Cuceritorului*, o navă imensă, construită preţ de cinci ani şi care avea drept scop să ne întreţină în viaţă timp de cel puţin două mii de ani pămînteni. La doar o săptămînă de la lansare, nava urma să părăsească sistemul solar, spre Proxima Centauri, şi de acolo spre cea mai apropiată stea, într-o călătorie menită să se sfîrşească în momentul în care senzorii navei aveau să descopere prima planetă capabilă să suporte viaţa pămînteană. Ajunşi acolo, trebuia să alegem: dacă planeta era locuită de fiinţe inteligente, urma să încercăm să luăm contact cu ele şi să stabilim un soi de ambasadă în numele Pămîntului; dacă nu întîlneam viaţă inteligentă, trebuia să ne construim un fel de fermă şi să încercăm ca, prin eforturi proprii, dar şi prin creşterea unor embrioni umani îngheţaţi, să creăm o populaţie omenească semnificativă.

A, da... Mai aveam şi dreptul să botezăm noua noastră casă. Încă înainte de a pleca, le spusesem că se va numi Shaynna.

— Te simt supărat, tată. Şi nu-mi place...

— Nu e supărare, fiule, ceea ce simt eu acum.

— Şi-atunci?

— E tristeţe.

— Rău, urît! Şi ce te face să fii trist?

— Viaţa pe care o duc în spinare, fiule. Dacă aş istorisi-o cuiva, ar trece drept o poveste proastă.
— Cine va îndrăzni să o considere astfel?! O să-l..
— Nu o să le faci nimic, fiule! Ai să continui doar să spui povestea.
— Bine, tată.

Cînd am plecat, înainte de a intra în staza care urma să ne încetinească metabolismul de o sută de ori, Shaynna mi-a spus că nu îi place să-şi irosească viaţa. Am întrebat-o ce poate să facă în timp ce doarme. Mi-a răspuns aruncînd repede de pe ea uniforma elegantă a Academiei. În zilele următoare am făcut dragoste pînă cînd am fost siguri că e însărcinată. Abia după aceea ne-am aşezat în „dormitor”. Am programat capsulele să ne trezească în cea de a şasea lună de sarcină. Nu doream să riscăm nimic.

Spre marea noastră mirare, am fost treziţi însă după doar cinci luni din timpul nostru biologic. Pe navă se scurseseră ceva mai mult de patruzeci de ani iar pe Pămînt, probabil, vreo două sute. Eram în sistemul planetar al unei stele aflate la treizeci de ani lumină faţă de Terra şi primul meu gînd serios a fost unul de regret. Sperasem că, pînă ne vom trezi noi, pămîntenii vor fi descoperit zborul hiperluminic şi vor fi colonizat deja galaxia. Nu a fost însă aşa. Apoi am rîs de pîntecele rotund al Shaynnei. Era tare caraghios.

De pe orbită, planeta pe care ne-o alesese nava părea de-a dreptul dezolantă. Avea un singur continent, destul de mare, e drept, dispus de o parte şi de alta a ecuatorului. Senzorii indicau că biosfera putea suporta un metabolism de esenţă carbonică şi avea destulă apă pentru a susţine o viitoare colonie umană. Lumea noastră nu avea însă nici o forma de relief vizibilă din cosmos, acest lucru făcînd-o să semene cu burta bombată a soţiei mele. Shaynna devenise însă foarte mîndră

de pîntecele ei, şi de aceea, pradă unei toane sau poate unei presimţiri, a refuzat să-i mai dea planetei numele ei, aşa că i-am spus Tuus. Pe Pămînt, Shayna avusese un cîine pe care îl chemase aşa.

Primii paşi i-am făcut cu costumele pe noi, deşi aparatele indicau că atmosfera este respirabilă. În decursul nopţii, nava analizase aerul şi decisese că nu există nici un fel de microorganism în atmosferă. Ne-am plimbat, ţinîndu-ne de mînă. Abia a doua zi dis-de-dimineaţă am îndrăznit să ieşim din costumele de zbor şi prima senzaţie pe care am avut-o a fost mireasma atotcuprinzătoare. Mirosea de parcă ne-am fi plimbat într-un crîng de liliac înflorit.

Mă întreb şi acum cîţi oameni ar fi fugit atunci, cît nu era prea tîrziu, de pe Tuus. Să ai o planetă numai pentru tine, să fii cu femeia iubită şi să simţi că în rărunchii tăi zace o întreagă seminţie... Poate că alţii ar fi fost mai circumspecţi tocmai pentru că decorul era perfect. Noi însă eram tineri şi ne hrănisem viaţa din cărţi.

Tuus era o imensă cîmpie, acoperită exclusiv de o iarbă roşie ce părea să domine întreg uscatul. În afară de o specie de ierbivore bicefale, pămîntul nu părea a fi locuit de nici un alt animal.

Am hotărît să-i numim cai mai mult din nostalgie decît din cauza vreunei asemănări cu cabalinele pămîntene. Shaynna a glumit, întrebîndu-se ce ar spune animalele acelea dacă ar şti ce prădător perfect zace în pîntecele ei. Am luat probe de aer şi sol şi ele s-au dovedit mai bune decît oriunde pe Pămînt, fiind optime pentru creşterea plantelor pe care le adusesem cu noi.

În cea de a cincea zi, mai mult din plictiseală, Shaynna a decis să investigheze mai îndeaproape animalele. Eu eram ocupat cu scrierea instrucţiunilor pe baza cărora maşinăriile din navă aveau să ne construiască un adăpost. Eram destul de încurcat fiindcă inginerii de pe Pămînt nu se

aşteptaseră probabil să dăm de o lume care să fie exclusiv o cîmpie şi depindeam în planurile noastre de roci, de pietre care pe Tuus păreau să lipsească. Trebuia să improvizez şi mă simţeam nesigur.

Plictisită, Shaynna a luat glisorul şi a dispărut la orizont. Percepeam mormăiturile ei nedumerite în cască, dar eram prea ocupat ca să le dau atenţie. O întrebam însă periodic cum se simte şi ea făcea tot felul de glume. Inventa monştri care o sfîşiau, ba chiar şi un trib de băştinaşi musculoşi care se pregăteau să o violeze. Cu toţii. De mai multe ori...

În seara aceea mi-a spus pentru prima dată că populaţia de cai era formată din indivizi care păreau foarte diferiţi. Aveau desigur o anatomie unitară, dar nici unul nu era identic cu celălalt. Presupunînd că mărimea reprezenta un indiciu al vîrstei, Shaynna susţinea că, pe măsură ce îmbătrîneau, cailor le creşteau pe tegumente tot felul de organe de simţ al căror folos îi scăpa, de vreme ce pe planetă nu se găsea nici un fel de prădător, iar iarba se regenera mult mai repede decît puteau ei să o mănînce. După cîte înţelegea ea în momentul acela viaţa de pe Tuus, organele de simţ ale cailor ar fi putut să nu existe deloc. N-am ascultat-o prea atent fiindcă am lucrat pînă tîrziu, încercînd să finisez planurile a ceea ce ar fi trebuit să fie prima casă de pe Tuus. Mi-am propus ca a doua zi să sondez solul în căutarea unei surse de apă.

— Cum au să-mi spună, tată?
— Vei avea zeci de nume, fiule. Dar tu să nu pleci urechea la felul în care te strigă.
— De ce?
— Fiindcă numele omeneşti fură suflete şi le condamnă să trăiască în colivii.
— Şi dacă nu voi fi om, atunci ce voi fi?
— O pildă, un învăţător...
— Mintea ţi-e umbrită de neguri adînci,

tată!
— Minte? Care minte, copile?

M-a trezit o rafală de înjurături. Dacă n-aş fi ştiut că omul cel mai apropiat se află la treizeci de ani lumină, aş fi jurat că pe frecvenţa noastră intrase vreun muncitor de la un şantier de construcţii. Era însă Shaynna. Am luat celălalt glisor şi am zburat imediat pînă la ea. Stătea turceşte pe iarbă şi bătea cu pumnul în pămînt. Cu o seară în urmă, pusese un emiţător pe spatele unui cal şi acum animalul dispăruse. Dorise să vadă dacă un cal se poate deplasa pe timpul nopţii şi cît anume. Cînd nu-l găsise, se ridicase cu glisorul pînă la o înălţime suficientă pentru a percepe semnalele emiţătorului, oriunde s-ar fi aflat el pe Tuus. Aparatele rămăseseră însă insensibile. Ne-am petrecut întreaga zi încercînd să rezolvăm misterul şi sperînd că avem de-a face cu o eroare. Abia cînd analiza spectrală a galiului, din care era construită carcasa, ne-a demonstrat că emiţătorul nici măcar nu fusese atomizat, am acceptat că, într-un fel sau în altul, aparatul nostru nu se mai află pe Tuus.

Parcă pentru a adînci misterul, a doua zi dimineaţă ne-am trezit cu un cal pe ceea ce ne obişnuisem să numim peluza noastră. Lăsa impresia că se materializase acolo, fiindcă iarba nu părea nicicum turtită de trecerea corpului său voluminos, asemănător cu acela al unui melc fără cochilie. Era un exemplar bătrîn. Pielea îi era plină de crestături despre care Shaynna susţinea că sînt ochi şi urechi, de fapt, receptori pentru lumină şi vibraţii. Ne-am repezit spre el sperînd că, printr-o minune, ar putea fi calul pe care îl pierdusem în ajun. Nu era. L-am studiat timp de mai bine de două zile pînă cînd am decis să îl disecăm.

Din studiul anatomiei, ne-am dat seama destul de repede care era ciclul lui de viaţă şi asta nu pentru că ar fi semănat în vreun fel cu vreo fiziologie cunoscută, ci pentru că pur şi simplu nu

exista altă explicaţie. Pe măsură ce îmbătrînesc, cailor le apar din ce în ce mai multe organe de simţ. La rîndul lor, acestea duc la acumularea unei mase imense de ţesut nervos, a cărei creştere este iniţial stimulată de organele de simţ pe care ar trebui să le deservească. Cu timpul, calul devine un conglomerat de ţesut nervos imens, un creier care paşte pe cîmpiile întinse.

Ne-am tot mirat preţ de cîteva zile la ce i-ar fi trebuit unui asemenea animal, paşnic şi neexpus nici unui duşman natural, un creier atît de mare. Mai ales că, în ciuda eforturilor noastre aproape disperate, nu am reuşit să le descoperim nici cea mai vagă urmă de inteligenţă. Însuşi faptul că reuşisem să îl disecăm pe cel care apăruse lîngă nava noastră arăta că animalele sînt lipsite de apărare şi par să nu bage în seamă pericolele.

Preocupaţi de construcţia noii noastre case şi de montarea unui colector atmosferic de umiditate, pentru cîteva zile am preferat să nu ne mai întrebăm cum anume se deplasează caii fără să lase nici o urmă. Liniştea de început de lume de pe Tuus şi absenţa oricărei mişcări ni se păreau ciudate şi erau în sine o preocupare destul de serioasă. Ne-am botezat repede utilajele robotizate şi am început să apelăm din ce în ce mai des la rudimentarele lor funcţii conversaţionale.

În cea de a douăzeci şi şaptea zi de la venirea noastră pe Tuus, ne-a trezit un piuit pătrunzător. Era semnalul prin care nava ne avertiza că are din nou contact cu senzorul ataşat de Shaynna primului cal pe care îl investigase. Am pornit plini de neîncredere spre punctul indicat de navă şi am găsit animalul. Părea neschimbat şi atunci ne-am îndreptat atenţia spre emiţător. I-am ataşat în grabă o interfaţă standard şi am rămas amîndoi cu gura căscată. Timpul pe care îl înregistrase ceasul intern indica faptul că funcţiona de mai bine de un an. Am decis că se defectase şi că probabil animalul îl scurtcircuitase cumva. Pe drumul de întoarcere,

Shaynna s-a întrebat dacă ipoteza călătoriei în timp a cailor merită să fie măcar formulată. Am decis amîndoi că e mult mai logic să ne îndreptăm atenţia asupra eventualităţii ca sonda noastră să se fi defectat.

Shaynna a continuat însă să se frămînte şi a decis să monteze emiţătoare la cîte un animal în fiecare zi. Dacă ipoteza călătoriei în timp ar fi fost adevărată, atunci, mai devreme sau mai tîrziu, ar fi trebuit să aibă fie mai multe, fie mai puţine semnale pe monitorul de supraveghere. Nu a trebuit să aştepte prea mult...

— La ce serveşte să înveţi pe cineva, tată? De ce să nu păstrăm numai pentru noi tot ceea ce ştim? Noi cu ce ne alegem?
— Cu nimic?
— Şi atunci de ce să o facem?
— Fără vreun motiv special...
— Nu înţeleg!
— Nebunia e primul privilegiu al zeilor, fiule.

La mijlocul celei de a treia zile, unul dintre semnale a dispărut. Indiferent cît l-am căutat, calul care purta emiţătorul nostru părea că intrase în pămînt. Eu am continuat să susţin că e mai logic să considerăm că se întîmpla ceva cu senzorii noştri decît să ne gîndim că animalele acelea placide şi aparent insensibile în ciuda nenumăratelor lor organe de simţ ar putea călători în timp.

Sarcina Shaynnei înainta frumos şi fără vreo problemă. Îmi amintesc că în ziua în care pe peluza noastră a apărut din nou un cal care părea foarte bătrîn, chirurgul robotic al navei noastre ne informase, în urma unor ultime analize, că se hotărîse să facă o cezariană peste şase săptămîni.

Nu mai văzusem un asemenea cal. Pielea lui era acoperită în întregime cu organe de simţ aberante, care pe alocuri se suprapuneau. M-am înfiorat,

încercînd să-mi imaginez ce masă colosală de ţesut nervos zace sub tegumentele brăzdate...

Acordam cîteva baterii de captatori solari cînd Shaynna a început să strige, pradă unei surescitări pe care nu i-o mai citisem nicicînd în glas. M-am năpustit spre ea. Stătea în dosul ferestrei navei şi privea cel mai uimitor lucru pe care îl văzusem vreodată. Calul cel bătrîn revărsase dintr-un pliu al pielii un fel de lichid vîscos. Deşi pe alocuri din masa de lichid săreau stropi care îi atestau esenţa fluidă, după un timp, bulgărele acela cleios a început să prindă un contur care mi se părea vag familiar. Shaynna a înţeles înaintea mea şi mi-a spus că asistam la naşterea unui cal. Printr-o forţă numai de el ştiută, calul modela şi sintetiza propriul urmaş din masa aceea vîscoasă. Era cu mult mai mic şi nu avea nici un organ de simţ pe tegumentele verzui, dar era indiscutabil un pui. Ceva era totuşi diferit. Avea trei membre...

Naşterea a durat mai bine de trei ore, dar la sfîrşitul ei micuţul dădea semne evidente de viaţă. Tocmai ne pregăteam să îi ataşăm un emiţător cînd a început să se mişte încet, depărtîndu-se de părintele său. Am decis că sîntem cu adevărat în posesia celei mai fantastice descoperiri pe care o făcuse omenirea. Un animal capabil să manipuleze atît de bine atomii ca să îşi sintetizeze un pui după vrerea proprie ar fi putut revoluţiona viaţa noastră în multe feluri. Numai înţelegerea modului în care reuşeau caii să facă acest lucru şi tot ar fi fost ceva colosal. Toată seara am ticluit un mesaj pentru Pămînt, pe care am încercat să îl facem să sune cît mai echilibrat, în ciuda surescitării care ne cuprinsese.

Am crezut în acel moment că am înţeles pe deplin ecologia de pe Tuus. Caii se înmulţeau prin sinteza mentală apoi ciclul lor biologic presupunea creşterea treptată a masei lor de ţesut nervos pînă la un anumit prag critic, în care deveneau capabili să manipuleze mediul înconjurător pînă la nivel

atomic. Împotriva unui asemenea animal era desigur extrem de greu să te aperi. Ne puteam imagina că un exemplar adult, acum milioane de ani, ar fi putut face cu uşurinţă să explodeze inima sau chiar întreg corpul unui prădător. Am decis chiar că, dacă sînt capabili de asemenea performanţe, este destul de posibil ca şi emiţătoarele noastre să se fi pierdut în timpul unor călătorii temporale ale cailor.

În toiul nopţii, m-a trezit un miros puternic de liliac. Intensitatea lui era cu mult peste ceea ce ne obişnuise Tuus. Am coborît din pat ignorînd protestele pe jumătate adormite ale Shaynnei. Sursa mirosului a fost destul de simplu de aflat. Calul de pe peluză intrase într-o stare accelerată de descompunere. Uşoarele pale de vînt desprindeau din masa informă în care se transformase trupul său o pulbere aurie, care se răspîndea imediat în aer. Shaynna a venit şi ea. Era complet dezbrăcată şi cînd i-am reproşat lucrul acesta, mi-a răspuns că nu e nimeni pe o rază de treizeci de ani lumină şi că gelozia mea era prostească. Ea s-a grăbit să recolteze probe pe care le-a pus în cuva pentru analize a laboratorului navei în timp ce eu am intrat într-o cabină şi am făcut un duş. Am etanşat compartimentul de locuit, l-am ventilat şi ne-am întors în pat. Analiza urma să dureze cel puţin pînă dimineaţă.

— Cum e să fii copil, tată?
— Nu e o fericire, mai ales dacă trebuie să stai printre cei de o seamă cu tine...
— O să-mi lipsească, tată? Copilăria...
— Probabil că da. Şi o să fie foarte greu să depăşeşti infirmitatea asta.
— Bine, dar spuneai...
— Lecţiile, fiule, se învaţă la maturitate. Dar felul în care trebuie să predai eficient o învăţătură nu se poate deprinde decît cînd eşti copil.

Îmi amintesc perfect că m-am trezit şi am admirat preţ de cîteva minute conturul corpului gol al Shaynnei. Maternitatea o făcea şi mai frumoasă, o transforma... Burta ei rotundă mi se părea cel mai caraghios şi totodată cel mai frumos lucru care ni s-ar fi putut întîmpla.

Am văzut rezultatul analizei afişat pe monitor încă din pragul uşii şi am început să respir repede. Am cerut şi rezultatele probelor de rezervă, dar calculatorul a fost inflexibil: eram supuşi unei contaminări puternice cu un virus a cărui structură era perfect compatibilă cu ADN-ul uman. Eram expuşi unei infecţii foarte virulente, iar şansele ca virusul să nu fi pătruns în organismele noastre erau de o milionime la sută. Am alergat la Shaynna şi am trezit-o. Ea s-a năpustit la computer şi a repetat analizele. Am sperat amîndoi... nici nu ştiu ce am sperat...

Spre seară, am depresurizat nava şi am ieşit pe peluză. Din calul mort în ajun mai rămăseseră doar cîteva grămăjoare de praf gălbui. Pradă unei crize de nervi, Shaynna a început să se ungă cu el pe tot corpul ba chiar să-l respire. Am ţinut-o sub duş preţ de o oră şi apoi am profitat că starea ei se îmbunătăţise şi am încercat să vedem ce e de făcut.

Ecologia tuusiană ni se devoalase în cel mai cumplit mod cu putinţă. Cînd mureau, caii se descompuneau în reziduuri organice şi mari cantităţi de virus care infectau la rîndul lor toţi puii. Probabil că, pe Tuus, caii fuseseră singurii care ajunseseră la puterea de a procrea mental, iar celelalte specii dispăruseră fiindcă nu crescuseră destul de repede ca să aibă urmaşi înainte ca trupurile lor să se transforme în mase de ţesut nervos şi să-şi piardă fiziologia normală.

Cînd am cerut calculatorului să extrapoleze efectele infecţiei, după un şir de iteraţii, a răspuns că rezultatele nu pot fi luate în seamă. Shaynna a insistat şi calculatorul a răspuns că, dacă se referea numai la datele pe care le avea, nouă urmau să ne

crească tot felul de organe de simţ aberante, ceea ce nu se încadra însă în nici un fel în referinţele cu care fusese dotat pe Pămînt. Sufeream de exact aceeaşi boală din cauza căreia mureau caii. Nu aveam desigur de unde să ştim în ce urma să ne transformăm şi nici cît de rapidă va fi mutaţia.

După ce a stat cîteva ore în laborator, Shaynna mi-a spus că, fără îndoială, caii erau capabili să călătorească în timp. Cînd ajunsesem pe Tuus, nu exista nici o moleculă organică compatibilă cu metabolismul uman. Nava făcuse această analiză cu mare scrupulozitate. Conform extrapolărilor computerului, la numai trei ore de la asolizarea noastră însă, virusul suferise o mutaţie bruscă, devenind perfect compatibil cu noi. Modificările care făcuseră însă ca din virusul specific cailor să se dezvolte cel cu care fusesem infectaţi noi, duraseră cu mult mai multă vreme decît stătusem noi pe Tuus. Singura explicaţie posibilă era aceea că, după ce veghease la modificarea adecvată a virusului, un cal se întorsese în trecut ca să moară pe cîmpie şi să ne infecteze. În felul acesta, el modifica un viitor în care noi îi colonizam planeta iar Tuus avea să rămînă pe vecie un tărîm al cailor şi al ierbii roşietice.

În noaptea aceea, nu am dormit deloc. Ne întrebam ce modificări urmau să ni se producă în corp, care va fi ritmul lor, dacă infecţia afecta şi fătul din pîntecele Shaynnei. Amîndoi speram că nu, deşi ştiam că sînt foarte puţine şanse ca fiul nostru să se nască sănătos. O întoarcere pe Pămînt era exclusă, cel puţin pînă în momentul în care am fi aflat care sînt urmările infecţiei.

— Şi de unde ştii că o să mă asculte, tată?

— Sper doar... Eşti singura lor şansă şi oamenii au avut întotdeauna un fel special de a simţi căile unice.

— Nu înţeleg ce i-aş putea învăţa...

— Nimic. Fii doar tu însuţi! Cîntă!

— Dar de unde voi şti că nu mă abat de la învăţăturile tale, că nu te dezamăgesc?
— Nu-ţi face griji. Te-am născut pînă am fost sigur de asta.

În scurt timp, lucrurile s-au precipitat. Aşa cum era de aşteptat, Shaynna a fost cea care a dat primele semne de boală. În palma dreaptă i-a apărut o umflătură care, deşi nedureroasă, era foarte sensibilă la atingere. În două zile, luase deja forma unui ochi şi, la finele celei de a treia, Shaynna a putut vedea pentru prima dată prin palmă. Apoi, umflătura de pe piept s-a transformat într-o ureche... Priveam neputincios şi îngrozit la ceea ce i se întîmpla, mai ales că, în urma unor discuţii care duraseră nopţi întregi, credeam că puteam explica absenţa prădătorilor de pe Tuus. Mai ales că noi eram esenţa noţiunii de prădător.

Era de aşteptat ca activitatea intelectuală a oricărei specii supuse la un asemenea ritm exploziv de dezvoltare a masei nervoase să devină cu mult mai complexă. Shaynna credea că prădătorii de pe Tuus fuseseră ucişi tocmai de faptul că aveau încă din naştere o structură nervoasă cu mult mai complexă decît caii şi, odată infectaţi, depăşeau pragul călătoriei temporale şi pătrundeau fie într-o altă stare, devenind informaţie pură, fie se autodistrugeau, propria lor fiinţă fiind prada supremă. Cînd mi-a expus pentru prima dată această teorie, am clătinat neîncrezător din cap, dar ea a insistat spunînd că, pe măsură ce devine mai deştept, un prădător capătă senzaţia propriei invincibilităţi, ceea ce îl transformă în cel mai înverşunat duşman al său. Doreşte să se învingă pe sine şi, în timp, sfîrşeşte prin a crede că prada supremă este însăşi fiinţa sa.

I-am spus că o asemenea ecologie nu explica defel de ce pe Tuus exista un singur fel de animal, după cum, în momentul în care au călătorit în timp pentru a ne infecta, caii au acţionat ca un

prădător... Nu am reuşit să cădem de acord şi nici nu am mai reluat discuţia fiindcă Shaynna a început să se simtă din ce în ce mai slăbită. Îi ieşeau organe aberante de simţ pe tot corpul; avea cinci urechi, dintre care una în talpă, şi de aceea păşea foarte greu, şi trei ochi, unul din ei exact în frunte...

Într-o dimineaţă nu am mai găsit-o lîngă mine. A revenit abia pe seară, răsuflînd foarte greu şi tîrîndu-se pe peluză. Mi-a spus sec că a reuşit să călătorească în timp, că ajunsese într-un timp în care eu eram singur aici pe planetă şi corpul îmi era acoperit numai de ochi, că arătam haios şi că am avut atunci o discuţie care avea să lămurească ce trebuia făcut. După aceste cuvinte, a fost învăluită într-un halou luminos şi a dispărut.

Deşi ştiam că se deplasase în timp, am căutat-o mai bine de două săptămîni, cutreierînd cîmpia roşie tuusiană. Eram cu atît mai disperat cu cît copilul nostru ar fi trebuit să se fi născut deja. Pradă acceselor de furie, m-am tăvălit prin praful gălbui care conţinea viruşii, încercînd să mă îmbolnăvesc şi eu. Strădania asta a dat roade pentru că, într-o zi, am simţit o umflătură dureroasă în cotul drept. Îmi creştea un ochi.

Pe Shaynna am găsit-o cînd pe pielea mea aproape că nu mai exista loc pentru nici un organ de simţ. Spre deosebire de ea, eu mă umplusem într-adevăr de ochi, crescuţi în cele mai ciudate moduri şi locuri cu putinţă. Shaynna murise pe peluza din faţa navei. Lîngă ea stătea corpul rece al fiului nostru. Fusese un băiat zdravăn şi părea să se fi născut perfect sănătos. Hohotul de plîns şi încordarea pe care am simţit-o la vederea trupurilor lor au declanşat prima mea călătorie temporală.

Dacă era să judec după creşterea ierbii, probabil că mă proiectasem cam cu două săptămîni în viitor. Acolo mă aştepta Shaynna, aşa cum plecase ea de lîngă mine, înainte de a muri.

Am vorbit cîteva ore. Eram nebun de fericire şi mă gîndeam chiar să mă întorc în timp ca să îmi las mie însumi un mesaj, să nu aterizez niciodată pe Tuus. Shaynna s-a împotrivit categoric. Spunea că, chiar dacă am fi reuşit să ne modificăm propria soartă, cineva tot ar fi aterizat odată pe Tuus şi poate acel cineva nu-şi va da seama în ce fel blînzii cai puteau fi un duşman mortal. De asemenea, trebuia să împiedicăm virusul să ajungă pe Pămînt. I-am răspuns că nu îmi pasă de soarta omenirii, că nu mă interesează să fiu în nici un fel erou. Ea a zîmbit şi a dispărut, lăsîndu-mă din nou singur.

Nu ştiu cînd şi mai ales de ce am decis în dimineaţa aceea, cîteva săptămîni mai tîrziu, să ascult muzică. Am ieşit din navă şi m-am mulţumit să levitez deasupra ierbii. De cîteva zile nu mai puteam păşi. Mişcarea prin aer nu îmi ieşea prea bine, în schimb făcusem imense progrese cu călătoria în timp. Explorasem timpuri situate cu o mie de ani înainte şi, ciudat, găsisem cîmpiile roşii de pe Tuus lipsite de cai. Virusul era însă prezent. Ajunsesem să îl pot simţi, să pot vizualiza fiecare atom din aerul care mă înconjura. Am decis că, într-un fel sau în altul reuşisem să distrug caii şi că trebuie să revin în timpul meu pentru a aştepta ca acest eveniment să aibă loc. Eram încrezător.

Chiar şi cele mai nebuneşti speranţe ale mele au fost însă întrecute de felul în care au reacţionat caii la muzică. Aproape imediat ce difuzoarele au revărsat acordurile Fugii, locul din jurul navei mele a început să se umple de cai. Unii veneau plutind uşor, alţii se materializau pur şi simplu, atraşi din timpuri paralele. Am mărit volumul şi, după numai o oră, întreaga cîmpie era plină de cai. Păreau că ascultă. M-am urcat pe navă şi am privit în depărtare. Muzica era o atracţie irezistibilă pentru cai. Atunci mi-a încolţit în cap ideea că i-aş putea distruge pe toţi. Am programat explozia la sfîrşitul Aidei.

— Voi putea să le spun că eşti tatăl meu?
— Nu, fiule, de acest lucru va trebui să ne ferim.
— Şi cum să te numesc?
— Argus. Aşa cum mă cheamă, Argus.
— Dar din ce să le spun că m-am născut?
— Va trebui să fii dibaci, să inventezi ceva, dar să nu uiţi niciodată că te-am creat prin forţa minţii, din carnea mea.
— Bine, dar cum să-mi împlînt lancea în tine? Eşti tatăl meu, ai avut o viaţă scurtă şi nefericită...
— Hermes, fiule, am călătorit pe distanţe de zeci de ani lumină şi preţ de cîteva milenii, pînă aici, în vechea Elladă, numai pentru a lăsa oamenilor lecţia asta. Nu te împotrivi. Şi nici nu e nevoie să foloseşti lancea.
— Dar ce să fac?
— Cîntă-mi, Hermes, cîntă-mi pînă mă vezi adormit. Şi apoi ucide-mă şi lasă-mă pradă focului. E foarte important să mă arzi...

De citeşti istorisirea mea, călătorule, înseamnă că ai ajuns pe orbita planetei Tuus. Se poate să mai existe cai. Se poate să nu... Pentru tine însă nu e prea tîrziu. Dacă nu vrei să mă crezi sau să mă iei în seamă, te rog să te gîndeşti dacă ştii cumva de legenda lui **Hermes** şi cum l-a învins el pe Argus, monstrul cu o mie de ochi. E o pildă în povestea asta pe care e musai să o ştii dacă vrei să cobori pe Tuus. Nu uita să cînţi!

Gambitul lui Carly

Academia? Nici măcar noi nu ştim cu exactitate toate funcţiile pe care le îndeplineşte în societatea noastră. Teoretic, oferim formarea mentală intensivă a clonelor maturate prin procese explozive, care le permite să-şi atingă identitatea în doar trei ani de la naştere. Studenţii noştri intră copii în Academie şi, peste cîteva luni, ne părăsesc bătrîni şi înţelepţi. Dacă e să privim unilateral, ăsta e rolul nostru... Dar faptul că sîntem atît de buni în a transforma un copil de trei ani într-un bătrîn şef de stat de şaptezeci, mă face să mă întreb dacă nu cumva destinul nostru e unul mistic. Aş putea să nu mă gîndesc la asemenea lucruri. Dar oare păcatul ignorării nu este mai cumplit decît preţul pe care îl vom plăti dacă ne vom asuma acest destin? Eu sînt convins că la această întrebare, răspunsul nu poate fi decît unul afirmativ şi foarte hotărît.

Nessar Akroym, decan al Academiei de Personalitate – file de jurnal

...

Carly ştia exact cine este şi ce are de făcut şi asta îl neliniştea profund. În misiune, conştiinţele profesorilor de caractere erau suspendate într-o stare esenţială, care le accentua calitatea pe care o aveau de exemplificat. Ca această nouă conştiinţă să nu intre în conflict cu cea obişnuită, Academia optase ca profesorii să nu-şi amintească niciodată nimic din misiuni. Cel puţin asta era versiunea oficială, deşi printre profesori circula zvonul că simbionţii de ultimă generaţie ai Academiei preluau total controlul gazdelor lor şi tocmai amintirile acestui contact mental nemijlocit cu o conştiinţă eminamente străină trebuiau evitate cu

orice preţ. Carly nu credea însă aşa ceva, fiindcă el chiar se simţea capabil să fie un exemplu de cavalerism şi eroism, exact cele două virtuţi pe care trebuia să le demonstraze clonelor.

Se pregătise mulţi ani pentru o asemenea situaţie de conştienţă în misiune şi totuşi se simţea nesigur. Cu un gest reflex îşi pipăi simbiontul din ceafă. Nu-l vedea, dar ştia cum arată: o masă inertă de ţesut nervos învelită într-o membrană translucidă. Scîrbos! Simbiontul era acum singurul său aliat în ambientul didactic şi trebuia să-i amplifice atît puterea musculară cît şi viteza de reacţie pînă la niveluri la care Carly să nu aibă probleme de supravieţuire. De probă, smulse pe rînd picioarele unei muşte care trecuse în zbor pe lîngă el. Insecta se prăbuşi înainte să-şi dea seama ce i se întîmplase. Mulţumit de viteza sa de reacţie, Carly se ridică în picioare.

În depărtare se vedea castelul din care ştia că trebuie să o salveze pe prinţesă. Deşi îl despărţeau cîteva mile bune de construcţia greoaie şi mohorîtă, Carly vedea clar locurile în care cărămizile fuseseră îmbinate pentru ridicarea zidului împrejmuitor.

— Se pare că, măcar în parte, trăieşti, băiete, îşi mîngîie Carly simbiontul.

Prefera să-şi închipuie că vietatea, care aducea acum doar vag cu strămoşii săi din Eridani, era de sex masculin, deşi ştia că ghemul acela de nervi era mai degrabă asexuat. Simţi o furnicătură uşoară în ceafă, ca o mulţumire. De fapt numai puţini oameni ştiau cum se înmulţesc şi mai ales cum se programează simbionţii pentru lucrul cu clonele. Era un secret bine păzit, deşi în mahalalele de pe orbita Terrei puteai întîlni negustori care vindeau asemenea simbionţi, furaţi sau traficaţi din şcolile de caractere. Fiind însă crescuţi în imponderabilitate, simbionţii lor nu puteau fi folosiţi decît pentru stupidele jocuri de societate în care îţi schimbai identitatea pentru o zi, nu

amplificau nicicum puterile creierului uman şi nici nu erau capabili de telepatie.

Carly făcu cîţiva paşi pînă la malul unei bălţi. Îşi recunoscu chipul. De pe umerii săi largi, umbriţi de plete negre, se înălţa, la capătul unui gît lung dar viguros, o figură dură, scrijelită parcă în lut cu un cuţit. Numai de mustaţă nu era sigur că era a lui.

Oare ce se întîmplă?

Era desigur fericit că va şti în sfîrşit cum se desfăşoară o misiune, că va putea să utilizeze în mod conştient simbiontul şi să se simtă cu adevărat puternic. În acelaşi timp însă, îi era şi frică.

Ştia că simbionţii profesorilor de caractere erau extrem de scumpi. La costul simulării didactice a unui ambient de secol XVI nici măcar nu încerca să se gîndească. Recapitulă în minte scenariul şi numără cel puţin 22 de clone care nu aveau cum să scape cu viaţă din confruntarea cu el. Fiorul pe care îl simţi era o reacţie normală. Un asemenea efort din partea Academiei de Personalitate nu putea fi nicicum făcut inutil de o neatenţie a sa. Indiferent de circumstanţe, treaba sa era să acţioneze conform scenariului şi să-şi lase mintea cît mai liberă pentru ca simbiontul să intre în contact telepatic cu clonele-elev.

Carly îşi permise luxul de a mai lenevi cîteva secunde şi se întoarse cu faţa la cer pentru a savura situaţia nouă în care se afla. Ca mai totdeauna cînd era mulţumit, se gîndi că poate va deveni un profesor de caractere atît de apreciat, încît îl vor clona şi pe el şi îl vor prinde în schema definitivă a Academiei. Dar cine ar putea să o înveţe pe clona Carly cum să fie Carly? Evident că nimeni... De altfel, întreg procesul de formare a clonelor era probabil o mare înşelătorie care pornea încă de la inscripţia stupidă de la intrarea în Academie: „Oamenii sînt doar aripile, sufletul e zborul”. Pe dracu!

Ştia desigur dogmele oficiale ale formării personalităţii fiindcă, după primii doi ani de teren, fusese brusc retrogradat ca ghid turistic în Academie. Nu-şi amintea desigur ce făcuse în misiunea aceea, dar, la întoarcere, Decanul era atît de supărat încît îl scuipase. Aşa că plimbase turişti vreme de mai multe luni, întrebîndu-se cu ce a greşit şi participînd la stranii şedinţe de terapie. În perioada aceea învăţase pe de rost pliantele...

Academia luase fiinţă ca urmare a necesităţii maturării mentale rapide a clonelor şi succesul ei fusese facilitat de descoperirea simbionţilor din Eridani. Era simplu să prelevezi ADN de la o personalitate şi apoi, în numai trei ani, să obţii prin clonare un organism adult, perfect identic. Era foarte simplu de asemenea să introduci în creierul clonei toate informaţiile pe care le poseda originalul. Dar cum puteai să modelezi şi caracterul ei aşa încît să o poţi substitui oricînd personalităţii reale? Cum să dai clonei unui şef de stat temperamentul originalului, aşa încît nimeni să nu simtă substituţia în cazul unui deces nedorit? Teza fundamentală a Academiei era că personalitatea e o sumă de experienţe esenţiale: bine, iubire, ură, noroc, moarte... Toate acestea erau amalgamate după reţete ştiute doar de decani şi, de cele mai multe ori, dintr-un lot de zece clone se reuşea formarea uneia identice din punct de vedere afectiv şi cognitiv cu originalul. Restul erau folosite ca butaforie în ambientele didactice.

Rolul lui Carly era să ofere clonelor experienţe fundamentale pe care ele să le absoarbă prin contact telepatic cu simbiontul. Eroismul unui soldat, dragostea curată, sacrificiul unui tată, toate aceste sentimente erau declanşate în mintea lui în timpul misiunilor aşa încît clonele să înţeleagă trăirile afective şi dincolo de cuvintele care le denumeau. Tot în timpul unor asemenea trăiri mediate de simbionţi, clonele intrau în contact cu

multe şi intense experienţe de viaţă: trădare, moarte, dragostea, gelozia.

Pe uşa lui din pavilionul profesorilor scria simplu: **Carly – profesor de eroism**.

Carly era însă sceptic şi credea că profesorilor nu li se spune nici pe departe totul. Cum putea să-l cloneze cineva pe el de pildă? Ce clonă ar fi putut deveni cu adevărat Carly dacă nu ar fi ştiut de Dorothy Dickson şi de Aurillac. Iar despre ei Carly nu spusese nimănui. Slujba era însă slujbă şi trebuia urmată.

Porni cu paşi măsuraţi dar hotărîţi spre castel, stîrnind nori mici de praf care îi mureau pe cizmele înalte. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai potrivit să-şi facă apariţia călare, dar tocmai cînd îşi spunea că probabil nici măcar această misiune nu merita cheltuiala clonării unui cal, începu să-şi amintească discuţia cu Decanul. Amănuntele erau atît de clare şi de multe, cinematografice aproape, încît pentru Carly deveni evident că simbiontul fusese condiţionat să îi rememoreze discuţia la o anumită distanţă faţă de castel.

• • •

— Este hmmm... un experiment, Carly, rostise Decanul sorbind lung din cafeaua terrană căruia numai el îi preţuia gustul. O să fii conştient.

–...?

— Ştiu că nu eşti pregătit şi nici nu poţi fi condiţionat pentru asemenea misiuni, dar Academia este într-o situaţie mai mult decît hmmm... delicată. Trebuia să fi predat încă de anul trecut clona lui Dorothy Dickson. Dar cine să ştie că suferă de sindromul Leyden? Ne-au murit toate clonele înainte de a începe procesul de instruire! Abia am reuşit să salvăm una singură. Una avem, Carly! Atît! Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Carly clătină uşor din cap:

— Că nu putem da greş?

— Nu, Carly! Asta înseamnă că nu putem lăsa nimic la voia întîmplării şi trebuie să facem ceea ce eu am denumit acum cîteva decenii îndoctrinare directă.

Carly privise uimit spre faţa buhăită de alcool a Decanului, încercînd să nu se gîndească la ce s-ar fi putut ascunde în dosul cuvintelor acelea.

— Îndoctrinarea directă implică, dragul meu, nu numai contactul nemijlocit al clonei cu profesorul ci şi introducerea ei în teren, în ambientul didactic.

Carly înghiţi în sec de cîteva ori, încercînd să protesteze. Furia cu care Decanul izbi tăblia biroului său de plastoţel negru nu făcu decît să amplifice gîlgîielile stranii care ieşeau din gîtul profesorului de caractere.

— Sî-Sî-Sînteţi convins desigur că pericolele implicate... eu nu am mai... multe mor... Nu pot! izbucni Carly care ştia că încă un eşec în Academie ar fi însemnat trimiterea sa pe un post anonim de pe orbita Terrei.

Zîmbetul gros al Decanului îl băgă în sperieţi:

— Ba ai să poţi, Carly! Şi încă cum ai să poţi! Ai să ne rezolvi problema cu aceeaşi dezinvoltură cu care ne-ai înşelat în toţi anii ăştia!

Carly încercă să protesteze dar vorbele îi fură retezate de gestul scurt al Decanului, care aruncă pe masă un dosar. Întinse o mînă tremurîndă şi constată că era fişa lui de personal.

— Ne-ai declarat la angajare că nu eşti dependent de nici un model cultural.

Carly dădu din cap aprobator.

— Şi atunci ce dracu' e asta?

Pe un perete începu să se desfăşoare o scenă de luptă. Un bărbat înfăşurat într-o pelerină amplă se lupta pe zidul unei cetăţi medievale şi, din cînd în cînd, repeta „Merdre!". Era evident Aurillac şi secvenţa provenea probabil din unul din visele sale.

— Monitorizarea onirică este strict interzisă!

— Asta poate la mă-ta acasă! urlă Decanul. În Academie eu fac legile. Şi, în plus, nici nu ne-am fi aplecat spre visele tale dacă intensitatea lor n-ar fi bruiat procesul telepatic al clonelor care studiau tocmai în cealaltă aripă a Academiei. Pentru tine, ăsta nu e un model cultural, e o obsesie! Dar lasă, tot răul e spre bine, se linişti brusc Decanul. Dacă tot eşti un asemenea fan al lui Dorothy Dickson o să ai ocazia să participi la formarea clonei ei. Nu-ţi ascund că va fi periculos. La fel ca un duel cu sabia pe zidul înalt al unei cetăţi.

Cu un curaj care îl luă prin surprindere pînă şi pe el însuşi, Carly se ridică din fotoliul larg şi rosti aspru, printre dinţi:

— Îmi doresc atît de mult să fiu Aurillac şi să o întîlnesc pe cea mai mare scriitoare a tuturor timpurilor încît bolboroselile unui spion împuţit nu au cum să mă sperie. O să-ţi fac clona şi apoi, cine ştie, poate că voi rămîne Aurillac şi mă voi răfui cu tine.

Rînjetul cu care primi Decanul această declaraţie îi lăsă însă lui Carly senzaţia că, de fapt, o asemenea determinare era aşteptată de la el. Dar nu era prea supărat. La urma-urmei, Decanul era cel mai mare psiholog al vremurilor sale.

• • •

Dincolo de porţile înalte, turnul din care Carly ştia că trebuie să o salveze pe Dorothy Dickson, părea că nu se mai termină. Asta era o greutate inutilă în calea misiunii lui, probabil o greşeală a celui care proiectase întregul ambient didactic. Dar ce importanţă avea? În «Mîndria Trandafirului», Aurillac escaladase un întreg versant muntos pentru a-şi salva iubita din mîinile bandiţilor care o răpiseră. Iar în acel moment, Carly se simţea cel puţin egalul mentorului său.

Cu gesturi hotărîte bătu în poarta castelului. Încă o dată. Abia la a patra încercare se deschise un

vizor strîmt:

— Cine eşti şi ce vrei? se auzi o voce dogită de băutură.

În acel moment, în capul lui Carly se făcu noapte. Indusă de simbiont, o trăire de beatitudine şi nepăsare era amalgamată cu o dorinţă nestăpînită de a fi Aurillac. Răspunse nu tocmai inspirat:

— Sînt cavalerul Aurillac şi am venit să o eliberez pe Dorothy Dickson. Teme-te, jigodie!

„Ce naiba tot spun?" se întrebă Carly începînd să se simtă stînjenit de autoritatea pe care o exercita simbiontul asupra lui.

Ca şi cum ocupanţii castelului l-ar fi aşteptat, porţile grele se dădură la o parte, invitîndu-l parcă înăuntru. Carly păşi hotărît şi duse mîna la mînerul spadei. În faţa lui se postară trei soldaţi imenşi, înarmaţi cu halebarde. Între ei şi poarta turnului stătea un cavaler înfăşurat într-o mantie neagră, cu faţa acoperită de un obrăzar de zale. Mascatul vorbi cu glas tunător:

— Iar eu sînt contele de Creuilly şi stăpînesc acest castel! Ce vrei de la noi, Aurillac? Doamna e... oaspetele meu şi te asigur că nu doreşte să plece nicăieri. Ţi-o spune un Beauville!

— Aş prefera să o întreb chiar eu...

— Punîndu-mi cuvîntul la îndoială încalci...

— Pe mă-ta. Uite ce e, malacule. Mi-am adus aminte că scrie clar în scenariu că acum trebuie să ne batem, întîi cu ăştia trei şi apoi cu tine. Fătuca aia de o ţii sus în turn nu ne poate auzi ci ne priveşte îngrozită. Serios! Aşa scrie în scenariu: Dorothy priveşte îngrozită de la fereastra temniţei din turn. Hai, lasă vorba şi asmute-ţi căţelandrii!

— Cum vrei, Aurillac, rosti simplu cavalerul făcînd un semn oamenilor săi.

Înainte ca uriaşii să facă primul pas, simbiontul intră automat într-unul din programele sale de luptă. Carly simţi timpul dilatîndu-se şi văzu cum mişcările soldaţilor încetineau pînă la ridicol. Îşi

scoase tacticos sabia din teacă, se strecură pe sub halebarda ridicată a celui din mijloc şi se opri în spatele soldatului, într-o poziţie uşor laterală. Carly îşi lăsă sabia să-l urmeze, deschizînd larg sternul soldatului, care începu să se prăbuşească înainte să-şi dea seama ce se întîmplă cu el. Profitînd că se apropiase de cavaler îşi aruncă fulgerător stiletul înspre Creuilly. Arma se rostogoli în aer, dar îşi ratã ţinta în mod cu totul inexplicabil.

„Dumnezeule, nu poate avea atît noroc! Ce dracu se întîmplă aici?" se întrebă Carly, care se repezi cu furie împotriva primilor atacatori. Seceră fulgerător picioarele soldatului din stînga şi îl lăsă să cadă în tăişul propriei sale lame. Se rostogoli apoi pînă în spatele ultimului şi avu destul timp să-l întoarcă pe bietul soldat spre unul din meterezele castelului. Săgeata arcaşului de acolo, care trăsese la întîmplare, în direcţia lui Carly şi nicidecum ţintindu-l, se înfipse cîntînd la încheietura armurii soldatului, pătrunzînd adînc pînă în bulb şi luîndu-i viaţa. Ţinînd încă leşul în mîna stîngă, Carly îşi aruncă al doilea stilet spre arcaş. În timp ce arma se rostogolea încet prin aer, Carly avu timp să se gîndească la cît de paradoxală era situaţia în care se pomenise. Era şi nu era Aurillac.

Personajul său favorit, mentorul său, nu ar fi folosit niciodată puterile sporite pe care i le conferea simbiontul ci şi-ar fi înfrînt duşmanii prin luptă dreaptă. E adevărat că nu era sigur că simbiontul nu inducea modurile de luptă dintr-un instinct de autoapărare. Cu toate astea, cît avea simbiontul în ceafă, Carly nu avea cum să fie Aurillac.

•••

— Şi, pînă la urmă, ce e atît de senzaţional la Aurillac ăsta? Eu am citit vreo două din aventurile sale şi nu mi s-a...

— Degeaba încercaţi să mă jigniţi, domnule Decan. Sînt sigur că, dacă n-ar fi fost Aurillac, n-aş fi ajuns niciodată la Academie.

Decanul îşi frecă gînditor maxilarul masiv şi aspru de ţepii unei bărbi de două zile.

— Dar ştii de ce eşti la Academie, Carly?

— Fiindcă pot fi bun, pot fi atît de prost încît să cred în cauze pentru care timpul a rămas captiv în el însuşi...

— La fel ca Aurillac, adică? întrebă Decanul cu un zîmbet subţire. În toţi anii ăştia ai crezut că Academia avea nevoie de Aurillac, personajul unei scriitoare de duzină?

Valul de furie pe care îl resimţi Carly se topi într-un gest abia schiţat al decanului.

— Te înşeli amarnic dacă îţi închipui că un personaj literar poate fi esenţial în sensul în care avem noi nevoie să fie trăirile profesorilor noştri, Carly. Eşti mult mai mult decît Aurillac, chiar dacă nu ai învăţat încă să-ţi dai seama de asta! Iar pe de altă parte, eşti mult mai puţin decît el fiindcă îi accepţi modelul. Dacă ar exista în carne şi oase, Aurillac nu ar fi niciodată atît de obsedat de un alt bărbat.

• • •

Carly ştia că nu este Aurillac. Dar dădea acestui fapt o cu totul altă interpretare decît Decanul său, dispreţuindu-se uneori pentru lipsa sa de curaj, singura calitate care făcea diferenţa între ei. Admira pînă la lacrimi puterea lui Aurillac de a se sacrifica pentru cauze nobile şi suferea alături de el cînd eroul pierdea pe cîte cineva sau era trădat, exulta cînd răul era pedepsit şi tremura de excitare în timpul luptelor. Dar nu găsea în el însuşi puterea de a se detaşa atît de mult de propria persoană pe cît o făcea Aurillac atunci cînd îşi urmărea ţelurile.

Privi în jur. Curtea castelului era înţesată de cadavre iar veşmintele sale lungi, din tafta grea, galbenă, aveau pete mari de sînge. Între el şi

poarta grea a turnului stătea doar contele de Creuilly.

— Nu ştiu, zău, Aurillac, ce cucută ai zdrobit între dinţi de faci vrăjile astea. Un lucru mi-e însă limpede. Eşti un fătălău laş, un cîine nenorocit care se ascunde în spatele puterilor sale. Dacă ai fi om...

— Străin mă simt Creuilly de ticăloase vicleşuguri! Nu-i vina mea că iubirea îmi dă aripi.

În culmea uimirii, Carly încercă să revină la un mod mai puţin protocolar de adresare, dar se gîndi că furnicătura aceea discretă pe care o simţise în ceafă era semnalul că la mintea lui se cuplaseră clonele care trebuiau să vadă exact spectacolul pe care era programat simbiontul să-l ofere.

— Leapădă-te atunci de puteri şi luptă ca un bărbat! tună contele.

Ca şi cum această replică ar fi declanşat o prăbuşire interioară, Carly simţi cum simbiontul se retrage total din mintea lui. Prima senzaţie fu una de oboseală cruntă, care se topi însă repede în arşiţă cumplită. Vederea îi reveni aproape instantaneu la cote normale şi gesturile îşi recăpătară viteza omenească. Cînd îşi dădu seama ce se întîmplă, Carly fu cît pe ce să urle de groază. Ştia destul de puţine despre simbionţi, dar ar fi putut jura că al său adormise.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceea ce i se întîmpla lui Carly, Creuilly se lansă într-o şarjă disperată. Din fericire pentru profesorul de caractere, cavalerul se împiedică de o piatră şi trecu în mare viteză pe lîngă el. Calea spre turn era liberă şi Carly se grăbi să facă paşii care îl separau de ţelul misiunii sale. Apoi îşi aminti însă că dorea să fie Aurillac şi se întoarse să îşi înfrunte inamicul.

Cînd încrucişară prima dată săbiile, Carly îşi regreta deja eroismul şi încerca cu disperare să se convingă că se află în mijlocul unui scenariu şi că clona cu care se lupta nu va putea nicicum învinge.

Şi atunci ce să fie totuşi cu usturimea aceea atroce pe care o simţea în coapsă, acolo unde, la capătul unei iscusite manevre de scrimă, Creuilly îi sfîrtecase pantalonul? Îşi pipăi simbiontul cu un gest reflex. Era la locul lui. Pară cu greutate o nouă şarjă a lui Creuilly şi numai cu preţul situării într-o postură total dezavantajoasă.

— Cum e să simţi mirosul morţii?

— Din ţeasta ta voi face un pocal! Dar ce spun eu? Din capu-ţi de păcate greu, hazna voi face pentru cal!

Carly ştia că simbiontul nu-i dictase aceste vorbe şi, îmbătat de contactul cu Aurillac, pe care îl simţea clocotind în fiecare fibră a corpului său, porni într-un atac disperat. Creuilly pară însă cu mare uşurinţă stîngacele sale manevre şi îl dezarmă printr-o rotire maiestuoasă a lamei.

Privită în lungul ei, dinspre vîrf, sabia lui Creuilly părea mai fioroasă decît în luptă. Carly aşteptă ca simbiontul să se trezească brusc sau ca adversarul său să cadă răpus de săgeata vreunui arcaş venit să-l ajute. Dar toate aceste lucruri întîrziau să se întîmple. Creuilly începea să-şi tragă braţul pentru a-i aplica lovitura de graţie. Cu o mişcare pe care o credea uitată, deprinsă pe vremurile cînd era contrabandist, Carly se rostogoli lateral şi ţinti pieptul contelui cu blasterul său cu neutroni, pe care îl trăsese fulgerător de la centură. În pieptul lui Creuilly se căscă o gaură imensă care fumega scîrbos.

Pradă unei furii îngrozitoare, Carly începu să strige privind cerul:

— Să mă pupaţi acolo unde am ţinut blasterul! Ce dracu faceţi? De unde să ştiu eu să mă lupt cu o clonă proiectată să fie conte de secol XVI? Crucea mă-ti de Decan, cu tot neamul tău cu tot. Şi tot acolo să mă pupe şi clona aia, de o fi vreuna, care mă urmăreşte acuş'! Sper că bătaia asta te-a convins ce este viaţa!

Ca şi cum însă nimic nu s-ar fi întîmplat, simbiontul reveni la viaţă şi îi amplifică din nou percepţiile lui Carly. Cînd ajunse în faţa uşii grele a turnului, Carly se lăsase deja amăgit că, deşi trişase cu blasterul, aproape fusese Aurillac. Ştia însă că era în plină acţiune efectul clasic de calmare pe care îl exercitau simbionţii asupra oamenilor şi care îi făcea atît de folositori în localurile unde soţii infideli aveau nevoie să fie convinşi că nu fac nimic rău.

• • •

Ce altceva este un om decît suma individualizată a experienţelor sale din copilărie şi pînă la maturitate. Ce altceva sîntem cu toţii decît un perpetuu război între pofte şi virtute, între lene şi datorie, între moralitate şi indecenţă, între ceea ce ni s-a întîmplat şi ceea ce ne dorim să ne ni se fi petrecut? Nu ne imaginăm desigur că putem opera aritmetic cu asemenea chestiuni fiindcă nimeni nu-mi va putea spune mie de pildă, cît de mult a contat în ceea ce sînt astăzi faptul că, la doisprezece ani, mi-am surprins mama făcînd sex oral cu funcţionarul de la impozite. Dar ceea ce ne propunem noi nu este nicicum să obţinem o copie a originalului fiindcă, de fapt, nu ăsta e scopul Academiei.

Încercarea de a clona un individ la nesfîrşit nu trebuie înţeleasă ca un efort de a îngheţa timpul în jurul unui creier, a unei Personalităţi, ci doar ca o încercare de a-l face să treacă mai încet. În al două sutelea an de mandat, e normal ca un preşedinte să fie mai înţelept, să nu repete greşelile trecutului sau chiar să-şi schimbe fundamental părerea în privinţa drepturilor androizilor de pildă. Personalităţile noastre nu sînt monumente funerare în viaţa clienţilor noştri ci doar repere morale ce trăiesc mai încet. Sau poate mai mult...

Recunosc, domnilor şi doamnelor senatori, că încerc să vă distrag atenţia de la o mare problemă. Există un domeniu în care clonele noastre ar trebui să fie copia perfectă a originalului. Dar nu o să vă divulg acest domeniu ci o să vă las plăcerea de a-l căuta singuri. Iar de-l veţi găsi, nu vă bucuraţi! Academia are un răspuns deştept gata pregătit.

Nessar Akroym, Decan al Academiei de Personalitate
discurs în faţa comisiei senatoriale de evaluare academică

Turnul era o alcătuire ciudată de panouri care păreau prefabricate. Structura era în totală neconcordanţă cu timpul căruia ar fi trebuit să îi aparţină dar Carly nu se mira deloc. Ambienturile didactice erau construite la limita minimă a credibilităţii, cu scopul evident de a mai economisi ceva bani.

Privi cu atenţie scările. Ceva îi spunea să aibă grijă la treptele care urcau în spirală spre vîrf, acolo unde se desluşea o uşă ferecată cu lacăte mari de fier. Înainte de a păşi, sondă cu atenţie simbiontul, încercînd să vadă ce îl aşteaptă. Scenele viitoare ale misiunii i se refuzară. În locul lor, în mintea lui apăru o babă care clătina dintr-un deget noduros. Amuzat, Carly porni în goană.

Nici nu urcase zece trepte că scara se dezintegră sub el. Se aştepta însă la o asemenea surpriză din partea scenariştilor Academiei. Era cel mai previzibil truc cu putinţă. Aurillac cădea aproape de pe fiecare scară. Cum Academia nu putea însă simula lemnul putred, înlocuise două trepte cu imaginea lor holografică. Încordîndu-şi mîinile, Carly se apucă de balustradă, se roti elegant şi ateriză undeva sus. În spatele lui, treptele reveniră la normal.

— Ce dracu' se poate învăţa din chestia asta nu ştiu. E ca într-un film prost. Mă aşteptam ca scara...

Vorbele lui Carly îngheţară însă imediat. De la cîţiva metri mai sus îl privea o arătare care îl umplu de entuziasm:

— Ohohoho! Meserie! Cine te-a proiectat, urîtule? Merită toate felicitările mele. Arăţi exact ca dracu'! Aşa mi-l imaginez eu pe Belzebut! Ce coarne ai... Doamne, ce copite despicate... Şi coada, Maică Născătoate de Dumnezeu, coada asta ar face furori la balul anual, trebuie să-mi spui cine te-a creat!

În ciuda, limbuţiei pe care o afişa, Carly era încordat la maximum. Evită cu mare uşurinţă jetul de aburi cu miros de pucioasă pe care îl propulsa din gît arătarea şi îşi canaliză spre creierul hidoşeniei un sentiment adînc de ură. Dracul dădu cîteva trepte înapoi, iar Carly se grăbi să ocupe locul cîştigat.

— Nu zău, n-ai vrea să ne întrecem în altceva? Poate în înjurături sau ştiu eu, mai bine la şah...

Fulgerător, Carly aruncă o lamă oţelită spre drac dar aceasta se opri în aer, în faţa arătării fără să o atingă. Imediat fu rîndul lui Carly să se ferească de propriul său pumnal care, dirijat doar de voinţa diavolului, fu cît pe-aci să-i străpungă arcada dreaptă. Bărbatul se împiedică şi cel de-al doilea pumnal, pregătit pentru aruncare, sări spre tavan. Prea ocupat cu contraatacul, dracul nu observă că ezitarea lui Carly fusese doar o suprafentă, fiindcă lama oţelită ricoşă din tavan şi îi reteză coada.

Mintea lui Carly fu brusc invadată de o suferinţă atroce şi realiză că diavolul împărţea telepatic cu el durerea. Deşi avea ochii împăienjeniţi, Carly găsi puterea să glumească;

— Ţi-am zis că aş face moarte de om pentru coada aia... De om, de drac, îmi e totuna! Hai, nu crezi că ne-am maimuţărit destul? Cine avea să ne vadă ne-a văzut! Cum se sfîrşeşte chestia asta? Îţi smulg capul din gît sau te sfîrtec cu sabia lui Aurillac? Oricum, episodul ăsta e de o copilărie dezarmantă!

Cu ochii roşii de furie, dracul se aruncă în atac. O gheară pătrunse pînă sub pieptarul lui Carly însă zăbovi destul de mult acolo pentru ca ultimul pumnal al bărbatului, ascuţit ca un brici, să secţioneze ligamentul de la umărul arătării.

Ignorînd durerea incredibilă, Carly profită de momentul de derută al bestiei şi se lăsă să cadă în spatele ei. Ambii genunchi ai diavolului fură despicaţi de sabia lui Carly şi arătarea se rostogoli pînă la baza scărilor.

Cînd se putu concentra cît de cît din cauza durerilor pe care diavolul i le proiecta în creier, Carly îşi îndreptă blasterul asupra capului bestiei. Şi tocmai cînd se gîndi că nu avea cum să rateze, îşi aduse aminte că era Aurillac. Dintr-o săritură ajunse în faţa Diavolului şi îi pipăi ceafa. Aşa după cum se aştepta, acolo era fixat un simbiont. Îl smulse fără prea multe menajamente şi îl zdrobi sub picior. Masa de ţesut nervos muri destul de repede şi Carly reuşi să controleze indescriptibila senzaţie de greaţă pe care i-o indusese simbiontul muribund. Dezarticulat, diavolul îl privi cu ură.

— Care e, dom'le, şpilul, că nu m-am prins. Ce eşti tu de fapt în povestea asta?

Cu voce guturală, Diavolul răspunse:

— O clonă care n-a corespuns.

Carly căscă ochii mari.

— Vrei să mă prosteşti! Stai aşa! Clonele sînt copii ale unor indivizi originali. Vrei să spui că eşti un produs de inginerie genetică...

— Crezi ce vrei, articulă cu greutate diavolul. Din botul prelung începu să i se scurgă un lichid cafeniu.

— Nu ştiu cine şi de ce m-a făcut, dar ştiu că cineva a avut nevoie de o copie. Sînt profesor, ca şi tine. Am fost trimis conştient în misiunea asta pentru care am fost adus tocmai de pe Eridani...

— De acolo ai simbiontul?

— Da. Mi l-au fixat în copilărie... E permanent.

Zîmbind unei idei Carly întrebă:

— Poate că eşti un fel special de profesor de caractere. Te-au inventat probabil pentru a personifica răul absolut. Şi eşti si extrem de valoros pentru ei dacă te-au clonat. Hai că-mi eşti simpatic! Poate ne mai vedem în Academie.

— Poate că m-au făcut pentru a aduna toate complexele omeneşti într-un singur trup... Cine ştie! Acum însă trebuie să mă ucizi!

— Da, desigur, şi să-mi petrec restul zilelor pe Io, în minele de magneziu. Nu mersi, cît sînt conştient nu ucid decît clone chioare! Te-am scos din luptă, te-am învins, clonele au avut ocazia să vadă cum Carly sau poate Aurillac te-a...

— Ucide-mă! Altfel o să regreţi! Nu-ţi dai seama că tocmai prin mărinimia asta pe care o crezi măreaţă acţionezi exact aşa cum doresc ei? Crezi că nu şi-au dat seama că eşti Aurillac, omul paradoxal, ucigaş de soldaţi dar incapabil de a accepta că răul în stare pură nu poate fi corectat, adus pe calea cea bună? Asta vor de la tine!

— E şi normal! Sînt profesor de caractere, specializat în eroism. Trebuie să fac exact ceea ce se aşteaptă ei de la mine pentru ca misiunea asta să reuşească.

— Şi oare nu te-ai lămurit că scopul misiunii ăsteia este să te omoare?

Cu un gest fulgerător, Carly înfipse lama sabiei sub clavicula stîngă a diavolului. Vîrful ascuţit străbătu cu uşurinţă carnea şi pătrunse în zidul turnului, ţintuindu-l pe drac.

— Nu pot avea încredere în tine. Carly e un profesor mult prea conştiincios ca să te omoare iar Aurillac nu loveşte în cei care sînt deja la pămînt. Pur şi simplu e prea măreţ pentru asta, spuse Carly în timp ce începea să urce scările.

— Omoară-mă! Nu le da satisfacţia asta! O să regreţi! Citeşte scenariul!

— Am încercat! Nu pot! Aşa că va trebui să acţionez aşa cum îmi dictează datoria.

— Gîndeşte-te! M-ai învins foarte uşor, ai fost imun la armele mele telepatice, creierul tău l-a biruit lesne pe al meu deşi mie simbiontul mi-a fost implantat încă din copilărie...

— Da, şi ce-i cu asta?

— Care poate fi atunci esenţa răului pe care-l personific? E faptul că eu ştiu întreg scenariul şi ştiu cum se vor termina toate astea. Nu înţeleg de ce, dar de asta le este frică. Nu-i lăsa!

— Ba am să-i las. Sînt tare curios ce-o să se mai întîmple pînă la final. Ştii, e prima misiune în care sînt conştient.

Diavolul întoarse capul într-un strigăt mut.

Ajuns sus, Carly pulverizã cu blasterul uşa grea a camerei în care era ţinută ostatică clona lui Dorothy Dickson. Cînd dădu cu ochii de ea, profesorului de caractere i se opri respiraţia. Era o blondă străvezie, cu cearcăne adînci şi pometi înalţi. Oasele delicate ale umerilor se cuibăreau sub un păr lung şi blond care agoniza pe doi sîni mici dar rotunzi şi care dădeau senzaţia unei fermităţi înnebunitoare. Era îmbrăcată într-o rochie cu crinolină, cu decolteu adînc şi cusută cu fir de aur.

— Dorothy, în sfîrşit ne vedem...

— Ce spui Aurillac, dragul meu Aurillac, fără sens îţi este graiul. Sînt Marie, a ta mireasă...

Carly îşi sondă simbiontul dar nu obţinu nici o indicaţie cu privire la scenariu. Cu simţurile exagerate însă de această introspecţie, bărbatul observă un miros ciudat. Realiză imediat că venea dinafara camerei şi se repezi în prag. Avu timp să vadă că trupul Diavolului devenise incandescent şi se mărise pînă la diformitate. Întreaga sa fiinţă se transformase într-un bulgăre de pucioasă incandescentă. Ochii păreau însă să-şi fi păstrat privirea acuzatoare.

— Aurillac, mila ta a fost dintotdeauna fără sens! Nu aşa merge lumea! urlă diavolul, exact în momentul în care trupul său explodă. Carly privi

doar o clipă şuvoiul de flăcări cum vine spre el. Apoi intră în cel mai rapid dintre programele sale de luptă şi o apucă pe Dorothy de talie. Cu o mînă ridică patul greu, din lemn de stejar şi îl sprijini de perete. Apoi se porni infernul. Turnul se zgudui din temelii şi panourile de prefabricate începură să cadă ca nişte cărţi de joc. Dorothy îşi înfipse dinţii adînc în urechea lui.

• • •

Ferma de simbionţi a Academiei este tărîmul celor mai inovatoare tehnici de xenogenetică din universul cunoscut. Nu se ştie încă exact cine anume a descoperit faptul că cristalul din spatele joncţiunii neurale nu este nicicum un transformator al energiei psi în energie cinetică ci organul în care simbionţii îşi depozitează amintirile şi trăirile. Se pare că Academia a reuşit încă în urmă cu treizeci de ani standard un transplant de cristale între simbionţi şi a devenit capabilă să producă propriile cristale de destul de mult timp încît să manipuleze cu mult mai multă acurateţe comportarea profesorilor săi plecaţi în misiune. Rezultatele economice ale Academiei indică destul de clar şi momentul în care a apărut această ameliorare a conduitei profesorilor. Acum cincisprezece ani, Academia admitea o rată de nereuşită de 54 la sută. Peste numai doi ani, registrele indică faptul că doar nouă la sută dintre clonele furnizate Academiei nu au putut fi formate. Credem că Academia este astăzi într-un proces agresiv întins pe mai multe generaţii, de înmulţire a unor simbionţi care poartă nu numai memorii ale unor strămoşi ci şi amintiri simulate ale unor alţi indivizi.

Ca o curiozitate însă ţinem să menţionăm că în aceste condiţii de eficienţă maximă, încăpăţînarea cu care Academia insistă ca profesorii să nu-şi amintească de misiunile lor este cel puţin ciudată...

• • •

— O să murim?! întrebă Dorothy cu glas pierit.

Profesorul de caractere preferă să tacă pentru o perioadă. Turnul se dărîmase şi îi prinsese sub ruinele lui, delimitînd însă un spaţiu destul de mare, în care bărbatul aproape că putea sta în picioare. Era însă evident că totul se petrecuse controlat şi că izolarea în care ajunsese împreună cu clona era o parte a planului subtil care ar fi trebuit să facă din copila firavă care se ghemuise într-un colţ o romancieră plină de succes, care să-l trimită pe Aurillac, idolul lui, spre nenumărate alte aventuri.

Ca şi cum ar fi sperat că poate ieşi, Carly se prefăcu o clipă că împinge o grindă şi sondă cu sabia o crăpătură din perete. Degeaba.

— Cred că sîntem blocaţi aici... Cel puţin pînă o să vină cineva să ne scoată.

Dorothy îl privi deznădăjduit.

— Dar cine? Văzut-am cum i-ai omorît pe toţi. Privind la vitejia ta, simţit-am cald, că te iubesc, dar vai, înfricoşată a ta spadă, speranţă nu mă lasă să nutresc.

Ascultînd pe jumătate amuzat felul în care vorbea Dorothy, Marie sau cum o mai fi chemînd-o, simţea o nelinişte ciudată. Undeva la marginea conştiinţei se zbătea un monstru roşu, încă diform şi îndepărtat, dar de care Carly ştia că trebuie să se ferească. De ce nu ştia scenariul? Dacă era acolo, în simbiont, de ce i se refuza viitorul?

Se apropie de femeie şi o privi cu atenţie. Era frumoasă în genul acela căruia te-ai fi aşteptat să-i aparţină o fată închisă într-un turn medieval. Cu pielea străvezie şi ochii ireal de mari, cu glasul subţire şi stins, Dorothy-Marie părea desprinsă

dintr-una din miile de kineto-holograme ale romanelor lui Dorothy Dickson.

Carly se aşeză lîngă ea şi îi cuprinse umerii. Fără să protesteze, fata se cuibări strîngîndu-se în el destul de tare pentru ca să-i simtă tremurul. Deşi ar fi trebuit să fie optimist, Carly nu se putea gîndi în nici un chip la un sfîrşit fericit al aventurii lor. Îi ucisese într-adevăr pe toţi ocupanţii castelului şi, deşi încerca plin de disperare să sondeze conştiinţa simbiontului, nu putea obţine nici un indiciu cu privire la restul misiunii. De altfel, simbiontul începuse să se retragă în sine însuşi, de parcă nici n-ar mai fi existat. Simţea doar, din cînd în cînd, furnicătura uşoară din ceafă atunci cînd intra în legătură telepatică directă cu clonele de la cursuri, dar nici una din acţiunile sale nu părea a fi dictată de fiinţa din ceafa lui.

— Ce-ţi aminteşti din copilărie? De unde vii, tînără Marie!

— Aurillac, ce întrebare grea îmi pui! Fum deşirat mi-e viaţa cea trecută, de unde vin nu pot să-ţi spui, ce fac aici e tot aşa: nălucă.

Felul ciudat de a vorbi al fetei îi demonstra lui Carly că nu fusese nicicum înşelat de Decan. Era într-adevăr împreună cu clona lui Dorothy Dickson, poate singura de care mai dispunea Academia şi simţi cum îl copleşeşte reponsabilitatea. Atinse cu grijă simbiontul şi îl simţi cum tresare...

— Ştiu doar că-n inimă îmi cînt-o strună, şi cu ardoare muzica îi plac, suflarea mea e zbatere nebună, iubire pentru tine, Aurillac.

Incapabil să-şi alunge neliniştea, Carly se ridică de lîngă fată şi se prefăcu că încearcă să găsească o cale de scăpare:

— Spune-mi de ce vorbeşti aşa? Cine te-a învăţat să mi te adresezi în versuri?

— Aşa mi-e graiul, răsucit în cercuri...

— Poţi însă să-mi vorbeşti normal, fără să faci rime?

— Nu-ţi place vorba mea?

— Ba da, nu-i asta... Atîta doar că aş vrea să ştiu de ce vorbeşti nefiresc... Cine te-a învăţat.

Două lacrimi se adunară la colţul ochilor fetei. Ca şi cum picăturile acelea de apă ar fi trezit la viaţă simbiontul, Carly se simţi cuprins de o excitare ucigaşă. Era o senzaţie pe care nu o mai încercase niciodată. În rărunchi, presiunea era aproape incredibilă. Simţea cum penisul îi zvîcnea scurt, dureros. Se apropie încet de fată şi o mîngîie pe păr, coborînd cu mîna apoi pe umerii firavi.

„Ce fac Dumnezeule, ce fac?" îşi urlă Carly în minte, dar cuvintele se întoarseră spre el însuşi, scuipate parcă dispreţuitor de simbiont. Oriunde s-ar fi uitat în sine însuşi nu găsea decît pofta animalică de a o poseda imediat pe Dorothy-Marie. Ca şi cum ar fi înţeles ce se întîmplă, fata respira şi ea cu mare greutate şi se trase, instinctiv spre patul care revela acum raţiunea pentru care fusese cruţat de prăbuşirea turnului.

„E o clonă extrem de preţioasă şi sigur nu a mai avut asemenea experienţe. O să o stric... Fir-ar să fie! Simbiont idiot!"

Tocmai cînd încerca să se întoarcă cu faţa spre zid, Dorothy îl atinse pe ureche acolo unde îl rănise cînd se prăbuşise turnul. Şi dorinţa se înstăpîni ca o ceaţă roşie.

• • •

Multă lume crede că ştie ce e un simbiont. Tuturor acestora le dau un singur exemplu: îmbracă un ţărănoi în frac! Nu va prosti decît pe-ai lui în timp ce oamenii de lume vor simţi făcătura. Aţi imagina că un simbiont nu e altceva decît o extensie perfect docilă a corpului, care îţi conferă puteri supraomeneşti fără a-ţi cere nimic în schimb, e chiar mai penibil decît a crede că un ţărănoi în frac poate trece drept invitat la petrecerea de Crăciun a Senatului Galactic.

Nessar Akroym, Decan al Academiei de Personalitate
discurs în faţa comisiei senatoriale de evaluare academică

• • •

— Ce mîndră sînt, iubite, că-n carnea mea...

Lui Carly îi era rău şi de aceea nu putea asculta versurile fetei. Nu simţise nicidecum plăcerea pe care o strigase aproape inuman Dorothy. Mai degrabă orgasmul fusese o descătuşare, eliberarea unei tensiuni supraomeneşti în timp ce actul în sine îl scîrbise prin murdăria lui. Fusese virgină şi cursese inexplicabil de mult sînge. Era oarecum normal să fi fost fecioară de vreme ce avea abia trei ani. Numai că profesorul de caractere nu se aşteptase defel să curgă atîta sînge. Fata se arcuise sub el, răspunzînd violenţei lui cu o turbare de neînţeles şi care contrasta puternic cu delicata ei modalitate de a se purta. E drept că în toate romanele, Aurillac făcea doamnelor o mulţime de chestii de care el nu prea se simţea în stare... Probabil că toate aceste descrieri erau mai mult decît simple exerciţii de stil pentru Dorothy. Îi era ruşine de ruşinea ei şi se gîndi pentru prima dată cît de mult trebuie să dea un autor, expunîndu-şi sufletul pe tavă acelora care îi pot descifra fanteziile, temerile sau iubirea... Să fi fost împreunarea aceea actul de naştere al unei noi Dorothy Dickson? Carly se îndoia. Fiindcă fata care se zbătuse atît de mult şi atît de nenatural la celălalt capăt al penisului său nu era nicicum o romancieră ci mai degrabă o corcitură ciudată între un personaj ficţional şi modelul real care l-a inspirat decît un plăsmuitor de lumi. Nu putea fi nicicum creatoarea universului lui Aurillac. Pentru Carly era clar că misiunea lui eşuase şi clona romancierei era cu desăvîrşire pierdută.

— Dorothy...

— Marie, dragule, mă cheamă Marie...

— Bine, Marie. Am să-ţi spun o poveste.

— Spune-mi, iubite Aurillac! Povestea vieţii tale!

Carly trase aer în piept şi începu cu glas monoton.

— Nu asta voiam să-ţi istorisesc fiindcă nu e mare lucru de spus. Cred însă că ţi-ar plăcea mai mult să ştii cine eşti şi ce căutăm amîndoi în ruinele turnului. Draga mea Marie, eu nu sînt Aurillac, deşi Dumnezeu mi-e martor că asta îmi doresc să fiu. Sînt un om oarecare, un profesor, care e acum în miezul celei mai importante misiuni pe care o va avea vreodată: să o recreeze pe aceea pe care o iubeşte mai mult decît orice, pe Dorothy Dickson, scriitoarea care i-a dat viaţă lui Aurillac. În tine trebuie să o trezesc pe Dorothy...

— Nu te-nţeleg, iubite! Vorbeşti de lucruri neştiute. Ce personaje, ce scriitori? Încurci a timpului volute! Eu sînt Marie şi viaţa mea e-n turn. N-am fost niciunde, nu voi fi! Un singur lucru pot şi ştiu să spun. Exist numai cu tine şi-n veac te voi iubi.

Carly clătină din cap mascîndu-şi nemulţumirea în vorbe blînzi.

— Trebuie să mă crezi. Eşti doar copia imatură a unei persoane importante. Afară, cînd vom ieşi din spaţiul simulării ăsteia, te aşteaptă gloria. Trei miliarde de oameni privesc cu înfrigurare, săptămînă de săptămînă, aventurile lui Aurillac.

Pe măsură ce vorbea, Carly simţi cum se acumulează în el energii neştiute.

— Eşti regina lor şi nu poţi să-i dezamăgeşti. Trebuie să devii Dorothy Dickson şi, pe legea mea, că nici eu şi nici Aurillac n-o să stăm cu mîinile în sîn. Trebuie să ieşim de aici!

Carly dădu să se ridice, dar cînd puse palma pe pat ca să se sprijine, simţi o căldură lipicioasă. Ridică mîna şi o privi uimit. Era năclăită de sîngele fetei care îl privea liniştită. „Suferă de

sindromul Leyden” îşi aduse aminte Carly vorbele Decanului.

— Dumnezeule, sîngerezi de moarte! Ce-am făcut?

— Ţi-am spus, iubite, eu ţi-am spus, că-s numai clipă şi-amintire. Nu ştiu de unde m-au adus. Viitorul? E o cruntă amăgire! Nu-ţi pare rău de viaţa mea. Trăit-am într-o clip-veac. Să-ţi aminteşti de mine doar aş vrea, de soaţa ta, Aurillac!

Carly o luă în braţe şi sondă sălbatic simbiontul. Pradă imensului asalt mental, masa de ţesut cerebral tresări şi se trezi din letargie. Carly lovi scurt cu un picior locul în care păreau să se îmbine trei planuri ale ruinei. Auzi osul cum pocneşte şi se prăbuşi ţinînd-o strîns în braţe pe fată. Era uşoară ca şi cum s-ar fi topit.

Dorothy rosti cu voce moale:

— De moartea mea, iubite...

— Încetează. Vorbeşte omeneşte! Trebuie să ieşim de aici şi să-ţi împlineşti existenţa! Pentru numele lui Dumnezeu! Eşti Dorothy Dickson şi nu o subretă care versifică!

Pradă unei furii fără margini, Carly se repezi spre zid, încercînd să-l dărîme, ajutat de puterile pe care i le conferea simbiontul. Grinda din lemn de stejar pîrîi sinistru şi se lăsă un întuneric adînc.

• • •

Multă lume ne-a întrebat de unde ne luăm profesorii. Deşi nu ne place să recunoaştem asta, trebuie să fim cinstiţi şi să admitem că recrutarea cadrelor noastre se face oarecum aleatoriu. O inspiraţie de moment, o indicaţie genetică sau pur şi simplu o toană pot transforma un vagabond în profesor la Academia noastră. Nici măcar nu ştim ce căutăm, şi cum am putea şti de vreme ce, sub simbiont, trăirile se simplifică atît de mult şi oamenii devin scheme strălucitoare care seamănă doar vag cu spectacolul ambiguu al umanităţii.

Există desigur şi cîţiva profesori care sînt şi în viaţa reală asemenea minunate caractere şi care ar putea evolua în misiuni şi fără simbionţi. Carly a fost fără îndoială un asemenea pivot...

Nessar Akroym
Stenograma audierii la Comisia de anchetă

• • •

Cînd se trezi, Carly era întins pe pietrele din curtea castelului. Îl durea tot corpul şi nu îi era defel limpede cum reuşise să se salveze de sub dărîmături...

— Te întrebi desigur cum se face că ai scăpat cu viaţă? auzi Carly vocea Decanului.

Întoarse capul şi văzu silueta masivă a şefului său profilîndu-se neclar în umbra zidului împrejumitor al castelului.

— E minunat cum, pînă la urmă chiar şi unui profesor de eroism, îi poate veni vremea să se gîndească la propria supravieţuire, Carly. Te-ai zvîrcolit...

— Ea, ea a murit? întrebă Carly cu glas sfîrşit, chinuindu-se să se ridice în picioare.

Decanul schiţă un gest vag.

— Cui pasă?

Cu picioarele tremurînde şi simţindu-şi simbiontul dîndu-i senzaţii contrare, Carly reuşi să se ridice.

— Dar mi-aţi spus că e ultima clonă a lui Dorothy Dickson, că e extrem de important să o formăm, că...

Decanul se apropie de profesorul său şi îl luă de după umeri.

— Vezi tu, Carly băiete, tocmai pentru a nu fi siliţi să minţim aşa cum am făcut-o cu tine nu vă lăsăm conştienţi în asemenea misiuni. Ai ştiut exact ceea ce trebuia să ştii. Marie era clona lui Dorothy Dickson, dar ea nu era defel importantă

pentru noi. De aceea a murit în derularea scenariului.

Carly se aşeză pe un bolovan mare prinzîndu-şi capul în mîini.

— Nu se poate să fi fost clona lui Dorothy. Nu se poate să o fi omorît pe...

— Ba evident că se poate! Ştii în străfundul sufletului tău că era. Te iubea la nebunie numai pentru că erai Aurillac, era bolnavă... Oare nu de asta a şi murit?

Carly răcni animalic dar Decanul continuă imperturbabil.

— Ai să-mi spui că îţi vorbea în versuri. E normal, din moment ce ai cunoscut-o abia la vîrsta afectivă de doisprezece ani. Dacă ai fi fost un adevărat fan al scriitoarei ai fi ştiut că a debutat la cincisprezece ani cu o carte de poezie.

Profesorul de caractere activă unul din modurile de luptă şi dădu să se repeadă spre Decan. Nici nu apucase însă să scoată sabia din teacă şi Decanul dispăru, viteza mişcărilor sale scăpînd pînă şi percepţiilor amplificate ale simbiontului său.

— Carly, Carly, nu cumva vroiai să faci apel la violenţă împotriva mea? Gestul tău nici măcar nu mă enervează. Mă amuză doar...

— De ce ai organizat toată mascarada asta cu draci, cu fecioare neprihănite, farsa asta sinistră ca un film prost?

— Uite, Carly, asta este o întrebare bună! Însă trebuie să divagăm puţin.

Păstrînd o distanţă sigură de profesorul de caractere, Decanul începu să vorbească domol, cu elocinţă de profesor:

— Ce este oare astăzi Dorothy Dickson? Este ea un om oarecare? Evident că nu, din moment ce o cunosc după nume peste zece miliarde de oameni. Este ea oare replica feminină a lui Aurillac? Iarăşi nu, pentru dosarele noastre despre ea indică faptul că e mult mai probabil ca ea să-şi fi generat un iubit decît o copie masculinizată. Este ea oare

prizoniera propriei imagini publice de scriitor de succes, condamnată la a scrie la nesfîrşit despre Aurillac? Evident că nu, pentru că studiile noastre ne-au indicat faptul că ar putea renunţa oricînd la scris pentru grădinărie de pildă. Şi atunci cine este Dorothy Dickson?

Tăcerea îndelungă îl făcu pe Carly să creadă că trebuie să dea un răspuns.

— E cîte ceva din toate astea. E un amestec ce nu poate fi separat în părţi componente...

— Aşa este, Carly. Dar de ce?

Bărbatul stătu puţin pe gînduri şi apoi răspunse:

— Pentru că, pentru că... e scriitoare!

Decanul aplaudă, într-un gest care ar fi putut avea multe semnificaţii:

— Eşti tare deştept, Carly! Ceea ce nu se poate spune în general despre profesorii de eroism. Ai dreptate. Academia a avut dintotdeauna probleme în a replica artişti. Am recunoscut asta şi în faţa unei comisii senatoriale. Creatorii sînt de departe cei mai complicaţi oameni şi ei trebuie copiaţi întocmai. De obicei avem de duplicat taţi exemplari, eroi ca tine, cu creierul ca o cometă furioasă, şefi de stat vicleni... oameni liniari, simpli. Dar un artist? De unde să iei imaginaţia şi talentul? De unde să iei stropul acela neomenesc care îl face diferit de ceilalţi şi pentru care este atît de apreciat?

Cu puterea unei iluminări, în mintea lui Carly izbucni sensul întregii şarade la care fusese supus:

— Vrei să mă pui pe mine! Vrei să scriu eu! Mi-ai trezit sentimentul ăsta de vinovăţie pentru că am omorît-o pe Dorothy şi crezi că Aurillac, care trăieşte în mine, se va apuca să-şi scrie propriile aventuri. Eşti odios... eu n-aş putea...

Decanul rîse scurt:

— M-am gîndit pentru o clipă la o asemenea posibilitate, dar am abandonat-o. Nu cred că vei putea scrie vreodată o poveste, Carly. Dacă m-aş fi

oprit la soluţia asta, probabil că nu ţi-aş fi spus tot ceea ce îţi spun acum.

— Atunci?

— Simbiontul, Carly. Simbiontul din ceafa ta e unul cu totul nou, un produs de ultimă oră, singurul de felul lui. Este primul care traduce integral experienţele tale în cristalul său central. Întregul scenariu pe care l-ai trăit era menit să-l facă pe *el* să înţeleagă ce este o proză a lui Dorothy Dickson. Evident că pentru un om personajele şi situaţiile erau grosiere, schematice. Nu şi pentru un simbiont, te asigur.

Carly clătină din cap neîncrezător

— Simbionţii nu vor scrie niciodată poveşti...

— Hehehe, evident că nu. Dar dacă vor fi aşezaţi pe ceafa unui om cu oarece talent literar... Şi asta nu e tot. Gîndeşte-te că putem acum crea mii de asemenea simbionţi, mii de Dorothy Dickson! Poate că îţi vom dărui şi ţie unul.

Vederea lui Carly se întunecă. Ideea că Dorothy Dickson ar putea fi redusă la o masă de ţesut nervos, la un parazit din Eridani îi strepezea măruntaiele. Îşi aruncă gîndurile spre simbiont, ordonîndu-i să spună cum poate fi omorît. Răspunsul veni imediat, din partea unei conştiinţe pe care Carly o simţea minusculă, undeva în marginea fiinţei sale.

Profesorul de caractere se ridică cu greutate şi îl privi în ochi pe Decan. Nu desluşi nimic şi îşi întoarse privirea spre cerul înalt de vară, simulat în ambientul didactic. Era amiază. Un ceas la fel de bun ca oricare altul ca să moară. Ştia că singurul mod în care ar fi putut distruge animalul acela scîrbos care urma să o multiplice la infinit pe unica Dorothy Dickson era să moară odată cu el.

Şi desluşise acum şi planul Decanului. Academia spera să poată concentra esenţa artistică a unei persoane într-un simbiont pe care să-l replice apoi la infinit. Într-o străfulgerare, Carly văzuse şi imaginile leşinului pe care i-l

provocaseră lui Dorothy la un dineu şi cele cîteva minute în care simbiontul din ceafa lui fusese cuplat la creierul adevăratei Dorothy Dickson şi în care copiase porţiuni întregi din mintea scriitoarei.

Carly ştia că ar fi putut să-şi smulgă simbiontul şi să-l calce în picioare. Dar aşa n-ar fi avut nici o şansă să nimicească cristalul central al animalului, mai dur decît diamantul, şi Academia l-ar fi putut transplanta lesne. Singura cale de a şterge un cristal de memorie era moartea violentă a gazdei. Nu exista decît o soluţie şi Carly ştia că nu-şi putea nici măcar permite luxul să ezite. Cînd sabia pătrunse adînc prin gît direct în simbiont Carly ştia că plînge din dragoste pentru Dorothy Dickson. Ştia că tocmai făcuse gambitul vieţii sale: schimbase moartea sa pe nemurirea ei.

• • •

Mulţi dintre dumneavoastră se vor repezi să mă condamne după ce au văzut înregistrarea ultimelor clipe ale lui Carly. Dar, înainte de a o face, vă invit să vă gîndiţi la destinele miilor de oameni care au murit în explorarea spaţială înainte ca noi să putem sta în acest cochet complex orbital. Nimic esenţial nu se realizează fără pierderi de vieţi omeneşti. Cum altfel decît prin moartea gazdei cu care era în contact nemijlocit am fi putut să-i arătăm simbiontului cîtă mîndrie şi cîtă dragoste trebuie să simtă un artist pentru opera lui? Cum altfel am fi putut extrage esenţa iubirii pe care o poate stîrni un artist de geniu ca Dorothy Dickson în rîndul celor care îi apreciază arta? Dacă ştiţi alte metode, spuneţi-mi-le acum şi eu voi păşi în vid, fără costum, chiar prin sasul de aici, din camera de judecată!

Cum am fi putut altfel insufla talentul şi dorinţa creaţiei decît arătîndu-i simbiontului că viaţa în scenarii imuabile şi cunoaşterea viitorului sînt o puternică otravă sufletească pentru un artist? L-am introdus deci pe diavol atotcunoscător a ceea

ce-ar fi trebuit să se întîmple. Şi Carly l-a înfrînt alegînd calea glorioasă a datoriei faţă de propria chemare.

Admit că am fost cruzi! Chiar ultima iluzie, şi poate cea mai cruntă, în care a murit Carly, sperînd să distrugă simbiontul prin moartea sa a fost un act premeditat de incredibil sadism. Evident că moartea simbiontului nu a şters informaţiile din cristal şi astăzi Academia a terminat de livrat în magazinele de aici de pe orbită primul lot de simbionţi care pot transforma pe oricine cu o vagă urmă de talent literar, în Dorothy Dickson. A fost crud, dar realizarea noastră e măreaţă!

Cît despre moartea lui Carly, ea e una discutabilă. Spada aceea l-a propulsat şi în istorie şi în conştiinţa fiecărui simbiont care, de fiecare dată cînd va scrie despre Aurillac, îl va avea pe el ca model... Mii de Dorothy Dickson vor scrie de acum de Aurillac-Carly.

Iar dacă vă grăbiţi să mă condamnaţi pe mine, gîndiţi-vă întîi ce act e mai abominabil: să creezi un simbiont scriitor sau să-l comanzi pentru a-l putea vinde. Şi numai după ce veţi fi aflat adevărata natură a nevoii comerciale de asemenea fantoşe de scriitori, care să scrie mereu la fel, daţi-mi şi mie pedeapsa pe care credeţi că o merit. La urma-urmei, Carly e undeva colo, mă aşteaptă şi nimeni nu cred că îşi poate imagina cît mi-am iubit profesorul de eroism.

Nessar Akroym
Pledoarie finală în procesul uciderii din culpă
a numitului Carly, profesor de eroism

Să-mi ierţi furia, iubite!

Cînd mi-e teamă, mă cuibăresc în mine.
Cînd mi-e frică, mă ascund între gîndurile lui Jorlee
Cînd sînt înspăimîntată, îmi las trupul ca o coajă de fruct negru...

Ca întotdeauna cînd atacau policornii, Zerri se ascunsese în cel mai îndepărtat ungher al peşterii Omenori. Ştia că, atunci cînd o alungase de lîngă randul în care ai ei încercau din răsputeri să se opună bestiilor, Arrus nu o făcuse fiindcă îi încurca cu adevărat. Făurarului îi fusese milă de furia cu care îşi condamna propria neputinţă şi o trimisese să se ascundă. Îl simţise în ann, în partea aceea a minţii în care nimeni nu ar fi trebuit să poată intra. Nimeni în afară de Arrus, a cărui menire era să repare minţile rătăcite în luptele din rand.

Îşi aranjă mantia cu un gest delicat al mîinii şi privi din reflex împrejur. De după un colţ, un băieţandru care o pîndea cu ochi răi plescăi dezgustat. Pînă şi copiii care abia ştiau să meargă reuşeau să îşi controleze mantia măcar cît să le acopere pielea. Zerri îi zîmbi puştiului, care se făcu că nu o vede.

Îi spuseseră cu toţii. Nu numai Preotul sau Arrus ci şi Jorlee sau chiar Annia, cea care îi ţinuse loc de mamă în copilărie. Ştia că ar fi trebuit să încerce să abandoneze ann-ul, să caute să participe mai mult la vocea ly, ca să poată apoi să o perceapă pe cea a planetei întregi, ca să se poată acorda la shu, forţa din care decurgeau toate pe Kyrall. Încercase încă de mică să facă asta, la fel cu fraţii şi surorile ei, aşa cum erau consideraţi toţi copiii Omenori. Degeaba. Toate strădaniile ei sfîrşiseră în spaimă. Fără să vrea şi fără să fie simţită, cînd încerca să se concentreze asupra vocii

ly, pătrundea în minţile celorlalţi, desluşindu-le acele gînduri care ar fi trebuit să rămînă secrete, intrînd într-un loc esenţial pentru ca fiecare dintre ai ei să nu uite cine este. Iar ceea ce văzuse o înspăimîntase. Cu adevărat, oamenii nu erau deloc aşa cum ar fi dorit să pară sau chiar cum apăreau ei dacă ascultai vocea ly. Mulţi dintre ei ascundeau secrete îngrozitoare şi tocmai cei care predicau mai înfocat în vocea ly cumpătarea şi respectul pentru tradiţii ascundeau în ungherele minţii lor amintirile sau traumele unor lucruri care nu puteau fi rostite prea uşor.

Deveneau vulnerabili mai ales cînd luptau în rand împotriva creaturilor care doreau să le prade livezile de fructe negre. Viziunea luptei lor ca un dragon fabulos lichefia barierele minţilor şi, în clipele de încordare maximă a bătăliei, Zerri se trezea purtată în cele mai intime cotloane ale minţii lor, descoperind lucruri ciudat de mărunte, dar care o făceau să-şi simtă viaţa ca pe o povară imensă.

Îşi trase gluga pe ochi, într-un gest care îi ajuta pe tovarăşii ei să rămînă singuri cu gîndurile lor fiindcă adăugau la barierele naturale ale minţii şi pe aceea a cîmpului protector al ciupercii din mantie. Fusese o vreme cînd şi-ar fi dorit să fi fost ca Jorlee, şi-ar fi dorit să afle lucrurile unul cîte unul, să nu se cufunde de mică în minţile bătrînilor, pe care le percepea uscate precum iarba sură, arsă de vînturile podişurilor superioare. Încetase demult să mai regrete ceea ce era, deşi ştia că soarta ei nu putea fi decît una. Iar motivul seninătăţii sale îl nemulţumea profund pe Făurar.

Imediat după ce se întorsese cu Jorlee din pustiu, cu cîţiva ani în urmă, îi mărturisise lui Arrus motivul spaimei cu care se cufunda în ly. Făurarul o privise îngrozit, iar cînd ea îi povestise despre greutatea cu care el însuşi îşi înfrîngea atracţia faţă de un tînăr ceva mai mare decît ea, teama din ochii lui se transformase în groază.

Făurarul nu mai spusese nimănui, iar Zerri nu ştia de ce alesese calea asta, care o menţinuse în viaţă, oferindu-i însă o existenţă chinuită. Ştia că dacă însuşirea ei ar fi fost cunoscută de ceilalţi ar fi fost omorîtă cu pietre în doar cîteva minute. Arrus alesese însă să ţină pentru el mărturisirea ei şi să încerce să o vindece. Petrecuseră ore nenumărate împreună dar Făurarul trebuise să se recunoască învins de ceea ce el numea trufia Zerriei.

Îi explicase îndelung că un kyrallian e definit de aportul său la vocea ly, de forţa mentală cu care putea contribui în rand, de ceea ce face în general şi nu de ceea ce poartă în suflet, în ungherele acelea în care unii dintre ei aleg să nu coboare niciodată. În pofida sîrguinţei cu care îi repetase Arrus însă căile planetei lor, Zerri nu putea să accepte vorbele sale. Ştia sigur că mintea sa e atît de diferită de cele ale celorlalţi, că e atît de frumoasă, de senină, de lipsită de întunecimile semenilor săi, încît îi era greu să o abandoneze şi să se deschidă către ceilalţi.

Ştia că incapacitatea de a se apăra o condamna. Căile Kyrallului erau simple: aceia care nu îşi puteau apăra în rand fructele negre pe care le creşteau trebuia să moară fiindcă altfel erau o povară pentru trib. Ceea ce se petrecuse însă cînd plecase în pustiu cu Jorlee o făcea să creadă că ar fi putut fi mai de folos tribului decît mulţi dintre tinerii de seama ei.

Dintr-un motiv ciudat, mintea băiatului i se refuzase constant, ca şi cum cineva era mereu prezent acolo şi închidea cu răutate toate ferestrele prin care Zerri reuşea să pătrundă în ann-ul celorlalţi. Era ca şi cum o voinţă superioară celei a lui Jorlee o împiedica să afle gîndurile băiatului, ca şi cum cineva ar fi fost deja acolo. Nu ştia de ce alesese Jorlee să nu se despartă de ea în timpul încercării. Toţi ceilalţi fugiseră fiindcă era ştiut că o minte poate trece, cu puţin noroc neobservată în pustiu, dar era imposibil ca doi kyralieni să nu

atragă animalele podişului, deşi ea abia dacă stîrnea un foşnet în shu.

Fusese atît de înspăimîntată cînd veniseră policornii încît spărsese pentru prima şi ultima dată barierele minţii băiatului şi se cuibărise acolo, speriată dincolo de orice putere de raţiune. Îi căzuse la picioare. În spatele pleoapelor închise i se perindaseră viziuni fugare, de parcă ar fi privit familia de policorni prin ochii lui Jorlee. Iar băiatul îi spulberase într-un amestec de mişcări ameţitoare şi atac mental de un fel despre care Zerri ştia cu siguranţa că nu se mai petrecuse pe Kyrall, fiindcă nu regăsise aşa ceva în amintirile nimănui. Fără să poată explica, era convinsă că ea îl ajutase să fie atît de puternic.

Arrus nu fusese însă de acord. Zisese că Jorlee e cel mai înzestrat tînăr pe care l-a avut vreodată tribul şi că probabil fusese la rîndul său la fel de speriat şi că se mobilizase singur. În pofida spuselor lui, fata ştia însă cu siguranţă că îngemănarea dintre minţile lor îl ajutase pe Jorlee să se lupte în felul în care o făcuse. De aceea nu ezitase să îi spună lui Arrus că poate asta să fie adevărata ei menire. Poate că nu era demnă să lupte în rand fiindcă nu se putea abandona destul pe ea însăşi, aşa cum o făceau ceilalţi ca să poată participa la viziunea colectivă. Ar fi putut însă să le dea putere celor mai slabi. Făurarul clătinase din cap fără cuvinte. Din momentul acela, Zerri renunţase să mai spere că va supravieţui Consacrării.

Zgomotul luptei atinse apogeul. Simţea strigăte de agonie în vocea ly. Îşi proiectă gîndurile spre rand şi îl alese pe Torken, pe Preot. Era obosit, dar rezista bine. Se imagina undeva în capul dragonului-viziune care îi ajuta pe Omenori să se coordoneze pe cîmpul mental de bătălie. Fata zîmbi şi modifică uşor viziunea din mintea preotului, împrumutînd dragonului faţa lui Torken. Şi, imediat, spre marea uimire a fetei, viziunea

deveni cu mult mai puternică. Două lovituri succesive dezechilibrară pe cei mai puternici dintre policorni, care întoarseră brusc spatele şi începură să fugă spre cîmpie. Coordonindu-şi minţile în logica în care ar fi atacat un dragon, Omenori începură urmărirea...

Lăsîndu-se pradă exaltării, Zerri îşi scoase repede cutia cu prafuri colorate şi merse în gura peşterii. Concentrîndu-se pînă aproape de uitarea de sine, sculptă din prafurile sale colorate imaginea unui dragon. Simţea aproape fiecare grăunte de nisip, în timp ce ochii ei vedeau cum din tumultul gri al începutului oricărei sculpturi în praf se rafinează formele dragonului Omenori. Iar cînd toate amănuntele prinseseră contur, animalul căpătă faţa lui Torken.

Cînd luptătorii se întoarseră din rand, priviră dragonul cu indiferenţă. Sculpturile în praf, chiar şi cele elaborate pe care le făcea Zerri, nu serveau la nimic altceva decît la exersarea unei minţi nevoite să trăiască pe Kyrall şi erau destinate copiilor. Vocea ly se umplu repede de comentarii răutăcioase despre felul josnic în care fata încerca să îl îmbuneze pe Preot fiindcă ştia că nu mai avea mult pînă la Consacrare.

Singur Torken o privea de parcă ar fi vrut să o sfredelească. Iar Arrus era prea ocupat cu îngrijirea celor cu minţile rătăcite pentru a vedea ce chip are dragonul.

• • •

— Torken, te afunzi pe un drum fără întoarcere! Lipsa ta de răbdare ne poate duce pe toţi la pierzanie. Ţi-am spus că nu sînt încă sigur că...

— Arrus, nu doresc să rămîn în memoria voastră ca prieten. Eu sînt conducătorul vostru...

— Şi de aceea nu poţi ignora ceea ce îţi spune cineva care îşi doreşte să îţi fie prieten. Dacă o omori, puştiul te va provoca. Şi ştii bine că chiar şi fără să fie stimulat în felul în care se pricepe ea să

o facă te poate învinge. Şi ce ne vom face noi cu un asemenea preot? Eşti responsabil în faţa...

–... tuturor strămoşilor şi urmaşilor noştri. Sînt ceea ce sînt pentru că trebuie să veghez ca nici unul dintre noi să nu o apuce pe calea individualităţii, pentru că trebuie să fim o singură voce, ly, şi nu un mănunchi de scîncete închise în ann. Asta e treaba mea, şi dacă o să mor făcînd-o, ei bine...

— Spuneai chiar tu că te-a ajutat viziunea ei!

— Da! Dar, dacă o las în viaţă, cît va dura pînă cînd vor apărea şi alţii ca ea? Nu e o excepţie. E doar o anomalie care trebuie eliminată. Cu orice preţ.

— Ştii care va fi preţul...

— Sînt pregătit să mor. Fiindcă în felul ăsta eu cred că voi veţi continua să trăiţi.

— Iar eu cred că nu faci decît să îi împlineşti planul şi că ne vom trezi şi fără Preot şi în faţa unei...

— Hotărîrea mea e luată. Mergi te rog şi anunţ-o că am fixat Consacrarea peste douăzeci de zile.

• • •

Deşi trăise de atîta vreme cu conştiinţa faptului că nu avea să supravieţuiască şi după Consacrare, Zerri nu se aşteptase ca frica de o moarte iminentă să fie atît de profundă. Mai erau numai treisprezece răsărituri şi avea să fie nevoită să-l înfrunte pe Torken în lupta rituală. Iar Jorlee nu va mai fi acolo ca s-o apere.

Oare vor avea curaj să-l lase să asiste la luptă? Probabil că nu...

De-a lungul timpului epuizase toate metodele pe care şi le putuse imagina în încercarea de a-i lămuri pe Omenori cît de bogaţi puteau deveni dacă îşi petreceau mai mult timp în ann, cîte lucruri minunate puteau descoperi în ei înşişi. Vocea ei era iute domolită de cele mai puternice glasuri ale tribului, care o mustrau însă cu un fel

de duioşie care o supăra chiar mai mult decît cruzimea pe care Torken o afişase dintotdeauna faţă de ea.

Jorlee aflase imediat că i se fixase data Consacrării. De atunci evitase să îi mai susţină privirea. Chiar şi acum îşi îndreptase ochii spre asfinţit. Aşa cum stăteau, sprijiniţi de acelaşi arbore negru, păreau două rădăcini desprinse timpuriu din tulpină. Se întrebă dacă Jorlee simţea Kyrallul cum se năpusteşte în sus prin corpul lor înspre fructele care erau blestemul neamului lor. Nici una în plus, nici una în minus. Cei care nu şi le pot apăra trebuie să moară.

Zerri încercă să se strecoare în mintea băiatului, dar se lovi de aceeaşi rezistenţă cu care se obişnuise de-a lungul anilor.

— De ce te temi?

Probabil că îi simţise încercarea şi de aceea tăcu.

— Ce îmi ascunzi? insistă ea.

— Cine ar putea să îţi ascundă ţie ceva, întrebă Jorlee zîmbind. Mă aştept chiar să îi rătăceşti minţile lui Torken...

Tînărul se opri. Vorbele sale o făcuseră pe Zerri să tresară.

— N-o să fie aşa, zise ea într-un tîrziu. Lucrurile trebuie să îşi urmeze calea firească.

Spre dezamăgirea fetei care aştepta o declaraţie înflăcărată, Jorlee se mulţumi să tacă. O apucă în schimb de mînă şi o strînse cu putere o vreme, apoi îi aşeză palma peste pieptul său. I se simţea zbaterea inimii.

— Mi-e frică de singurătate, Zerri. Ştiu că tu nu poţi înţelege lucrul ăsta fiindcă te poţi afunda în tine însăţi, dar mie mi-e frică. Aş fi vrut să te cunosc mai tîrziu, cînd voi fi fost destul de înţelept ca să înţeleg tot ceea ce îmi spui...

— Şi destul de bătrîn pentru a accepta mai uşor pierderile...

— Se poate.

— Îmi pare rău. Dar mă cunosc pe mine însămi destul de bine ca să ştiu că nu voi putea fi niciodată altfel decît sînt acum. Vă voi fi veşnic o povară.

Băiatul îi evită din nou privirea. Încercase şi el să îi explice lui Arrus că atunci cînd ştia că trebuie să o apere pe Zerri se simţea mai puternic decît oricare alţi doi semeni de-ai săi. Făurarul îl certase şi îi spusese că lucrul ăsta nu putea fi dovedit niciodată cu adevărat, de vreme ce întîmplarea din podiş, de pe vremea cînd erau copii nu avusese nici un martor.

— Ai să-ţi aduci aminte de mine, şopti Zerri. Promite-mi că ai să păstrezi mereu în ann o bucăţică din mine...

Omenori, la fel ca toţi kyralienii, nu dispăreau din vocea ly imediat ce mureau. De multe ori, ei persistau ca un ecou din ce în ce mai stins în conştiinţele celorlalţi, care rezonau de parcă cei morţi ar fi fost încă printre ei. Cei cu adevărat înţelepţi puteau dăinui astfel chiar şi cîţiva ani. Totul era desigur o iluzie, o impresie care se năştea în cîmpul ciupercii chu, dar Omenori învăţaseră să preţuiască asemenea voci. Zerri ştia însă din cotloanele personale ale minţilor celorlalţi că existau şi altfel de amintiri, unele care puteau fi aproape la fel de puternice ca şi ceea ce simţea Jorlee atunci cînd dorea să o apere.

Mintea fetei se însufleţi de o iluminare bruscă.

— Nu mi-ai spus de ce te temi. De ce nu mă laşi să pătrund în mintea ta?

— Nu e vorba că nu vreau...

— Crezi că există acolo ceva care să nu fi văzut deja la ceilalţi? Iar dacă eşti atît de special, cu atît mai mult nu ar trebui să-mi refuzi cunoaşterea asta. O să fie un secret care va muri repede, odată cu mine.

Băiatul ţîşni în picioare şi lovi sălbatic cu podul palmei în scoarţa aspră a arborelui negru.

— Nu pot! Nu înţelegi că nu pot? Nu m-am opus niciodată. Adică nu fac nimic special ca să-mi închid mintea faţă de tine...

Degetul fetei îi zăvorî buzele, în timp ce zîmbetul ei cald îi dădu curaj lui Jorlee să o privească în ochi pentru prima dată după multă vreme.

Cu o mişcare scurtă, fata făcu să-i alunece mantia de pe umeri rămînînd doar cu şorţul din jurul taliei. Începu să-l sărute înfrîngîndu-i teama şi ruşinea, pornind o sarabandă de mîngîieri care-l făcură să-şi piardă pentru o clipă controlul asupra mantiei, ceea ce pentru Jorlee era ceva de neînchipuit.

Iubirea carnală nu era un secret pentru copiii kyrallieni. Actul procreării nu era învăluit de vreun mister şi sexul era privit ca fiind unul dintre puţinele lucruri bune de pe planeta aceea dură. La fel ca toţi copiii de vîrsta ei, Zerri urmărise încă de mică minţile adulţilor care se iubeau în ungherele peşterii. Acolo unde ai ei vedeau doar firesc, ea găsise un secret de felul acelora pe care îl purtau cu toţii în suflet, dar care nu ajungea să fie rostit nici măcar în vocea ly. Învăţase să se strecoare în minţile adulţilor care făceau dragoste şi constatase că ann-ul lor se deschidea perfect în momentele acelea. Se întrebase mereu ce altă dovadă în afara plăcerii izvorîte dintr-o asemenea comuniune mai trebuia adusă pentru ca şi ceilalţi să înţeleagă că mintea fiecăruia dintre ei putea fi un univers imens, plin de resurse.

Cînd se iubeau, kyrallienii obişnuiau să-şi răspundă celor mai sălbatice dorinţe. Iubirea lor era un dialog furtunos, dar fără vorbe, un şir iute de cereri şi satisfacţii, un schimb de stimuli ai minţii, care de multe ori întrecea în intensitate aspectul fizic al relaţiei lor.

Zerri nu avea însă de gînd să-l iubească pe Jorlee la fel ca şi celelalte femei kyralliene, care se întreceau în a-i oferi favoruri. Mîinile, pieptul,

picioarele, limba îl atingeau mereu acolo unde el nu se aştepta, îi amăgeau simţurile, îl ameţeau şi făceau să crească în el un şuvoi roşu. Fata îl primi în ea cu fericire, lăsîndu-se strivită între pămîntul tare şi oasele ascuţite care ieşeau din trupul tînărului ce nu devenise încă bărbat. Zerri avea grijă să tulbure orice ritm, să se ascundă din calea săruturilor sale sau dimpotrivă să-i ofere gura întreagă în agonia unui abandon sărat cu sîngele izbucnit din buzele strivite între dinţi.

Abia atunci Zerri reuşi să pătrundă în mintea lui. Uimirea, amestecată cu sentimentul de culpă fiindcă se folosea de ştiinţe femeieşti, aproape că o făcură să se piardă. Mintea băiatului nu era o grădină cu plante luxuriante, nemaivăzute şi cu flori colorate, la fel cu a tuturor semenilor ei. Ştia că grădinile acelea erau doar felul ei de a interpreta mintea lor şi nu înţelesese niciodată de unde împrumutase viziunea florilor acelora străine de o planetă unde existau doar iarbă şi arbori negri. Din locul de unde vor fi venit imaginile acelea, acum izvora însă cea a unei clădiri înalte cu porţi arcuite, făcute parcă pentru uriaşi. Zerri se avîntă în fugă şi cutreieră săli imense, luminate de ferestre înalte, ascultînd încordată zgomotul propriilor paşi. Încăperile erau diferite una de cealaltă şi i se revelau în toată splendoarea lor. Dar tocmai splendoarea aceea o făcea să creadă că nu găsise încă exact ceea ce căuta. De cîteva ori, pe coridoare, i se păru că vede silueta unei femei cu părul alb şi lung, îmbrăcată în straie ciudate, mulate pe corp. Nu îi dădu însă nici o atenţie fiindcă nici grădinile semenilor săi nu erau vreodată pustii.

Într-un tîrziu, ajunse într-o sală la fel de frumoasă ca oricare alta, atîta doar că aceasta avea în mijloc o grămadă de pămînt acoperită cu sute de flori mici, albastre. Zerri se opri. Mai văzuse asemenea flori. Indiferent în cîte feluri i se prezentau grădinile minţilor celorlalţi, florile

acelea nu lipseau niciodată. Ba chiar acum că se gîndea mai bine îşi dădea seama că de la ele decurgea întreaga vegetaţie, care părea că se dezvoltă cumva din ele.

Atunci Zerri ştiu ce are de făcut. Îşi imagină cutia cu prafuri colorate şi începu să zugrăvească fereastra imensă prin care pătrundea lumina soarelui galben. Se grăbi fiindcă nu ştia dacă avea să mai revină vreodată în ungherul acela. Şi cînd băiatul rămase istovit cu capul la pieptul ei, Zerri era mulţumită. Reuşise să transforme fereastra într-un imens vitraliu al chipului ei. Jorlee avea s-o ţină minte mereu fiindcă chipul ei îi lumina sufletul.

De bucurie, fata nu băgă de seamă silueta feminină care privise totul dintr-un ungher şi-şi dusese mîna la gură, parcă pentru a zăgăzui un strigăt.

• • •

— E mai bine aşa, crede-mă. Jorlee n-ar trebui să fie aici.

— Nu-mi pasă. E misiunea mea de Preot. Dacă va alege calea confruntării, ei bine...

— Ei bine, ai să mori! Ştii că e mai puternic decît a fost oricare dintre noi vreodată.

— Şi tocmai ca să nu stric comoara asta, nu am de gînd să-i ofer niciun indiciu care să-l facă să-şi dea seama cîte şi mai ales ce fel de speranţe îmi pun în el. Am să-l las să mă urască.

— Dar...

— Iar tu, Arrus, te vei comporta ca orice Făurar Omenori.

• • •

Jorlee gonea nebuneşte prin defileul care brăzda podişul. Ştia de ce îl trimiseseră cu solie la tribul Ullani. Nu vroiau să fie de faţă cînd o ucid pe Zerri. O vreme, reuşise să-şi impună să meargă normal, aşa încît nimeni să nu-şi poată da seama cît de repede se putea mişca. În mintea sa, Alaana îi repeta acum supărată că avea să se dea de gol şi

că ai lui vor realiza că e ceva necurat la mijloc cînd le va spune că a parcurs în numai o oră un drum care lor le-ar fi luat două zile. Lui Jorlee nu-i mai păsa.

Cînd văzu însă în depărtare livada de lîngă peştera tribului său, se opri. Curajul i se topi brusc într-un amestec de teamă şi neputinţă. Se strecură în spatele unui bolovan şi-şi trase gluga pe ochi. Ai lui erau adunaţi în cerc, iar pumnalele nu se ridicaseră încă în aer. Zerri le vorbea cu însufleţire, iar ei păreau că o ascultă.

–... în fiecare dintre voi. Sînt vinovată, recunosc, dar am găsit că minţile voastre au toate un punct comun. E locul de unde începe totul. E petecul acela existent în fiecare dintre voi care vă face să fiţi aidoma. Oricine a făcut şi oricine veghează asupra neschimbării acesteia va putea cîndva să vă transforme, să vă facă să vedeţi cît de deosebiţi sînteţi fiecare dintre voi.

— Vorbeşte prostii, Torken. N-o lăsa să continue, se auzi în ly vocea unei femei.

— Niciunul dintre voi nu e sigur de începuturi. Am aflat la fel ca voi legenda că am fost părăsiţi pe Kyrall de nişte oameni haini, care au construit apoi psiacul şi ne-au lăsat aici în sălbăticie ca să ispăşim cine ştie ce vină, prizonieri pe vecie ai planetei fără de care nu mai ştim cine sîntem. Dar pe oamenii aceia cine i-a făcut? Există şi în mintea lor petecul acela de flori albastre? Şi dacă da, cine a însămînţat prima brazdă în sufletele primelor oameni? Trebuie să aşteptăm ca voinţa aceea să se manifeste din nou şi să ne izbăvească.

Fata se ridică în picioare şi-şi lăsă mantia să cadă în praf. Trupul ei gol şi perfect strălucea în lumina moale a asfinţitului.

— Iar voi ce faceţi? În loc să vă îngrijiţi de partea aceea a minţii voastre care vă face să fiţi oameni, încercaţi să o ascundeţi şi, mai mult, mă prigoniţi pe mine fiindcă vă spun că ar trebui să fiţi întîi de toate voi înşivă şi abia apoi kyrralieni.

Oameni există peste tot în galaxie şi de am curajul să vă spun...

— Ceea ce spui tu are nevoie doar de nebunie, nu de curaj, zise Torken pe un ton care i se păru nefiresc lui Jorlee.

Ca şi cum Preotul ar fi vrut să curme şuvoiul vorbelor fetei, ridică un singur pumnal şi-l zvîrli cu forţa gîndului către Zerri. Lama întîlni pieptul ei sub sînul stîng.

Dacă cineva ar fi avut ochi să vadă, l-ar fi putut vedea pe Jorlee mai mult plutind pe deasupra stîncilor. Ajuns jos, băiatul se năpusti către Zerri şi o luă în braţe. Privirea fetei era rătăcită şi deşi ochii se îndreptaseră asupra lui, Jorlee simţea că fata nu-l putea vedea.

— Să-mi ierţi furia, iubite!

• • •

Alaana privea încruntată vitraliul. Chipul fetei era de o frumuseţe rară. Nu zîmbea, dar degaja cumva bunăvoinţă. Dincolo de aparenţa asta, ceva nedesluşit din privirea ei te ducea însă cu gîndul şi la o furie fără margini. Era un paradox de felul celor cu care Alaana se obişnuise la Jorlee.

Încercase să şteargă vitraliul, dar întreaga clădire dăduse semne de slăbiciune, ca şi cum imaginea aceea ar fi devenit cheia ei de boltă. Încercase să o întunece, dar o forţă cu care nici măcar ea nu se putea compara făcuse ca imaginea să capete o strălucire interioară, despre care decisese că e chiar mai periculoasă în sine decît să lase lumina să se scurgă prin sticla colorată.

Chipul femeii se înnegură şi mai tare. Dorise să-şi reclădească în mintea băiatului un iubit demult pierdut, un soldat cu gînduri simple, care nici măcar nu ştiuse vreodată cît de îndrăgostită era ea de mintea lui. Apoi se gîndise că-l va putea transforma într-un fel de mîntuitor al triburilor de pe Kyrall. Ştia că pînă şi călugării augustinieni, care nu se recunoşteau creştini şi de aceea prăseau

mîntuitori, nu ar fi ezitat să o considere blasfemiatoare, dar simţea că imaculata concepţie a lui Iisus cel străvechi părea un act banal faţă de ceea ce reuşise ea.

Venise însă fata asta şi schimbase totul, îl transformase într-o furie pe care nimeni nu ar mai fi putut-o controla.

Îngeri, ieşiţi din morminte!

Întunericul e plămada tuturor îndoielilor. Nu stăteam decît de şase ore în bezna din criptă şi mă obseda deja ultima licărire de lumină, care lucise cînd Leon terminase de zidit deschizătura prin care mă strecurasem din canalul de scurgere. Mă gîndeam fără prea mare tragere de inimă la ceea ce trebuie să fi simţit Netzky, care îşi asumase fără să clipească locul din mormîntul fără criptă, deşi ştia că urmează să stea întins cel puţin o jumătate de zi într-un sicriu îngust.

M-am ridicat în capul oaselor, atît cît îmi permitea tavanul jos. Ştiam a cui era mormîntul. James Edward Soresoul. E greu să nu ţii minte un asemenea nume. Linda glumise chiar spunînd că, dacă cripta e bîntuită, probabil că fantoma lui Soresoul nu avea să fie cine ştie ce companie. Murise în 2020. Cancer la plămîni. Unul din ultimele cazuri, aşa cum îmi spusese Igor, care părea mereu să aibă resurse nebănuite cînd venea vorba de informaţii. Se părea chiar că terapia virală care eradicase boala era la acea vreme brevetată, dar Soresoul fusese mult prea bolnav pentru ca ea să poată fi aplicată în cazul său.

Degetele îmi alunecară spre comul de la încheietura stîngă. Aş fi vrut să văd ce fac ceilalţi, dar ştiam că nu-mi puteam permite. Nici măcar nu luasem cu noi unităţile energetice individuale fiindcă ştiam că radiaţiile lor personalizate ne-ar fi trădat prezenţa, alertîndu-i pe cei de la securitatea cimitirului. Ne bazam numai pe acumulatorii cu gel pe care ni-i lipisem de coapse, deşi ştiam că ei nu aveau cum să alimenteze prea multă vreme comurile. Trebuia să mă mulţumesc să-mi mestec în tăcere întrebările.

Am decis să mă gîndesc la taică-meu. Întotdeauna cînd îmi aduceam aminte de el găseam resurse nebănuite de a accepta ceea ce fac. Şi mai ales ceea ce sînt. Într-un fel, el era răspunsul potrivit la tot ceea ce mă frămînta, deşi apropierea asta nu funcţiona tocmai în sensul ei natural. Îmi propusesem încă din copilărie să fiu tot ceea ce el nu era şi să excelez în tot ceea ce el dispreţuia. Asta nu era foarte simplu, de vreme ce taică-meu era un fel de celebritate, fiind pe locul al doilea în ţară în ordinea coeficienţilor de Îmbunătăţiri Obligatorii.

Fusese primul american care acceptase module de memorie suplimentare şi, pînă se acomodase cu ele, suferise de o uşoară formă de demenţă. Mama avea un humerus de titan de pe urma unui episod în care el îşi ieşise din fire, dar îmi repetase mereu că suferinţa ei face parte din preţul pe care familia noastră trebuie să-l plătească pentru onoarea de a-l avea în rîndurile ei pe unul dintre acei vizionari care înţeleg exigenţele prezentului şi e gata să rişte pentru a explora noii zori ai umanităţii.

Nu mă deranja că nu se străduia să cosmetizeze propaganda oficială şi cita din memorie şi fără să-şi facă vreo problemă dintr-un text pe care fusesem obligaţi să-l învăţăm şi la şcoală. Încetasem să-mi mai pun şi întrebări legate de viaţa lor împreună, care părea strivită de dorinţa tatălui meu de a deveni orice altceva în afară de ceea ce mi-aş fi dorit eu însumi de la el şi de la viaţă, în general. Nu mă putusem însă obişnui niciodată cu dispreţul condescendent cu care începusem să fiu tratat imediat ce obţinusem scorurile maxime la testele preliminare de kineto-motricitate şi inteligenţă. Deşi îl aşteptam deja de cîteva luni, momentul în care tatăl meu mi-a spus că dezonorez familia fiindcă profit de faptul că „o lege imperfectă” îmi permite să nu recurg la Îmbunătăţirile Obligatorii, m-a luat pe nepregătite prin intensitatea sa. Dispreţul lui era aproape material... De atunci, abia

dacă m-a mai privit în cei doi ani în care am fost obligat să mai trăiesc împreună cu ei. Mama îmi spunea mereu că extremismul ăsta e un alt preţ pe care el trebuie să-l plătească „devenirii" sale. Modulele de memorie îl făceau să aibă „răspunsuri emoţionale" exagerate. O întrebasem în ce fel modulele alea pot fi o îmbunătăţire a corpului uman de vreme ce aveau un asemenea efect, dar ea mi-a răspuns că, imediat ce voi mai creşte şi voi vedea lumea adevărată, îmi voi da seama că viziunea are preţuri care trebuie plătite. Săraca mama. Pentru ea, viaţa nu e decît un imens bazar în care cumperi deşertăciuni plătind cu suferinţă.

Nu aveam nevoie de nici un modul de memorie special ca să-mi amintesc ultima zi a şederii mele acasă. Eram deja Înger şi eram prieten cu Igor Lemme de cîteva luni. Îl descoperisem în încercarea mea de a înţelege cum poate trăi un om care nu uită nimic, aşa ca taică-meu, şi aflasem că el suferea de **sindromul J**, o condiţie biologică la care ajunsese fără să fie modificat în vreun fel.

În ziua aceea i-am reproşat tatălui meu că îşi iroseşte viaţa. Mi-a răspuns că tocmai cei care împărtăşeau aceleaşi idei ca şi el făcuseră ca oamenii să nu-şi mai poată irosi vieţile. Cum poţi irosi ceva infinit? mă întrebase el. Nu am reuşit să-i răspund la întrebarea aceea răcnită. Am plecat însă trîntind uşa şi m-am mutat cu Igor. Am aflat mai tîrziu că tata se temea de noul meu prieten fiindcă, printre iniţiaţi, circula deja zvonul că, dacă Igor ar fi recurs la cîteva Îmbunătăţiri standard, ar fi putut extrem de uşor să îl devanseze în clasamentul coeficienţilor. Cît de puţin îl cunoşteau cu toţii!

Instinctiv, am mîngîiat iarăşi comul şi a fost nevoie de un efort considerabil de voinţă pentru a nu îl porni. Căutînd frenetic să simt ceva mi-am trecut degetul mic al mîinii stîngi peste tăişul sabiei. Ştiam că acolo înflorise o bobiţă roşie. O puteam vedea cu ochii minţii, iar imaginea aceea

închipuită şi usturimea îmi mai alungară gîndurile negre.

Igor s-a bucurat în felul lui de drumul pe care îl alesesem. În seara aceea băusem o sticlă întreagă de vin şi îmi permisese să accesez cele mai secrete site-uri ale Îngerilor. O noapte întreagă am ascultat înregistrări de la puţinele lor întîlniri şi am citit cele mai importante eseuri ale mişcării. L-am întrebat cum de putea menţine o asemenea reţea şi mi-a spus că avea un prieten, mecanic la liftul spaţial Kennedy, care dezvoltase o afacere frumuşică lansînd ilegal pe orbită sateliţi de comunicaţii dotaţi cu o tehnologie cuantică de codare. Îngerii aveau deja zece asemenea dispozitive, de dimensiunile unei portocale, extrem de greu de deosebit prin mormanul de fiare care forma Inelul.

Aceea fusese însă şi seara în care am vorbit pentru prima dată cu Mansell. Auzisem de el, ba chiar una din poeziile lui îmi căzuse şi la examenul de absolvire, dar nu mă aşteptasem ca un poet atît de adîncit în simboluri să poată fi şi un ideolog pragmatic. Ştiam desigur că era cel mai cunoscut dintre puţinii care pămînteni care *aleseseră* să moară şi semnaseră actul de renunţare voluntară la asistenţă medicală, dar chiar şi în momentele mele de ură profundă pentru tatăl meu şi pentru tot ceea ce reprezenta el nu mi l-aş fi închipuit pe Mansell ca pe un guru al unei mişcări ca aceea a Îngerilor.

La numai o săptămînă de la prima mea discuţie cu el, fusese votată cu o largă majoritate o nouă legislaţie în favoarea înăspririi regimului Îmbunătăţirilor Obligatorii. În expunerea de motive care atrăsese atîta lume la vot se spunea că, de vreme ce medicina de ameliorare avea ca scop principal îmbunătăţirea capacităţilor naturale ale indivizilor, renunţarea la beneficiile ei se putea face doar în măsura în care emigrai din spaţiul DemNet sau dacă erai trecut de vîrsta de nouăzeci de ani. În plus, standardele fuseseră ridicate,

chirurgia estetică fiind considerată un capitol separat, scos de sub spectrul acoperitor al medicinei de ameliorare.

Majoritatea Îngerilor a plecat atunci. Unii au ajuns pe Lună, în Chabilla, încercînd să-şi înceapă acolo o viaţă nouă. Cîţiva au plecat ca exploratori voluntari pe Marte, iar cei mai mulţi au preferat să se stabilească în regiunile de graniţă ale Ruschindiei. O vreme am încercat să mă ascund, dar Igor, care era exceptat de la Modificări din cauza condiţiei sale, fiind considerat îndeajuns de „evoluat" pentru a nu i se mai face nici o intervenţie, nu cîştiga îndeajuns ca să putem supravieţui amîndoi.

M-am prezentat la test într-o dimineaţă, dar nu mai ştiu în ce zi. Îmi aduc însă aminte de uimirea examinatorilor de după proba fizică, cînd au constatat că rezultatele mele fuseseră obţinute după două zile în care nu mîncasem nimic. Am scăpat cu o operaţie banală de întărire electrolitică a osaturii picioarelor şi cu un tatuaj cinetic cu puncte nodale legate în regiunea lombară a măduvei. Nu m-am obosit niciodată să învăţ să mişc imaginea pe care mi-au desenat-o pe umăr.

A urmat o perioadă în care m-am despărţit de Igor, care lucra la un proiect despre care nu a vrut să-mi dezvăluie nimic. M-am angajat în Sri Lanka la centrul de control al zborurilor şi mi-am petrecut următorii doi ani în întreceri sportive şi în încercarea de-a dreptul inutilă de a feri aeronavele să se lovească de liftul spaţial Clarke.

Cu numai două săptămîni în urmă însă, Igor mă apelase şi îmi spusese că Îngerii se strîng din nou fiindcă trebuie să-l salveze pe Mansell. Am comutat repede pe ştiri şi am văzut că poetul fusese arestat la domiciliu, în timp ce o liotă de consilieri juridici se străduia să îl convingă să apeleze la serviciile unui spital.

L-am sunat pe Mansell şi imaginea de pe ecran m-a şocat. Chipul lui, odinioară atît de hotărît,

exprima nu numai o decrepitudine greu de acceptat ca imagine a unei minţi ca a lui, dar şi îndoieli profunde.

„Copile”, mi-a zis. „Nimănui nu-i este simplu să moară. Noroc cu hîrţogarii ăştia de la DemNet că îmi amintesc în fiecare zi de ce am ales calea asta.” Hîrţogari... probabil Mansell era ultima persoană în viaţă care mai cunoştea exact semnificaţia termenului acela. „Trăim numai fiindcă ştim că vom muri cîndva. Să nu uiţi asta, copile”.

După două zile, buletinele de ştiri din spaţiul DemNet au început toate cu acceptarea de către Mansell a medicinei ameliorative. Am încercat să iau legătura cu el, dar nu am reuşit şi poate şi de aceea nu am crezut nici un moment că ar fi putut să facă aşa ceva. După o săptămînă, purtătorul de cuvînt al ministerului a dat un comunicat în care arăta că decizia venise prea tîrziu pentru Mansell, pentru care nu se mai putuse face nimic. Iar această soartă era, în opinia oficialilor, dovada ultimă a justeţii politicilor în domeniul medicinei ameliorative.

În seara aceea, Igor mi-a transmis o succesiune de căi prin noduri ilegale de comunicaţii pe care le-am parcurs cu febrilitate pentru a ajunge la înregistrările din camerele de securitate ale spitalului. Aşa cum bănuisem, Mansell nu fusese nici un moment conştient, iar povestea cu acceptarea medicinei ameliorative era doar o gogoriţă.

„Îngeri, o să ieşiţi din morminte”, ne spusese atunci Igor care ne-a prezentat planul simplu a ceea ce ar fi trebuit să fie demascarea întregii înscenări. Urma să răpim corpul lui Mansell şi să îi facem autopsia pe Inel. Igor pregătise totul, de la desfăşurarea acţiunii din cimitir pînă la naveta care ne aştepta la doar doi kilometri, gata să ne ducă în zona de neutralitate a Inelului. Înmormîntarea era transmisă de cîteva holoviziuni şi speram ca

acţiunea să ne aducă şi atenţia de care aveam nevoie apoi pentru mesajul nostru.

Eram Înger şi aşteptam să mă nasc din nou. Şi, în momentul acela, eram convins că această a doua naştere îmi va fi mai folositoare decît prima.

• • •

Ecranul comului s-a aprins de la sine, lăsîndu-mă să văd faţa lui Igor. Cele cinci cute care îi brăzdau fruntea îl făceau să pară mai degrabă un simpatic cîine sharpei decît un conspirator împotriva ordinii constituţionale din spaţiul DemNet.

— Convoiul a intrat pe alee. Folosesc un automobil vechi, unul proiectat să fie dric şi toţi comentatorii susţin că ăsta e felul lor de a îi aduce lui Mansell un ultim omagiu...

— Şi de ce am senzaţia că nu eşti de acord cu ei? se auzi vocea lui Netzky.

— Fiindcă am rulat repede un program de recunoaştere volumetrică peste toate imaginile din garajele administraţiei de acum două săptămîni...

— Stai aşa, protestă Linda. Cum se poate să faci una ca asta? De unde ai acces....

— Sînt surse publice. Orice imagine a unei camere de supraveghere care nu a înregistrat un delict este domeniu public. Drace! N-am timp să mă cert cu voi pe chestia asta.

La fel de brusc cum apăruse pe ecranul comului, imaginea se stinse, lăsînd locul unei licăriri albastre, impersonale.

— Nu-mi place agitaţia lui Igor, mormăi Netzky.

Stabilisem încă dinainte de a ne despărţi că singurul care putea rupe tăcerea radio era Igor şi că el avea să o facă numai atunci cînd era sigur că zona nu era supravegheată şi că bateriile vor avea destulă energie pentru a acoperi orice eveniment neprevăzut.

— Măcar dacă am putea vorbi cu Diana. Ea e mereu atît de sigură pe ea, se maimuţări Linda.

Remarca era o înţepătură la adresa lui Netzky care, în opinia ei mărturisită în mod repetat, o aprecia prea mult pe lunetista noastră. Diana venise de curînd în grup şi nu era animată de aceleaşi idei ca şi noi. Igor o recrutase însă fiindcă părea desprinsă din mijlocul secolului trecut. Avea o pasiune pentru demodatele arme de foc cu care putea băga un glonte în scăfîrlia oricui la doi kilometri distanţă. În epoca gloanţelor inteligente ghidate prin GPS sau sensibile la sursele energetice personalizate, o asemenea însuşire nu părea mare lucru. Igor ne explicase că era însă infinit mai greu să găseşti asemenea dispozitive decît să apelezi la serviciile Dianei, care era mai mult decît dispusă să atace orice ţintă ar fi putut crea haos.

— Nu-i a bună! reveni Igor pe ecran. Spectrometrul meu indică absenţa totală a gazelor de eşapament la dricul ăla. Dacă este ceea ce ar trebui să pară, ar fi trebuit să am aici... Draci! mii de draci! Mi-am pierdut satelitul!

— Era o chestiune de timp pînă avea să intre în coliziune... încercă Linda să îl liniştească.

— Pe naiba! Nu! în spaţiul ăla nu trebuia să fie nimic. Vă spun cu siguranţă că am fost descoperiţi.

— Eşti superstiţios şi pesimist ca de obicei, zise Netzky. Astăzi o să avem cu toţii momentul nostru de glorie. Tu vezi-ţi de treaba ta care e în principal să ne dai ultimul semnal şi apoi să faci în aşa fel încît ceea ce vom striga noi lumii să nu se piardă în neant...

— În neant! Ce vorbe ai cu tine. Eşti sigur că nu ai vreun modul plasat pe undeva? îl tachină Linda.

Ne feream adeseori de cuvinte. Reţinerea lui Igor, care era perceput de toată lumea ca fiind liderul grupului nostru, în ciuda faptului că era cel mai tînăr dintre noi, ne făcea să ne temperăm atunci cînd ar fi trebuit să vorbim despre idealuri.

Singurele ocazii în care nici măcar el nu se putea abţine erau însă momentele în care vorbeam de NanoSan şi de felul în care schimba el lumea. Cînd îl vedeam cu cîtă furie luptă împotriva zonelor închise din jurul generatoarelor de cîmp NanoSan şi cît de multă patimă punea în argumentele sale, ştiam cu toţii de ce facem ceea ce facem.

Părerile sale nu-l împiedicaseră însă să ne impună să ne plătim cotizaţiile la NanoSan şi să ne lăsăm uneori noaptea pradă gîndului ciudat că nişte microroboţi ne cutreieră corpul şi schimbă informaţii cu o celulă zonală care îi instruieşte ce să facă pentru ca, împotriva naturii, să ne trezim dimineaţa mai sănătoşi decît ne culcaserăm seara. „Trebuie să luptăm de pe picior de egalitate" zicea Igor tututor celor care îl întrebau dacă nu era un fel de contradicţie între ceea ce ne punea să facem şi ceea ce ne repeta la întrunirile secrete.

Semnalul m-a luat prin surprindere. Comul a început să bipăie şi ecranul a devenit roşu incandescent. Mi-am opintit spatele şi am aruncat în lături capacul criptei, sărind direct în picioare. Am aterizat în siguranţă pe aleea pietruită care arăta exact aşa cum mi-o imaginasem. În stînga strîngeam deja mînerul sabiei, în timp ce cu dreapta am aruncat pe mormîntul în care stătea Netzky explozibilul perfect cîntărit, care, exact aşa după cum ne aşteptam, făcu o gaură potrivită. Perfect sincronizat, Netzky ieşi şi el din mormînt şi începu să tragă în toate direcţiile cu armele sale magnetice, urmărind să dezactiveze implanturile şi dispozitivele magnetice ale eventualilor paznici. În buimăceala generală nimeni nu îi dădu atenţie Lindei, care ieşise din micuţa casă mortuară în care se adăpostise cu două zile în urmă şi începuse să lanseze proiectile încărcate cu neuroleptice.

M-am năpustit spre dric, înaintarea fiindu-mi favorizată şi de intrarea droizilor de holoviziune în modulul de reportaj. Igor mizase pe dorinţa lor de a-mi lua cîteva prim-planuri. În doar cîteva

secunde în faţa mea se strînsese un adevărat zid de droizi, care mă preceda cu doar doi metri, dărîmînd totul în cale, inclusiv pe aceia care încercau să mă oprească.

Ajunsesem la doar cîţiva metri de automobilul negru cînd mi se păru că întreg universul se scurge pe lîngă mine. De parcă s-ar fi materializat acolo, în jurul dricului apărură cel puţin douăzeci de oameni înarmaţi, dotaţi cu echipamente dintre cele mai ciudate. Doi dintre ei se prăbuşiră imediat, probabil doborîţi de Diana, dar ceilalţi se postară calmi în formaţie de luptă şi atacară.

Primul căzu Netzky. Din motive pe care nu le înţelegeam, pulsurile sale magnetice nu afectau funcţionarea costumelor, ceea ce l-a lăsat practic fără apărare. Am văzut cu coada ochiului cum s-a prăbuşit ca secerat, dar am păstrat impresia că e în viaţă. Linda a reuşit să doboare doi oponenţi, găsindu-le pielea cu săgeţile ei otrăvite, dar răcnetul gîlgîit pe care l-am auzit imediat după aceea venind dinspre ea m-a făcut să mă gîndesc la tot ce putea fi mai rău.

M-am oprit, conştient că lupta era pierdută. Am realizat că Igor avusese dreptate, că maşina aceea părea un dric dar era de fapt un vehicul care putea deplasa un dispozitiv militar de invizibilitate parţială, care funcţiona ca o lentilă gigantică pentru undele electromagnetice, făcînd ca unele obiecte din jurul său să devină imposibil de văzut. Cine putea folosi un asemenea dispozitiv împotriva unei bande de puştani cum eram noi consideraţi se pregătise îndelung...

De la volanul maşinii coborî un ins îmbrăcat cu haine simple, ce aduceau aminte de uniformele de pe vremuri. Îl cunoşteam. Era un faimos partizan al DemNet şi NanoSan.

— Opreşte-te! Ai demonstrat deja lumii cît de jalnici şi de lipsiţi de scrupule sînteţi.

Vorbea pentru camerele de luat vederi care continuau să-şi facă treaba cu asiduitate.

— Am bănuit demult că veţi folosi înmormîntarea lui Mansell pentru a demonstra ceva. Dar iată că nu aveţi ce!

Am plecat ochii în pămînt şi l-am întrebat fără să-l privesc:

— Dar voi ce demonstraţi?

Ştiam că nu avem altă şansă decît să profit de dorinţa lor de a-şi vărsa lăturile ideologice în direct la holovizor.

— Ce demonstrăm? În primul rînd că toţi aceia care se opun fără argumente ordinii noastre sfîrşesc prin a se manifesta violent. Şi mai arăt milioanelor de oameni care vor vedea înregistrarea asta că dacă lărgirea atribuţiilor NanoSan ar fi fost aprobată mai demult, am fi putut preveni un asemenea atac!

Am ridicat mirat din sprîncene.

— Te strîmbi degeaba. Monitorizarea stărilor emoţionale şi semnalul de avertizare cînd agresivitatea creşte peste o anumită limită sînt absolut justificate şi nu reprezintă nicicum o îngrădire a persoanei. Existenţa voastră o dovedeşte pe deplin... Dacă NanoSan ar fi avut acces din timp la datele voastre biometrice, am fi putut să contracarăm acţiunea voastră. La fel ca şi toate crimele, violurile şi chiar furturile din spaţiul DemNet...

— Şi ar trebui de acum înainte să cerem voie de la ceilalţi că să ne enervăm? l-am întrebat printre dinţi.

— Încerci zadarnic să prezinţi o viziune strîmbă despre NanoSan! E limpede acum că tot ceea ce spui e numai propagandă. Pune sabia aceea jos şi lasă-te imobilizat. Nu vrem să îţi pricinuim vreun rău. Vei fi judecat în mod cinstit de un Onorabil de pe orbită şi...

— Şi crezi că ai izbîndit? am zîmbit, ridicîndu-mi ochii în căutarea privirii sale.

— Da. Sînt sigur de asta. Nu numai că am demascat caracterul decadent şi periculos al

refuzului de a utiliza la maximum standardul Îmbunătăţirilor Obligatorii, dar am zădărnicit şi încercarea voastră de a transforma trupul unui inadaptat ca Mansell într-un fel de izvor de moaşte şi de dezinformări.

— Chiar nu realizezi oamenii îşi vor înţelege că l-aţi manipulat pe bietul Mansell pînă a renunţat la convingerile lui de-o viaţă?

— Noi nu minţim, băiete. Nu avem de ce... Noi sîntem vocea unei majorităţi covîrşitoare. Pur şi simplu nu avem pe cine să mai convingem!

— Şi atunci de ce aţi organizat toată reprezentaţia asta?

— Orice sistem are nevoie de confirmările sale, zîmbi celălalt.

— Iar voi căutaţi acum confirmarea faptului că îmbunătăţirile care vă depărtează de condiţia umană...

— O îmbunătăţesc...

— Depărtîndu-vă de ea... Credeţi că aţi izbîndit în primul rînd datorită faptului că ne sînteţi fizic **superiori**?

— Desigur! În plus, pentru un om nou, pentru un om modificat, violenţa nu-şi mai are sens. Tot ceea ce se putea obţine pe vremuri prin confruntare astăzi poate fi rezultatul unei consultări. În ziua în care DemNetul va deveni...

— Tu n-ai să apuci ziua aceea! am zîmbit subţire.

— Ameninţările chiar că nu-şi au rostul.

— Asta rămîne de văzut...

Am început să strig. Cu doar cîteva zile în urmă epuizasem pentru un singur implant toate punctele de îmbunătăţire care îmi erau legal disponibile. Medicii se miraseră, dar le spusesem că în slujba mea de la liftul spaţial, o voce extrem de puternică putea fi de mare ajutor în cazul accidentelor sau a situaţiilor limită. Fiindcă eram oricum extrem de aproape de minimul dincolo de care ni se permitea să nu apelăm la măsuri de îmbunătă-ţire, am sfîrşit

prin a avea probabil cea mai puternică voce de pe Pămînt.

Strigătul meu depăşea limita la care putea fi suportat. Soldaţii s-au chircit şi geamurile dricului s-au pulverizat instantaneu. Răcnind din toate puterile m-am năpustit asupra lor şi, cînd aerul din plămîni mi s-a terminat, îi doborîsem aproape pe toţi, profitînd de incapacitatea lor de a reacţiona. M-au imobilizat totuşi cu electroşocuri. Ultima imagine de care îmi aduc aminte este cea a firişoarelor de sînge care li se scurgeau din urechi. Ultimul sentiment? Părerea de rău că nu am ajuns să deschid capacul sicriului pentru a vedea dacă Mansell era cu adevărat înăuntru.

• • •

Sala de judecată era mobilată cu austeritatea care caracterizase primele etape de colonizare a orbitei. Fiindcă era construită pe un cilindru relativ îngust, Tribunalul nu beneficia de o gravitaţie de un g, ceea ce ne făcea să ne simţim mai uşori decît ar fi trebuit. Lejeritatea asta ne influenţa şi starea de spirit.

Citisem multe despre Judecători, îi ştiam pe nume pe toţi opt, dar nu mă aşteptasem niciodată ca faptele mele să fie cîntărite de un om care nu se supunea cutumelor Îmbunătăţirilor Obligatorii. Herbert Varley îmbătrînea în mod evident şi avea un uşor tremur al mîinii stîngi, care nu putea fi cauzat decît de o afecţiune neurologică.

— Ce să fac eu cu voi, măi copii? se întrebă el, privindu-ne cu ochi umezi şi fără să îşi poată înfrîna o geană de zîmbet.

Am dat să deschid gura, dar m-a oprit cu un gest.

— Te previn că asupra ta e îndreptată o armă, comandată dintr-o incintă separată de această sală. Dacă încerci să strigi, judecata se va termina repede.

— Nu aveam de gînd să vă atac. Nu ştiu ce să cred despre instituţia pe care o reprezentaţi şi de aceea...

— Cu alte cuvinte, nu mă consideri îndeajuns de interesant ca să-ţi provoc vreo emoţie? hohoti Varley.

— Da. Se poate spune şi aşa, am aprobat eu sumeţindu-mi bărbia.

— Eşti un băiat curajos.

În cazul acela curajul meu, atîta cît va fi fost el, era folosit în mod prostesc. Justiţia în spaţiul DemNet era minunat de simplă. Pur şi simplu, criminalitatea era atît de redusă încît aplicarea pedepselor fusese delegată către opt judecători, aflaţi toţi pe orbită, şi care erau dincolo de orice posibilitate de influenţare terestră. Ei nu puteau avea nici o legătură cu vreo putere din DemNet fiindcă acceptaseră să nu-şi mai părăsească niciodată capsulele de pe orbită. Erau un fel de prizonieri de lux şi fiecare îşi avea propriile motivaţii pentru a accepta o asemenea situaţie. Cei mai mulţi erau însă seduşi de posibilitatea de a fi Dumnezeu.

Judecata era dreaptă fiindcă pedepsele pe care le dădeau erau apoi procesate de un computer legat la baza legislativă a DemNet. Dacă sentinţa trecea de toate filtrele legislative, ea era aplicată pe loc de personalul auxiliar al Tribunalului. Herbert Varleu era însă renumit pentru încercările sale de a da pedepse „creative”, care să aibă maximum de efect psihologic asupra celor care comiseseră delicte. De multe ori aplica legea Talionului, dar chiar şi atunci cînd nu o făcea era extrem de inventiv.

— Tu nu eşti interesant, zise el privind spre Netzky. Avînd în vedere că nu ai ucis pe nimeni, sentinţa mea pentru tine e domiciliul forţat în Chabilla pentru tot restul vieţii. Dacă părăseşti colonia lunară, poţi fi ucis pe loc. Autorităţile de acolo sînt însă libere să îţi insereze şi un cip de proximitate.

Cu tine, fetiţă, lucrurile sînt mai complicate, se întoarse judecătorul spre Linda. Ai ucis doi oameni... În mod normal pedeapsa ta ar trebui să fie moartea. Şi aşa va şi fi. Numai că ar fi prea simplu să mori imediat. Am decis să-ţi eliminăm toate implanturile şi să te supunem la un tratament de îmbătrînire rapidă. Din acelea care se aplica de obicei pentru maturarea clonelor... Dacă tot vrei să savurezi bătrîneţea, mă gîndesc că vei fi extrem de mulţumită să o trăieşti în ritm accelerat. Pe urmă, n-ai decît să rămîi pe Lună pentru tot restul zilelor.

Ca şi cum şedinţa s-ar fi desfăşurat după un scenariu bine scris, în sală au pătruns patru gărzi care i-au luat pe prietenii mei, lăsîndu-mă singur cu Herbert Varley.

— Din două motive e minunată tinereţea, zise el aşezîndu-se cu un oftat.

— Aveţi de gînd să mă pedepsiţi printr-o predică?

— Nu. Nicidecum, În cazul tău sentinţa nu poate fi decît execuţia imediată. Ai ucis paisprezece oameni...

A spus aceste vorbe cu o mare uşurinţă, fără ca pe chipul său să se citească vreo emoţie. Mă aşteptam la o asemenea sentinţă încă de cînd articulasem pe Pămînt primele sunete, dar rostirea ei nu mă putea lăsa fără reacţie. Am înghiţit în sec.

— Vreau însă să te las să-mi explici de ce ai făcut asta.

— Ca mai apoi să difuzaţi mărturia mea ca exemplu negativ, antisocial?

— Nu fi prost! Obiectivitatea mea e singurul lucru de valoare pe care îl ai în acest moment. N-o irosi! Iar dacă îmi spui ceea ce aş dori să aud, poate că am şi alte gînduri...

Şi apoi m-a privit cu blîndeţe, făcîndu-mă să îmi dau seama cîtă dreptate avea şi, prin cine ştie ce mecanism bizar, revărsîndu-mi în memorie zecile de ore de discuţii cu Igor Lemme. I-am vorbit mai bine de două ore despre îndoielile mele, despre

modul în care oamenii îl abandonaseră pe Dumnezeu imediat ce I se putuseră substitui, despre credinţa mea fermă că omenirea nu se poate conduce după democraţia electronică în care erau consultaţi toţi cetăţenii, despre stagnarea care avea să urmeze acestei democraţii duse la extrem. I-am vorbit despre credinţa mea că nu poţi trăi cu adevărat decît dacă sfîrşeşti prin a muri, ceea ce nu se prea mai întîmpla pe Pămînt, unde viaţa putea fi prelungită peste limite acceptabile. I-am spus şi despre libertatea de a face greşeli. I-am prezis că o societate fără prădători se va transforma într-o masă amorfă de fiinţe care vor judeca prin prisma îngustă a propriei securităţi meschine. Şi am încheiat spunîndu-i că am uitat să privim cu speranţă pînzele întinse ale corăbiilor.

Tăcerea care a urmat a fost cea mai apăsătoarea din viaţa mea.

— Ştim amîndoi că gîndurile astea nu-ţi aparţin. Şi că nu le-ai desprins nici din poeziile lui Mansell.

N-am spus nimic, preferînd să îmi ascund privirea.

— A mai fost cineva cu voi. Şi nu o am în vedere pe nebuna aceea doborîtă pe acoperiş.

M-am încăpăţînat să nu zic nimic.

— Mi-ar fi foarte simplu să descopăr cine ţi-a vorbit atît de însufleţit despre viitorul omenirii...

Aşa era, dar nu i-am dat satisfacţia de a-l aproba.

— Nu am însă nici un interes să o fac. Nici nu e treaba mea şi, în plus, a urmări dezvoltarea şi activitatea unui asemenea ideolog va fi o distracţie cum puţine sînt altele aici pe orbită...

— Nu înţeleg. Ce îmi propuneţi...

— E greu să faci dreptate atîta vreme cît răul se îngustează permanent. Rişti să dai o atenţie prea mare fleacurilor, ajungi să exagerezi. Viziunea ta ne-ar putea ajuta...

• • •

Deîndată ce voi termina de dictat toate astea, aprozii mă vor conduce în sas şi mă vor sili să păşesc în spaţiul liber. Judecătorul a glumit, spunîndu-mi că strigătul meu de moarte nu va fi auzit de nimeni. Nu am povestit întîmplător ceea ce mi s-a întîmplat în ultimele zile. Igor, dacă asculţi înregistrarea asta ştii că vine de la mine. Libertatea ta a fost preţul pe care i l-am cerut în schimbul mărturisirii mele complete. Mi-a promis că nu te va denunţa. Nu am motive să-l cred, dar e la fel de adevărat că, dacă ar dori să te urmărească, ar putea să o facă oricum. Se poate să fi greşit...

Mă duc, Igor într-un mormînt din care, într-o zi, mă voi întoarce Înger, purtînd pe aripile mele binecuvîntarea unei ultime mărturisiri. Probabil că nu înţelegi cine ştie ce în bălmăjelile mele, dar e esenţial pentru mine acum să cred că moartea mea are un sens. E esenţial să ştiu că, păşind în spaţiu mă asigur că cineva va mai putea rosti încă o dată: Îngeri, ieşiţi din morminte.

Cuprins

Cuvînt înainte
Pletele Sfîntului Augustin
Franciscasino
A şasea cale
AntiProVerb I - A vedea
AntiProVerb II – A iubi
AntiProVerb III - A crede
AntiProVerb IV - A muri
Ion cel fericit
Scrînciobul
Iepurele
Gheorghe, un om special
Dona Cristina
Cîntă-mi, Hermes, cîntă-mi!
Gambitul lui Carly
Să-mi ierţi furia, iubite!
Îngeri, ieşiţi din morminte!

Table of Contents

Cuvînt înainte	5
Pletele Sfîntului Augustin	7
Franciscasino	35
A şasea cale	49
AntiProVerb I - A vedea	58
AntiProVerb II – A iubi	63
AntiProVerb III - A crede	68
AntiProVerb IV - A muri	73
Ion cel fericit	78
Scrînciobul	82
Iepurele	92
Gheorghe, un om special	98
Dona Cristina	120
Cîntă-mi, Hermes, cîntă-mi!	124
Gambitul lui Carly	140
Să-mi ierţi furia, iubite!	171
Îngeri, ieşiţi din morminte!	185